Randall Frakes &
W.H. Wisher
Terminator I

*

Viitorul a apărut pentru a distruge prezentul. Anul 2029, timp al întunericului, spaimelor, războiului, a născut cea mai cumplită maşină a morţii. Acesta este… TERMINATOR.

*

Pentru James Cameron primul care l-a văzut pe Terminator ieşind din foc. Mulţumirile noastre lui Fred Klein şi Dave Stern de la Bantam pentru răbdarea şi bunul lor gust.

*

Ziua Întâi

Los Angeles, California Observatorul din Parcul Griffith

Vineri – ora 3.48

„Istoria a murit” scrijelise cineva pe unul din pereţii de stuc ce înconjurau observatorul luminat de lună. Poate că aceste cuvinte fuseseră scrise de un student aflat în toane proaste, sau poate că fuseseră scrise cu un spray colorat de un membru al bandei din cartier care îşi începuse ritualul obişnuit de marcare a teritoriului printr-o găselniţă cu iz literar. Sau poate fusese trasată acolo de cineva care ştia că acesta este adevărul. Clădirea cu trei cupole era cufundată în tăcere, luminată numai de un glob palid gălbui aflat deasupra uşii de cupru şi sticlă de la intrare. Terenul din jur era destul de curat, îngrijit de paznicii parcului cu conştiinciozitate, totuşi pe alocuri se zăreau grămăjoare mici de gunoi, învârtindu-se prin parcarea mare şi aruncate de vântul de martie în zidurile scorojite.

Cândva, acest observator reprezentase o fereastră de

lucru prin care se cerceta cosmosul. De când fusese construit, astronomii cugetaseră la mersul secular al ceasului cosmic din cer, scrutându-l din înălţimea dealului. Acum, lucrul acesta era aproape imposibil, din cauza păienjenişului strălucitor al iluminatului artificial din Los Angeles, care făcea să pălească stelele. Norii emanaţi de instalaţiile industriale şi gazele provenind de la circulaţia autovehiculelor adăugau, în plus, un strat de nori aproape opac şi constant care contribuia şi el la frânarea activităţii telescoapelor, aflate într-o stare de somnolenţă aproape totală.

Cu timpul, observatorul se transformase într-un planetariu, boltele cupolelor reflectând acum stelele proiectate dintr-un aparat; evident, acestea nu erau decât o amintire îndepărtată a originalelor lor.

Cândva un centru universitar de cercetare, observatorul devenise acum ca şi Disneylandul, un loc pentru turişti şi pentru excursiile în aer liber organizate cu elevii din clasele de ştiinţe; de când îi fusese adăugat şi Laseriumul – o încăpere în care raze laser desenau un număr infinit de modele pe boltele arcuite în ritmul muzicii rock – era şi un loc de popas pentru elevii de liceu în căutarea unei alternative în locul cinematografului în aer liber în care puteau intra cu maşina şi concertele de muzică rock. O altă atracţie era panorama oraşului Los Angeles privit din parcare. În cele treizeci sau patruzeci de zile pe an când aerul era mai limpede – şi uneori devenea mai limpede ca aerul de la munte, cu umbre fine ca lama de cuţit – perechile de tineri se opreau după ultima reprezentaţie de la Laserium, ca să admire un spectacol de umbre şi lumini ceva mai static, dar la fel de tulburător, până când geamurile maşinilor se abureau şi alte simţuri decât cel vizual câştigau în importanţă, devenind preponderente.

Chiar dacă nu aveai o întâlnire, vederea care se desfăşura în faţa ochilor de acolo, de sus, merita o ascensiune destul de lungă. Asta în zilele în care şoseaua

era uscată, nu ploua peste oraş şi mozaicul multicolor al iluminatului stradal şi al reclamelor de neon erau estompate uşor de norii negri care coborau grei şi uzi dinspre Santa Monica, totul profilat pe fundalul îndepărtat, de un verde închis, al apelor

Pacificului. Altfel nu merita să te laşi zgâlţâit de vânt; aşa că acum, când furtuna era iminentă, singurul vehicul care se mişca prin Vermont Canyon Road era un fel de hipopotam galben-portocaliu, o gunoieră a Serviciului de Salubritate al Oraşului.

Del Ray Goines bâjbâi în buzunarul din dreapta al hainei după butonul de reglare a volumului tranzistorului. Degetele lui R. B. King gâdilau strunele ghitarei scoţând acorduri languroase de blues. Lui Del îi plăcea în mod deosebit partea aceasta, dar camionul lui pierdea teren, astfel că fu nevoit să ambaleze motorul şi în zgomotul acesta cântecul lui R. B. King dispăru cu totul. Căştile pe care le cumpărase odată cu playerul cu casete erau prea uşoare, lăsau să pătrundă prea mult zgomot din afară. Îşi aminti că intenţionase să cumpere modelul mai vechi, care acoperea urechea complet. Era interzis să poarte căşti în timp ce conducea un autovehicul, cu atât mai mult când era vorba de un angajat public, dar, la naiba, trebuie totuşi să faci ceva ca să nu înnebuneşti. *Mai întâi muzica*, *după aceea gunoiul*, îşi zise Del. Dacă îl prind că foloseşte tranzistorul în timpul serviciului, îl aruncă în stradă. Nu că i-ar fi plăcut munca aceasta. Dar trebuia să mănânce, mai era şi pensia alimentară a Leannei şi împuţitul de proprietar şi câinele lui, Botier.

Bineînţeles, aici avea un salariu decent, marele danez mânca bine, asta-i clar. Şi apoi, nimeni nu putea spune că este un pierde-vară. Cu toate acestea, să care gunoaiele dintr-un capăt al parcului în altul nu era exact meseria visurilor lui. Acum douăzeci şi doi de ani făcea exact ceea ce dorea – fundaş la Houston Oilers. Două sezoane bune, aproape cele mai bune pe care le avusese echipa Houston Oilers.

Dar după aceea necazurile s-au ţinut lanţ. S-a accidentat la genunchi; apoi a venit divorţul. A fost dat afară din echipă. Cea mai mare parte a salariului i s-a dus în buzunarul unui jucător de poker mai bun decât el. De atunci a dus-o cam târâş-grăpiş. Mai avusese şi câteva reveniri, dar până la urmă viaţa îi venise de hac. Şi acum era gunoier, adică, scuzaţi, lucrător de teren la Departamentul salubrităţii oraşului. Cărător de ţucale. Îl recomandase un fost coechipier şi fusese angajat.

În picioare de la ora două noaptea. Să te caţeri în monstrul ăsta de metal şi să te lupţi cu el prin diverse străduţe înguste ca să culegi resturile de la picnicul cuiva. Şi gunoiul acesta împuţit, pe jumătate putrezit şi rău mirositor te însoţea mereu. Pretutindeni. Ca un lucru însufleţit.

Apucă schimbătorul de viteze în palma lui mare, maronie şi ambreie de două ori, cu violenţă. Se apropia de vârful pantei şi trebuia să coboare într-o viteză inferioară. Conduse camionul în parcarea Observatorului şi clipi din ochi: o Chevrolet Malibu ’68 care stătea ca o baricadă chiar în drumul lui. Timp de două secunde, îi trecu prin minte că cineva vrea să-i facă munca şi mai periculoasă, şi mai dezagreabilă; zări apoi un băiat alb care urina pe masca din faţă a maşinii. Băiatul purta o geacă de piele plină de lănţişoare, avea părul roşu ridicat în sus ca o creastă de cocoş, amintindu-i lui Del de Buckwheat de la Little Rascals şi nişte blugi gri vârâţi în cizme. Un rocker punkist, aşa li se spunea. Del frână cu putere şi manevră volanul uriaş. Băiatul – să fii avut şaptesprezece sau optsprezece ani – nici nu se clinti măcar când camionul lui Del trecu pe lângă el. Del se uită în oglinda laterală ca să vadă dacă băiatul nu sare în lături, în loc de aceasta, băiatul se întoarse calm, cu faţa spre gunoieră fără a înceta să urineze, jetul stropind roata din spate.

Spaima lui Del fu înlocuită de o explozie de furie, şi apăsă din toate puterile cu palma în centrul volanului. Şuieratul claxonului ar fi putut să trezească şi morţii din

morminte. Asta chiar că o să-i facă băiatului părul măciucă în cap. Del se uită în oglindă dar nu putu decât să-l vadă pe băiat cum se strâmba la el.

Tâmpitul, *măgarul*! Un idiot. Dacă mai încearcă figura asta şi la întoarcere, o să-i dea el pişat pe maşină!

Pe bara de protecţie a camionului era scris: Asigurat la Smith and Wesson. Avea la el şi un pistol calibrul 22, pe care îl cumpărase cu câţiva ani în urmă de la cumnatul său. Singurul lucru asupra căruia trăsese cu el era o cutie de bere Budweiser, dar ştia să ochească şi să apese pe trăgaci.

R. B. King se întoarse, pătrunzându-i în suflet, în timp ce conducea camionul mare pe asfalt spre pubele.

Del Ray încercă să se liniştească. Dar îşi aminti de ce începuse să poarte arma la el. Nu era vorba de nenumăratele bătăi şi lupte cu cuţitele dintre diverse bande care se petreceau în parc. Era vorba de o chestiune mult mai personală. Era a treia săptămână de când fusese angajat şi lucra într-o altă secţiune a parcului. Acţionase levierul, ca să ridice o pubelă şi să-o golească în spate, când, deodată, ceva a căzut cu zgomot greu şi s-a rostogolit peste capotă.

Poliţia spusese că era vorba de o crimă legată de droguri dar tot ceea ce ştia Del era că băiatul acela de optsprezece ani fusese spintecat şi o bună parte din ceea ce mâncase i se revărsase lui pe parbriz. Aşa că începuse să poarte un pistol la el şi apoi, în ultima vreme, puştii ăştia albi deveneau din ce în ce mai bizari. Se uită din nou în oglinda laterală, dar acum era prea departe ca să mai vadă ceva. Luă o curbă şi intră într-o fundătură unde pubelele stăteau aliniate ca nişte epave de metal. În timp ce manevra maşina în aşa fel încât să poată apuca prima pubelă, începu să se mai relaxeze. Hai c-am început să îmbătrânesc, îşi zise în gând. Dar treaba îi luă mai mult timp ca de obicei, pentru că privea mereu absent în oglinda retrovizoare, aşa, pentru orice eventualitate.

Mark tocmai făcea pipi când monstrul intră mugind

în parcare. Ca un cangur încremenit din cauza farurilor unui vânător. Mark înlemni. Soarta însăşi se prăvălea peste el, ca să-i pună la încercare vârtoşenia. Soarta cu jumătate de tonă de gunoi în spate ca un demon, *futui mama ei de soartă*! *Mă piş pe ea*!

Ceea ce şi făcu, atunci când gunoiera trecu pe lângă el.

O clipă mai târziu, pe când îşi punea cocoşelul la loc în pantaloni, zgomotul strident al claxonului îl făcu să sară în sus şi să-şi ciupească instrumentul în dinţii fermoarului de la şliţ.

Atunci avu revelaţia că soarta îşi bate joc de el. Îi spărgea urechile, îi jupuia carnea de pe trup. Ridică pumnul ameninţător cu degetul mijlociu în aer. O să-i arate el, mama ei de soartă! O să-i dea una de n-o s-o poată duce! Ca şi pământului. Şi acesta îşi bătea joc de el. Se ondula sub picioarele lui ca un şarpe legat de un zid.

Deşi se luptă cu el ca un adevărat profesionist, sesizându-i toate mişcările, pământul fu totuşi cel care câştigă bătălia. Îl ajunse şi îl lovi în obraz rău de tot. Văzu o strălucire albă, îşi auzi propriul mormăit ca venind din depărtare apoi simţi izbitura din frunte, când parcajul se ridică şi-l lovi. Râse. Îi auzea râzând şi pe prietenii lui; probabil de el. Johnny, un ticălos grăsun şi jegos. De regulă îi spuneau Kotex. Şi Rick, fermecător, înalt, osos, ca o fantomă într-un balonzaider soios. Prietenii lui. Îi iubea. Îi ura. Erau nişte împuţiţi. Poate co să-l taie pe unul din ei la noapte. Zări câteva sticle de bere nedeschise la baza telescopului care funcţiona cu jetoane şi în jurul căruia dansau Kottex şi Rick. Erau pe o platformă de observaţie la marginea parcării, la zece metri depărtare, dar îi auzea de parcă ar fi fost la un milion de mile.

O începuseră la Cathay, ţopăind pe lângă scenă, dând din mâini şi punându-şi în funcţiune dinamul. Energia adrenalinei le izbucni prin toţi porii când ieşiră în stradă şi în parcaj nişte derbedei se luară de ei.

Kotex îl băgă pe unul din tipi cu capul pe fereastra

maşinii iar ceilalţi o luară la sănătoasa. Dinamul lor interior luase viteză; adrenalina şi cocaina amestecate în sângele lor le crea o stare de excitare şi frenezie.

Se băgară în Malibu şi porniră la drum pe un traseu sinuos, ca un şarpe, hămesit fără direcţie precisă, până se treziră în parcarea de pe colină.

Mark sughiţă puternic; sau poate râse. Uneori sentimentul era acelaşi. Acum Kotex şi Rick se băteau.

Sau poate că încercau numai să se îmbrăţişeze. Aveau intenţia să spargă sticlele. Şi lui îi era sete. Era o jignire usturătoare, începu să se târască.

Fulgerul străluci puternic pe fundalul uriaş de nori negri care se îndreptau spre Observator. Del nu dorea să se ude când va coborî Vermont Canyon aşa că grăbi puţin ritmul, apăsă pe levierul care comanda macaraua hidraulică şi lăsă jos ultima pubelă. Se dădu înapoi ca să cureţe braţul macaralei când străluci alt fulger. De astă dată fusese foarte aproape, chiar deasupra maşinii. Parcă şi vedea titlul din ziarele de a doua zi: „Lucrător de la Salubritate ucis de trăsnet”. Nu dorea câtuşi de puţin aşa ceva. Trânti mai întâi levierul la locul lui. Când apăsă pe pedala de acceleraţie, motorul tuşi scurt şi amuţi, în acelaşi timp, luminile farurilor se stinseră şi R. B. King amuţi la rândul lui.

A nu, *asta nu şi nu*, se gândi el, dându-şi seama că se afla la nu ştiu câte mile de cel mai apropiat telefon. Încercă să pornească din nou motorul cu cheia de contact. Nimic.

— Futu-ţi mama ta de rablă!

Încercă din nou. Tot nimic, nici măcar un declic al starterului. O voce interioară îi şoptea că tranzistorul mergea cu baterii şi nu avea niciun motiv să se întrerupă pentru că gunoiera nu era în funcţiune. Simţi că părul de pe ceafă i se ridică în sus, ca o perie. Poate că simţea ceva din încărcătura specială a aerului. Izbi cu pumnul în maşină.

— Mama ei de rablă, nu face nici cât o ceapă

degerată..,

Del tocmai termina de înjurat când se întâmplă ceva pe câmpul noroios din faţă. De jur împrejurul camionului începură să ardă lumini, ca nişte focuri de artificii, repezindu-se spre chipul lui. Întoarse cheia în contact. Niciun rezultat. În acel moment, un uriaş arc de energie sfâşie atmosfera ca un şarpe imens târându-se pe marginea uneia dintre pubele. Instinctiv, Del lăsă din mână orice obiect de metal, îşi smulse căştile metalice de la urechi şi îşi smuci cotul de pe rezemătoarea de metal. În plus, avea cizme de cauciuc. Oare sunt izolatoare? Izolatorii opreau curentul electric sau îl lăsau să treacă?

O, Mamă, nu mă lăsa să mor! Aerul vuia ca un aparat de radio între două staţii, muzica era distorsionată în zgomote stridente. Şi pârâiturile şi păcăniturile se înteţiră, sugerând un disc de 78 învârtit sub turaţia sa.

Totul se amesteca în aerul dens care înconjura camionul, mugind ca un transformator uriaş.

Del voia să iasă din maşină şi să fugă, dar simţea că dacă iese va fi un om mort. Aici nu era vorba de un fulger obişnuit. Câmpul de forţă desena un model neregulat de linii care se prelingeau pe lângă camion, încolăcindu-se ca nişte şerpi şi mângâind metalul cabinei.

Privea paralizat la dansul frenetic al liniilor de forţă care la un moment dat se strânseră într-un glob uriaş. Globul era strălucitor, aproape orbitor, părând că a concentrat în el toate energiile fuzionate ale liniilor de forţă. Del simţi că părul i se zbârleşte, ca şi când ar fi fost mângâiat de briză, deşi nu se simţea nici cea mai slabă adiere. Apoi părul i se ridică drept în sus şi înţepeni ca un arici. Ca la punkişti. Dar asta nu pentru că îi era frică,trecuse prin stadiul de frică cu câteva secunde în urmă şi acum era cuprins de teroare – însă atmosfera era îmbibată de electricitate statică datorită căreia cabina se umpluse de mirosul de mult uitat al aerului ozonat.

Apoi lui Del i se înfundară urechile, din cauza presiunii mereu în creştere. Globul de lumină explodă în

ţăndări purpurii şi ceva erupse în existenţă cu un muget care amintea de Mean Joe Green urlând prin Munţii Stâncoşi.

Del îşi prinse capul în mâini când presiunea făcu un salt brusc şi îi sparse geamul parbrizului, pulverizându-l în mii de granule care se împrăştiară pe spatele lui Del. Suflul exploziei aspiră cu putere aerul din cabină cu un pârâit oribil. Apoi lucrurile părură să se liniştească,

Del se îndreptă uşor, ferindu-se să nu se taie. Nu avea nimic, cu excepţia urechilor. În care parcă simţea că are ceva. O contuzie.

Încercă să-şi desfunde urechile cu palmele, dar fără niciun rezultat. Simţea un nod în gât, dar nu putea să înghită, nu din cauza surzeniei, asta nu mai conta, dar se uita ţintă la norul de aburi care se ridica pe locul unde se produsese explozia şi se dispersa acum rapid în vântul rece, ca un abur. Şi din el ieşea ceva. Acolo unde mai înainte nu fusese nimic. Del nu voia să privească.

Dar ştia că trebuie să privească la acel ceva care urma să-l omoare. În mintea lui Del Ray Goines nu încăpea nicio îndoială cu privire la faptul că era ceva supranatural şi că era acolo pentru el şi, întrucât era un ticălos nenorocit, era acolo ca să-i provoace moartea. Şi întotdeauna trebuie să-l priveşti pe călău în faţă. Aşa că Del întoarse capul şi privi la forma albă care apărea din ceaţă.

Venise din neant şi acum era acolo, îşi dădea seama că respiră. Apoi se ondulă graţios, luând forma unui bărbat gol. Părul tăiat scurt, milităreşte îi fumega. Pielea îi era acoperită cu o cenuşă fină care căzu alături ca o făină moale, lăsând să se vadă o piele roz ca de nou-născut. Dar nu era vorba de un copil.

Del văzuse şi bărbaţi mai mari pe când juca la Oilers, poate chiar şi unii mai puternici. Dar nu perfecţi ca acesta.

Muşchii i se strângeau în fascicole şi ondulau în mişcări line, dând la iveală frumuseţea trunchiului. Braţele erau un adevărat studiu sculptural de simetrie şi putere,

curba perfectă a bicepşilor se subţia cu precizie deasupra cotului, continuându-se apoi cu o exactitate matematică în antebraţele care se terminau cu încheieturi subţiri, de-a dreptul graţioase. Degetele mâinilor masive erau puternice şi flexibile.

Dacă îl pui pe bărbatul acesta pe un teren de fotbal, poate merge oriunde vrea. Nici chiar Del Ray cu toată greutatea lui nu l-ar fi putut pune la pământ. Şi Del îşi dădu seama de unde venea această forţă aparte. Nu din trup. Din chip! Implacabil. Viu, totuşi fără viaţă. Gata să înghită, fără să dea nimic. Şi, încă mai mult decât chipul, erau ochii. Ochi duri, de un albastru cobalt din care radia moartea. De neimaginat. Fără milă. Fără odihnă. Genul de moarte la care oamenii nu se gândesc niciodată, pentru că este prea ireală. Simplu, fără emoţie şi tocmai de aceea şi fără milă. Vedea clar că omul se uită la el. Dacă era destul de aproape ca să vadă ochii omului. Del îşi dădea seama că este şi destul de aproape ca să fie ucis de el.

Una din problemele cele mai supărătoare ale lui Del pe terenul de fotbal devenise acum singura lui speranţă: picioarele. Inima începuse deja să-i bată cu putere,

Del izbi cu umărul în portieră şi sări afară, pe pavajul rece. Picioarele primiră şocul dureros, trimiţând reflexe chinuitoare în genunchi. *Mişcă-te*!

Del o luă la fugă, alergând în lungul camionului, cât mai departe de omul care arunca fulgere din ochi ca dintr-un tun în direcţia lui, urmărindu-l pe grăsan într-un sprint alert.

Del ignoră durerile cumplite pe care le simţea în picioare şi care îi reverberau în genunchiul vătămat şi îl înjunghiau în coapse. Monstrul cumplit era chiar în spatele lui. Ştia acest lucru. Nu era nevoie să privească înapoi, ca să-şi dea seama. Stomacul lui i se crispase şi îi alerga în sus şi în jos prin abdomen, dar reuşi să-şi ţină echilibrul. N-o să se lase el doborât de pântece!

Străbătuse deja jumătate din drumul spre parcare, când îi zări pe punkiştii de la Observator. Ar trebui să-i

prevină. Dar îşi aminti de băiatul care urinase pe maşina lui şi şi-l scoase din minte. *N-au decât să se descurce singuri. Şi apoi, cine ştie, poate că or să-l oprească pe individul din urma lui*.

Fugea mâncând pământul. Fugea ca să-şi salveze viaţa. Trecu de Chevy-Malibu. Trecu de punkişti în jos pe şoseaua bătută de vânt. Se rostogoli apoi pe panta înclinată de la Vermont Canyon Road. Acum nici să fi vrut nu s-ar mai fi putut opri. Elanul îl împingea mai departe ca şi când ar fi fost prins în pumnul unui uriaş până când, în cele din urmă, genunchiul cedă şi pământul îl luă în braţe şi îi dădu drumul de-a rostogolul pe panta abruptă. Se lăsă rostogolit, pradă forţelor gravitaţiei şi inerţiei, satisfăcut, în agonia sa, s-o sfârşească acolo unde va găsi de cuviinţă.

Se opri între nişte buruieni umede, la vreun metru de un gărduleţ în formă de lanţ, răstignit pe spate, cu trupul moale, fără vlagă. Şi atunci, parcă cineva învârti butonul de volum al lumii, începu să-şi audă propria respiraţie şuierătoare şi izbucni în plâns.

Del se ridică binişor în capul oaselor şi lumea începu din nou să se clatine. Drumul în urma lui era pustiu. Nu se vedeau urme de paşi. Niciun Demon de pe Lumea Cealaltă. Începu să bolborosească în minte toate rugăciunile de mulţumire pe care fusese obligat să le înveţe. Şedea pe ceva ce îl împungea în coapsă. Puse mâna şi simţi metalul încălzit de propriul corp al pistolului de calibru 22.

Cea mai profundă şi mai sinceră rugăciune de mulţumire fu că uitase cu totul să se folosească de el. Nu ştia de ce, însă avea senzaţia că asta nu l-ar fi oprit pe omul acela. Dar lui Del nu-i mai păsa. Şchiopătă ridicându-se în picioare şi o porni şontâcăind prin pământul ud de-a lungul gardului; cât mai departe de Observator. Şomajul începea să-i placă tot mai mult.

Era unul din puţinii oameni care îi scăpaseră Terminatorului.

Terminatorul îşi pierduse controlul timp de o microsecundă. Ceva ca o senzaţie copleşitoare îl aduse

într-o stare de amnezie. Apoi îşi recăpătă imediat controlul. Ceaţa din creier i se risipi şi imaginile deveniră clare. În jurul lui era o ceaţă de camuflaj, dar putea vedea prin ea. Teleportarea în timp fusese normală. Inspiră o cantitate mai mare de aer şi o analiză. Era aceeaşi. Aici ca şi Acolo, cu excepţia câtorva poluanţi ai conţinutului de nitrogen. Fusese introdus într-un glob fetal pentru a se mări astfel eficienţa învelişului de discontinuitate temporală. Se ridică în picioare, reluându-şi perfect echilibrul. În timp ce diversele părţi ale organismului lui se adaptau la noua situaţie. Gelul conductor de pe corpul lui se carbonizase şi îi izolase perfect epiderma de şocul flăcării. Învelişul de cenuşă albă îl făcea să semene cu o sculptură clasică, în marmură sau alabastru, putând fi atribuită la fel de bine lui Bernini sau Rodin.

Terminatorul explora cu privirea suprafaţa de acţiune. Un obiect de metal se afla pe asfalt, cam la patru metri în faţa lui. Privi mai atent contururile obiectului şi recunoscu imediat gunoiera-compactoare Diesel, anul 1975. O jumătate de secundă mai târziu identifică şi clădirea din spate ca fiind Observatorul din Parcul Griffith. O secundă mai târziu – moment în care toate simţurile ajunseseră să-i funcţioneze la nivel optim

— identifică solul, clima şi datele geografice generale ale localizării sale, referindu-se la o hartă pe care o avea în memorie. Ajunsese la ţintă.

Îşi îndreptă atenţia spre omul din camion. Era un negroid cam de cincizeci de ani, cântărind probabil în jur de 150 kilograme. Expresia feţei lui exprima teamă, confuzie şi şoc temporar. Evident, el era operatorul vehiculului în care se afla. Deplasarea în timp îi spărsese parbrizul şi îi arsese sistemul de aprindere al maşinii. Terminatorul îşi concentra atenţia asupra omului. Observând mişcările izolate şi febrile ale corpului acestuia, estimă comportamentul subiectului şi stabili imediat că nivelul pericolului potenţial pe care îl reprezenta era foarte scăzut. Chiar înainte ca omul să sară afară din

cabină, Terminatorul prevăzuse această posibilitate, calculând direcţia contracţiilor musculare din partea superioară a toracelui.

În timp ce creierul şi corpul lui începeau să funcţioneze în viteză. Terminatorul îl urmări pe bărbatul care fugea prin parcare. Ar fi putut să-l ajungă uşor din urmă, dacă ar fi considerat necesar, dar subiectul acesta nu era nici ţintă, nici ostil. Omul gol făcu un prim pas de încercare şi constată că se află în deplină stăpânire a funcţiunilor motorii.

Merse până la marginea parcării şi se uită la oraşul care se întindea jos. O hartă din memoria sa se suprapuse peste imaginea de la picioarele lui. Los Angeles. Începu să-şi dea seama de numele străzilor şi configuraţia lor şi trecu apoi în revistă toate evenimentele petrecute după sosirea sa şi detectă o eroare. Era în pielea goală. Avea nevoie de haine. Negrul avea haine. Ar fi trebuit să ia hainele omului negru. Diversele raţionamente i se îngrămădeau acum în minte şi înţelese că acesta era un oraş plin de oameni. Va trebui să găsească unul corespunzător ca dimensiuni şi constituţie fizică şi în felul acesta eroarea va fi corectată. Se întoarse din nou la peisajul oraşului care se întindea la picioarele lui; un om puternic, cu un fizic aproape perfect, gol în bătaia vântului la o temperatură de câteva grade peste zero care studiază harta în relief a oraşului Los Angeles, elaborând planuri pentru sute de strategii, trasând mii de itinerarii şi acumulând informaţii valoroase cu privire la mediul înconjurător, înainte de a porni în misiune!

Mark era acum în picioare; chimicalele din organism îl împingeau ca pe o păpuşă acţionată hidraulic să meargă spre Kotex şi Rick. Îndreptându-se spre Kotex, îşi smulse epoleţii în formă de lanţ ai hainei şi îi răsuci puternic, izbindu-i în balustrada de oţel care înconjura parapetul. Pumnii şi picioarele începură să se balanseze când Kotex se ridică de pe balustradă şi se încleştară într-o luptă înverşunată.

Se răsuciră împreună, îmbrăţişaţi şi asudaţi şi dădură peste telescopul acţionat cu jetoane care îi absorbise atenţia lui Rick. Rick îi aplică lui Mark la ceafă o lovitură cu sticla de bere pe jumătate goală şi acesta se prăbuşi într-un amestec de spumă şi cioburi. Apoi, un şut aplicat cu abilitate, îl expedie pe Kotex de-a rostogolul peste casetofon care scrâşni şi se opri scurt.

Rick îşi ridică privirea de la telescopul pe care îl plimba de-a curmezişul parcării goale. Privirea lui mirată, inertă, se transformă într-o ocheadă şireată, plină de umor.

— Ei, zise el, încercând să le atragă vesel atenţia, ca şi când nu el ar fi fost acela care tocmai spărsese o sticlă de bere în capul unuia din ei. Ei, ce nu e în regulă cu imaginea aceasta?

Formă un fel de cadru cu mâinile, aşa cum văzuse că fac întotdeauna la televiziune regizorii de cinema îmbrăcaţi cu vestă şi punând pe cap pălării cu borurile rotunde, întoarse în sus.

Şi chipul i se alungi.

Kotex privi un timp, ca şi când ochii lui nu ar fi fost în stare să prindă imaginea; apoi înghiţi în sec.

Era unul din tipii aceia care îşi poartă trupul bine lustruit cu ulei de plajă într-un bikini minuscul marca Speedo la ştrandul Muscle Beach din Venice. Numai că tipul din faţa lor nu purta niciun fel de bikini, iar afară erau cam 4 grade Celsius; şi ploua, şi era miezul nopţii.

— Vine chiar spre noi, omule, zise Kotex, apropiinduse de ceilalţi doi.

Rick se depărtă de telescop, târşiindu-şi picioarele, aşa cum făcea atunci când era prost dispus.

— Hai să-i ardem vreo două, şuieră el peste umăr.

Mark îi văzu rânjetul şi-şi dădu seama că intraseră la apă. Omul gol se îndrepta direct spre ei cu o privire neclintită. Mark avu un frison de rău augur şi, după cât se părea, şi Kotex. Reuşi să spună:

— Hei, Rick, calmează-te, băiete. Tipul e al naibii de solid.

Rick îi aruncă o privire dispreţuitoare.

— Tipii de felul ăsta sunt nişte pămpălăi. Se învârtoşează în faţa oglinzii. Nu ştiu să se bată. Credemă. Ia uită-te la mine.

Kotex rânji. Era gata să accepte ideea, dar Mark sesiză ceva în mersul apăsat şi în expresia chipului străinului care îl făcu să şovăie.

Mâna lui Rick se îndreptă spre buzunarul pardesiului lui croit cu măiestrie. Mark şi Kotex puseră pe furiş mâna pe cuţite. Mâna lui Mark era umedă de transpiraţie şi creierul îi zbârnâia de teamă şi de excitare. Dacă dădea acum înapoi nu va mai putea niciodată să li se alăture. Nu voia să fie exclus din grup.

Făcu un pas înainte.

Picioarele goale ale individului despuiat călcau pe asfaltul ud. Şiroaiele de ploaie spălaseră cenuşa albă şi formaseră un model ciudat pe piele, ca un furnir de lemn, ceea ce îl făcea să semene cu o statuie a

Renaşterii expusă secole de-a rândul acţiunii elementelor naturii.

Se opri în faţa celor trei punkişti cu mâinile în jos.

Poziţie de drepţi.

Cei trei se depărtară unul de altul, încercând să-l flancheze.

Rânjetul cap-de-mort al lui Rick îi înflori pe chip.

— Frumoasă vreme pentru o plimbare, aruncă Rick.

— Frumoasă vreme pentru o plimbare, repetă străinul impasibil.

Iar Mark se simţea derutat, căci vocea lui suna exact ca a lui Rick. Numai că acum nu vorbea Rick; vorbea străinul.

Ăsta e necazul cu drogurile, nu poţi fi niciodată sigur dacă un lucru straniu s-a întâmplat, sau nu, cu adevărat. Iar ceea ce se petrecea acum în faţa lor era cât se poate de straniu.

Rick rânji vesel.

— M-am prins! Astăzi e zi de spălat, zise el iluminat.

Nu mai ai nimic curat cu care să te îmbraci, aşa-i?

Lui Mark îi veni să râdă, deşi simţea un şarpe rece ca gheaţa cum i se plimba pe spinare. Rick întindea cam mult coarda.

— Nimic curat, aşa-i? vorbi uriaşul ca un ecou. Mark îşi spuse înciudat: *Oare îşi râde de noi*?

Dar dacă este cumva un specialist în arte marţiale şi aşa înţelege el să se distreze? Se dezbracă în pielea goală şi porneşte să pocească pe cineva.

Mark strânse mâna pe mânerul de fildeş. Îţi vin eu de hac.

Kotex, cu o grimasă caraghioasă, pocni de mai multe ori din degete în faţa străinului.

Privirea fixă a acestuia rămase neschimbată. Nici nu clipi.

— Hei, îndrăzni şi Kotex, intrând în joc, eu cred că ăstuia îi lipseşte o doagă.

— Hainele voastre, zise străinul pe un ton lipsit de expresie. Daţi-mi hainele voastre.

Fură atât de uluiţi, încât până şi Rick rămase cu garda descoperită. Rânjetul îi dispăru o clipă de pe chip, apoi reveni lăţindu-se şi mai tare.

— Acum! ordonă străinul, la fel de rigid ca şi până acum.

Rânjetul lui Rick dispăru ca o uşă trântită de un vânt rece.

— Te bag în mă-ta împuţitule!

La naiba, *am început*! gândi Mark.

Lama cuţitului lui Rick ţâşni afară, licărind în lumina fluorescentă chiar sub bărbia străinului, înainte ca mâna lui Mark să fi apucat să facă vreo mişcare.

Apoi îşi scoaseră cuţitele şi el şi Kotex, lamele ţâşniră şi începură să se agite ameninţător.

Foarte curat. Foarte precis. Garantat.

Numai că halterofilul din faţa lor nu părea să fie câtuşi de puţin înspăimântat, aşa cum speraseră ei.

De fapt, abia dacă-şi plimba o privire fără expresie de

la unul la altul.

Mark simţi că ceva nu era în regulă.

Apoi o minge de baseball îl lovi în plină faţă, iar în momentul în care lumea începu să se învârtă, îşi dădu seama că acesta fusese pumnul străinului, mişcat cu o viteză imposibil de imaginat.

Se lovi de balustradă şi apoi se prăbuşi, dar privi în sus şi apucă să-l vadă pe Kotex catapultat înapoi de o a doua lovitură de baros. Apoi căzu flasc la pământ, nemişcat. Mark ştia: zdrobit. Mort.

Rick fentă şi lovi, aruncându-se cu toată greutatea pe lama cuţitului. Acesta intră până în prăsele în abdomenul omului şi se lovi de ceva tare, poate o coastă. Dar ce coastă să fie sub buric?

Rick se retrase cu mâna şi lama cuţitului pline de sânge, ca să mai încerce o dată, când pumnul Terminatorului pătrunse în el!

Mark văzu antebraţul gol intrând până la cot în trupul lui Rick, până la stern.

Rick holbă ochii când aerul îi ţâşni din trup, parcă mai curând de uimire decât de durere.

Terminatorul îşi ridică braţul ca un cric hidraulic. Cizmele lui Rick zăngăniră o clipă pe asfalt, în timp ce Rick rămase în aer măturând încoace şi încolo, ca un spânzurat timp de o secundă ce păru o eternitate. Se auzi un zgomot de oase zdrobite şi braţul Terminatorului se repezi înapoi.

Rick se prăbuşi, mort, înainte ca faţa lui să atingă pământul. Zdrobit şi cu şira spinării frântă, gemu o voce în mintea lui Mark.

Apoi străinul se întoarse spre el, ţintuindu-l cu privirea. Privind în acei ochi aveai senzaţia că priveşti gura unui pistol.

Mark se poticni dând înapoi în timp ce străinul se apropia de el.

Mark nu-şi putea lua ochii de la braţul străinului, plin de sânge până la cot, sângele lui Rick. Îi dăduse un pumn care intrase în el şi Mark se retrăgea tot mai mult, fără să

privească înapoi şi se lovi de lanţul parapetului. Se întoarse ca să fugă în altă direcţie şi văzu că se afla într-un colţ, departe de platforma Observatorului. Străinul se apropie de el.

Mark avu prezenţa de spirit să-şi smulgă în grabă hainele de pe el. Întinse sacoul ca pe o ofrandă, ca pe un scut, într-o pledoarie disperată ca să mai câştige ceva timp… timp ca să fugă, să coboare de pe acest munte, să se arunce în pat, să-şi tragă pătura peste cap şi apoi să se trezească. Avea dreptate. Ofranda îi dădu timp. Aproximativ paisprezece secunde!

Los Angeles – Centrul oraşului Ora 4

Douăzeci şi patru minute mai târziu, urmărind scurgerea lineară a timpului aşa cum o ştim noi şi la o distanţă de aproximativ opt kilometri, aerul deveni din nou apăsător.

Lucrul acesta se întâmpla într-o alee fetidă din spatele clădirilor de pe Broadway colţ cu strada 7, şi primii dintre locatarii stradelei care îl sesizară, fură şobolanii. Se opriră din patrularea lor necontenită prin gunoaie şi pubele pentru a amuşina nehotărâţi în sus. Receptau ceva aflat la pragul percepţiei, un fel de tensiune, de anxietate în aer. Cu paşi şovăielnici şi parcă fără tragere de inimă, renunţară la explorări şi se îndreptară spre diverse ascunzători, în momentul în care o lumină pală, ireală asemenea luminii de lună, inundă aleea.

Într-o încercare disperată de a se pune mai repede la adăpost, una din rozătoare zgrepţănă zgomotos cartonul umed sub care dormea Benjamin Schantz, cufundat într-o amorţire alcoolică. Acesta trase o înjurătură, clipi supărat apoi se întinse şi continuă să mormăie şi să sforăie.

Printr-o fantă între clădiri, privirea lui Schantz putea prinde cilindri, cromaţi ai Hotelului Bonaventure. Semăna cu o viziune dintr-o lume utopică şi dintr-un timp inimaginabil de îndepărtat, deşi, în realitate, se afla la numai câteva sute de metri.

În rarele sale momente de luciditate, beţivul reflecta

la jocul capricios al destinului, care îl aruncase prin viaţă de colo-colo, lăsându-l în cele din urmă să aterizeze în acest purgatoriu al decăderii umane, pe când cel mai bun prieten al său din liceu devenise şef de producţie la unul dintre cele mai mari studiouri cinematografice.

Însă acum nu se afla în unul din momentele sale de luciditate. În realitate, adierea silenţioasă şi bâzâitul acela sâcâitor câştigaseră în intensitate cu mult timp înainte ca el să le fi sesizat. Strălucirea purpurie se intensifică transformându-se într-o pată de lumină orbitoare în timp ce vântul, tot mai puternic, mâna în văzduh bucăţi de hârtii şi diverse gunoaie. Bâzâitul deveni tot mai puternic amintind de zgomotul făcut de un tranzistor în goana disperată după un post. Vârtejul de hârtii, cutii goale şi gunoaie se transformă într-o perdea de ceaţă.

Adăpostul de carton al lui Schantz fu smuls şi dus de vânt. Se chirci de frică cu ochii aţintiţi în pata de lumină orbitoare, şi îşi acoperi urechile cu mâinile. Degete de lumină purpurie dansau pe pereţii umezi de cărămidă! sâsâind, trosnind, căutând ceva metalic, prelungindu-se apoi în lungul lor ca o fiinţă vie.

Lingeau scările de incendiu ruginite, alergau în sus şi în jos pe conductele de canalizare. Energia statică ajunsese la un nivel maxim. Ferestrele explodară spre interior, împroşcând cioburi în clădirile întunecate. O alarmă anti-furt începu să ţipe strident, adăugându-se la vacarmul şi aşa asurzitor.

Ben avusese parte de multe coşmaruri oribile, dar aşa ceva nu mai văzuse niciodată. Se produse o explozie de lumină şi sunet în aer, un jet de lumină ţâşni în sus urmat de un tunet puternic, apoi se auzi detunătura aerului care făcu implozie.

Trecând prin timp ca un bolid, Kyle Reese se opri puţin deasupra solului. Corpul lui se stabilizase în timp cam la doi metri deasupra solului. Atârnă acolo o fracţiune de secundă; apoi, gravitaţia îşi făcu efectul şi îl izbi de pământ cu un zgomot înfundat.

Zăcu acolo, gol şi tremurând, cu ochii strâns închişi în faţa luminii orbitoare, cu pumnii strânşi la piept şi genunchii la gură, ca un fetus supradimensionat. Fiecare muşchi îi era scuturat de spasme. După explozie, zidul de zgomote dispăru, lăsând să se audă numai foşnetul hârtiilor care reveneau pe pământ.

Un miros greţos de păr pârlit îi umplea nările lui Reese, provocându-i silă. Durerea îl săgeta prin fiecare fibră a trupului. „Nu-i spuseseră că va fi aşa”, se gândi el. Poate că nici nu ştiau. „Dar, o, la naiba… doare rău”.

O luă încet, drămuindu-şi forţele, sorbind câte puţin din aerul plin de ozon până când reuşi să respire normal. Avea senzaţia că cineva îi vârâse testiculele în cutia toracică şi asta îl agasa. Un pic. Deschise ochii şi văzu fantomele. Frânturi de imagini care acţionară asupra psihicului său cum ar fi acţionat asupra gustului nişte bomboane de ciocolată ţinute în saramură.

Apoi senzaţiile se estompară. Memoria nu putea face faţă unei solicitări atât de mari. Cu ce semănase? Cu o cădere în cuşca liftului şi un cablu de înaltă tensiune conectat la testicule, cu un bec de o mie de waţi ţinut în faţa ochilor sau cu o pompă care îţi băga napalm direct în plămâni.

Reese aşteptă ca mângâierea ploii care îi cădea pe spate să-l ajute să se concentreze, îşi trase genunchii sub el şi întinse ambele mâini în faţa lui, pe pavaj, ca un credincios, cufundat în rugi şi rămase aşa până când pământul încetă să se învârtească cu el. Simţi cioburi ascuţite între mâinile lui şi asfalt.

Indiferent ce ar fi fost, era ceva real. Solid. Nu ca vârtejul fantomă din care abia scăpase.

Reese ridică repede privirea şi văzu doi ochi care îl ţinteau din spatele unui maldăr de cartoane rupte. Era Schantz, cu faţa neagră de jeg şi bărbia vârâte în textura asfaltului, clipind din ochi a nedumerire.

Reese nu văzu niciun pericol imediat din partea omului, identificându-l imediat, instinctiv, drept ceea ce

era cu adevărat, amărât inofensiv.

OK, *mişcă-te*, *Reese*, îşi spuse el. *Urneşte-ţi fundul şi ridică-te în picioare*, *soldat*. *Dă-i drumul*! Cu un suprem act de voinţă, îşi ridică privirea spre nişte scări care se pierdeau în umbră, sugerând o anumită securitate; trecuseră numai câteva minute de când sosise, ştia lucrul acesta, însă se dojenea pentru că zăcuse aici atâta timp expus şi neajutorat. Explora împrejurimile. Clădiri. Cărămidă sau beton. Ferestre de sticlă. Rămase întregi. Iluminat stradal electric. Mişcare în capătul aleii, lumini roşii şi albe care se încrucişau – automobile. Evident, perioada antebelică. *Bine*.

Îşi frecă braţul inconştient – o lovitură primită în momentul în care coborâse aici. Tehnicienii îl teleportaseră cam sus. Avuseseră prea puţin timp ca să se familiarizeze cu echipamentul câmpului de deplasare şi calibrarea acestuia, şi se vede că greşiseră puţin în privinţa securităţii teleportării. Oricum, era mai bine decât să se fi stabilizat îngropat până la genunchi În pavaj. *Corect*!

Privind în jos, Reese îşi dădu seama că era acoperit cu o pulbere albă fină, deşi o parte din ea fusese spălată de ploaie. O şterse cu mâna şi înţelese imediat că erau resturi carbonizate ale gelului conductiv cu care îl unseră tehnicienii.

Nu pusese nicio întrebare. Spuseseră: *dezbracă-te*! Se dezbrăcase. *Ai să mergi singur*, îi mai spuseră.

Foarte bine! *Fără arme*? *Fără*. *La naiba*! *Metalele nu pot călătorii în timp*. *Dracu să le ia*! *O.K.*, el nu era tehnician; era numai soldat. Totuşi i-ar fi plăcut să poată lua ceva cu el. Degetele lui pipăiră inconştient locul în care se afla, de regulă, arma lui, tip Westinghouse M-25 cu plasmă.

Privi în sus. Nu era nimic, numai cerul deasupra clădirilor înalte. Evident, niciun fel de trăgători speciali. Nu existau în perioada antebelică. Dar era vorba de un reflex, un reflex care îi salvase de mai multe ori viaţa. Parcă aveau totuşi ceva care zbura prin aer? Elicoptere?

Da; aşa cred, Dar nu era sigur. Istoria nu era punctul lui forte. Ce se inventase pe atunci? Parcă poţi să le ţii minte pe toate! Pentru el perioada antebelică era ca un joc de traforaj împrăştiat pe jos, iar el îşi trăise toată existenţa printre piesele acestea disparate.

Îşi dădu seama cât trebuie să fi fost de buimăcit dacă a stat atâtea secunde să viseze. Se strădui să gândească cât mai limpede. Cât mai strategic.

În primul rând, haine. Ca să-i fie cald şi să se poată camufla.

Apoi arme.

— Ascultă, bătrâne. Vorbele erau mai mult o cârâială răguşită dar Reese se întoarse, amintindu-şi de bătrânul cerşetor.

— A fost o furtună a dracului de puternică, acu câteva clipe! îndrăzni să rostească Schantz. Reese identifică limba ca fiind engleza, probabil americană, deşi inflexiunile vocii nu-i erau prea clare. Veşti bune.

Alergă spre locul unde se afla zdrenţărosul, adăpostit lângă o uşă.

— Dă-ţi jos hainele, zise Reese şi începu să tragă de sacoul bătrânului.

— Ceee…?

— Fă cum îţi spun. Imediat!

Îşi trase pumnul înapoi, pregătindu-se să-i ofere un argument mai convingător, dar bătrânul sesizase intensitatea specială din vocea lui Reese şi se pregătea să execute ce i se ceruse. Nu mă bate, nu mă bate, scâncea Schantz, bâjbâind neîndemânatic cu degetele la fermoarul care nu voia să se deschidă.

Reese trase pantalonii jegoşi de pe picioarele de păianjen ale lui Schantz. Puţeau a urină amestecată cu jeg. Reese abia dacă observă lucrul acesta şi, oricum, nu-i păsa prea mult.

Pentru Schantz, Reese era o siluetă vagă, ca la vreo douăzeci de ani, poate douăzeci şi cinci, dar avea ceva de om bătrân! Da, ochii! Avea ochi de om în vârstă. Ochi care

văzuseră prea multe, ca ai mei, îi spunea o voce convingătoare lui Schantz, Dar nu chiar ca Schantz. Era ceva în privirea lui Reese care-l făcea pe bătrân să simtă un gol în pântece. Stătu liniştit, în speranţa că va supravieţui.

Reese îşi trăsese deja pantalonii bătrânului pe el şi se întindea după sacou, când sesiză un semnal de pericol. Senzorii lui fuseseră foarte bine antrenaţi, învăţând să perceapă rapid orice zgomot, sau foşnet care îţi spun că moartea se afla aproape, că speră să te doboare cu un sărut rece, de rămas bun. Reese se răsuci şi se lăsă pe vine, cu ochii aţintiţi instinctiv pe strada de la capătul aleii.

O lumină albă, strălucitoare, se îndrepta asupra lui, alergând mai întâi pe ziduri şi prinzându-l apoi în fascicolul ei ca pe o insectă.

O fracţiune de secundă, Reese privi prin ea, dincolo de ea, la sursa care o emitea: o maşină albă cu numărul Poliţiei din Los Angeles cu girofarul fixat deasupra parbrizului, în spatele căruia se aflau doi bărbaţi. Reese înţelese imediat cine erau. Poliţişti.

Ostili. Dacă ar fi avut timp, s-ar fi blestemat pentru încetineala cu care acţiona. În locul de unde venea, acum ar fi fost de mult mort.

Reese era branşat acum pe automat, deciziile se succedau rapid. Avea nevoie de ce aveau ei; un mijloc de transport, arme, radio. Însă ei erau desigur înarmaţi, iar el nu era. Nu se punea problema să se bată.

Evacuare. Se răsuci în afara conului de lumină şi dispăru în umbră.

Evacuare. *Evacuare*! Cuvintele răsunau insistent în mintea lui Reese. De câte ori le mai auzise? De o mie de ori, poate mai mult? Şi în câte voci? Şi după ce ai săltat rănitul pe umăr şi te întorci s-o iei la goană, auzi în urma ta alte sunete, cele ale morţii. De astă dată auzi scrâşnetul cauciucurilor când maşina alb-negru frână şi opri. Reese era la jumătatea drumului spre capătul celălalt al aleii, când sunetul se stinse.

Sergentul Michael Nydefer, mătură cu jetul de lumină toată aleea, încercând să-l prindă din nou pe tânărul pe care tocmai îl scăpase, dar fără folos.

— Fir-ar să fie, dar repede mai fuge băiatul ăsta! îşi zise el.

— Aleargă ca un iepure, zise Nydefer. Mergi cu maşina împrejur. Aleea iese în Strada Şapte. Partenerul lui de patrulă, Lewis, încuviinţă din cap şi bagă maşina în marşarier. Când Nydefer sări din maşină cu pistolul de calibru 38 în mână, maşina întorsese deja şi pleca în trombă, cu sirena sunând şi cu lumina girofarului în funcţiune.

Nydefer îl zări pe Reese alergând printr-o pată de lumină spre o intersecţie cu o altă alee. Inspiră adânc şi porni în goană după el.

Reese auzise maşina plecând şi acum auzea o singură pereche de paşi în urma sa. Înţelese imediat ce făcuseră. Avusese noroc. Îl urmărea numai unul singur. Cu unul singur era mai bine. Putea să-l doboare şi să-i ia arma. Se concentră asupra acestui unic scop, ignorând orice altceva. Pe alee erau împrăştiate cioburi de sticlă. Simţi o durere în tălpile goale. Reese inhibă senzaţia de durere, îndepărtând-o din corp şi efortul făcut îl ajută să-şi limpezească gândurile.

În faţa lui se ridica un morman de lăzi de gunoi, blocându-i trecerea. Le dădu în lături fără să încetinească ritmul alergării, ca un şobolan uriaş în mizeria urbană.

Reese dădu colţul şi dispăru. Nydefer încetini instinctiv. Cinsprezece ani de fumat, de cafea proastă şi alcool îi făceau plămânii să sufle greu. Dar nu din cauza lor încetinise. Teama era aceea care îl povăţuise aşa.

Nydefer înjura printre dinţi, lăsase să-i scape din câmpul vizual. *Acum va fi mult mai periculos*. *Lua-l-ar naiba*! Simţea nişte gheare în stomac. *Nu eşti plătit suficient pentru asta*. *N-ai ce-i face*. Ridică cocoşul revolverului, păşi pe centrul aleii şi se îndreptă încet spre intersecţie.

Nydefer o luă în jos pe aleea laterală, ţinând într-o mână arma întinsă în faţă ca pe un scut. În timp ce cu cealaltă îşi proteja, instinctiv, abdomenul. Nu vedea pe nimeni. Porni prudent pe cărarea cufundată într-un întuneric aproape negru, oprindu-se în momentul în care ajunse în dreptul a două pubele mari. Erau pline cu cartoane şi lăzi de lemm, în ele era destul loc. Destul pentru un om.

Nydefer îşi puse ambele mâini pe armă şi o ridică în dreptul pieptului. Se uită intens în întuneric. Nimic. Numai câteva surcele aruncate la voia întâmplării.

Dar Reese era acolo, la pândă. Nydefer se uita chiar la el, dar nu vedea nimic. Numai peretele şi cartoanele. Reese se uita la revolverul lui Nydefer aşa cum se uită un flămând la mâncare. Era un model vechi, dar arăta bine, era probabil nou şi Reese îl recunoscu imediat:

Smith and Wesson, special pentru dotarea poliţiştilor calibru 38, super. Chiar şi trăsese de câteva ori cu aşa ceva. Lovitura era uşoară şi precisă. Nu era o armă serioasă ca Magnum 44. Dar fusese nevoit uneori să folosească şi arme mai proaste.

Apoi Reese îşi îndreptă atenţia spre omul din faţa lui. Era de vârstă medie, avea burtă, gâfâia şi îi era frică. Reese nu-şi putea dori altceva.

Ţâşni din întuneric cu viteza unui fulger, concentrându-şi toată forţa într-un pumn deasupra umărului şi ţinti cu acest pumn spatele lui Nydefer, intrând în el ca un tren de marfă. Mâna dreaptă a lui Reese apucă de mâna care ţinea pistolul, iar în momentul în care Nydefer era gata să se prăbuşească se auzi o izbitură înfundată şi lumina lanternei străluci încă o dată. Răsucindu-se rapid, Reese luă arma. Cu cealaltă îşi făcu vânt şi îşi recăpătă imediat echilibrul.

Îl apucă apoi pe ofiţerul năucit, îl trase în sus şi îl rezemă de perete. Făcu un pas înapoi, ridică arma şi ţinti exact în mijlocul feţei ofiţerului.

Nydefer privea peste piedica armei sale de serviciu în

ochii celui mai mare copil pe care îl văzuse vreodată. Ochii aceştia erau fără expresie, nu erau furioşi. Erau ochi de fantomă.

Reese avea nevoie de răspunsuri la o mie de întrebări: localizarea exactă, localizarea ţintei, numărul şi felul vehiculelor din zonă. Nenumărate întrebări.

Văzu pe insigna lui Nydefer „Poliţia din Los Angeles" şi înţelese că nimerise în oraşul unde trebuia să ajungă. Dar era o întrebare al cărei răspuns le putea anihila pe toate celelalte şi Reese ştia că are foarte puţin timp la dispoziţie, până ce celălalt ofiţer se va ivi şi el în capătul aleii.

— Ce oră este? mârâi Reese.

-

— Cam patru şi jumătate… dimineaţa.

— Ce zi?

— Vineri, răspunse Nydefer; sperând ca aceasta să-l calmeze pe nebun. Dar nu se întâmplă aşa.

Nerăbdător Reese se răsti la el.

— Data!

Nydefer nu era foarte sigur.

— Păi, ăăă nouă, nouă martie. Reese se uită încruntat la el şi îi puse o întrebare de un milion de dolari:

— În *Ce* an?

Nydefer simţi un val de groază care îi pornea din pântece şi se urca spre creier. *Vrea să ştie în ce an suntem. Atât mi-a fost. N-am să mai văd nimic altceva decât chipul băiatului ăsta ţicnit. Naiba să-l ia*. Nydefer închise ochii şi aşteptă lovitura glonţului.

În acel moment se auzi scrâşnetul frânelor pe asfaltul ud la capătul aleii. Reese se întoarse şi văzu girofarul roşu-albastru al maşinii de poliţie. Lewis sări din maşină, cu arma lăsată în jos. Reese se răsuci pe călcâie şi o luă la goană spre celălalt capăt al aleii când văzu venind spre el altă maşină a poliţiei cu girofarul aprins.

Era prins la mijloc. Încercuit. Fără scăpare.

Reese exploră terenul cu viteza luminii. La câţiva

metri de el se afla o uşă de fier încuiată. Se repezi spre ea, catapultându-se ca un berbec, ţintind punctul de deasupra încuietorii. Forţa impactului făcu să iasă aproape tot aerul din el, însă uşa cedă şi îl invită în întunericul din interior.

Ochii i se lărgiră, făcând efortul de a se adapta la noul grad de întuneric. Sub picioarele goale simţi suprafaţa netedă, rece a unor dale de ceramică. Se repezi înainte, croindu-şi drum printr-un labirint întreg de cutii, baloturi, stive de lucruri până când, în cele din urmă, zări o dungă orizontală de lumină slabă, ceea ce însemna o uşă. Ajunse rapid la ea, o împinse şi o deschise.

Se afla într-o încăpere spaţioasă, brăzdată de dungi de lumină şi umbră, cu drumuri care şerpuiau între grupuri de mese şi rafturi. Încerca să-şi fixeze reperele terenului, comandând irisului ochilor să se deschidă mai mult şi să lucreze intens.

Aerul avea un miros cunoscut. Antiseptic. Filtre. Semăna cu mirosul aerului pe care îl respirase în buncărul subteran cu câteva secunde înainte ca echipa lui de genişti să aprindă fitilul. Nu-i plăcea deloc mirosul acesta. Urechea lui prinse zgomotul amorf făcut de instalaţia de aer condiţionat, care recicla atmosfera în întreaga clădire şi apoi, în spatele lui, lângă uşa pe care intrase, ecoul ascuţit inconfundabil al unor paşi grăbiţi ceea ce îi spunea că nu mai era singur în clădirea întunecată.

Reese continuă să meargă din ce în ce mai repede, aproape zburând prin spaţiul întunecos care îl înconjura, lăsându-se condus de instinct.

Apoi în faţa ochilor îi apăru o privelişte incredibilă. O adevărată comoară se desfăşura în faţa lui, rânduri, rânduri. Haine, mobilă, unelte. Chiar şi în semiîntuneric, erau uluitoare. O îngrămădire luxuriantă de articole multicolore şi strălucitoare.

Era într-un magazin universal.

Reese se strecură în umbra unui cuier cu haine lungi, îşi ţinu respiraţia şi începu să asculte atent. Prin gâlgâitul zgomotos pe care îl făcea sângele afluindu-i în urechi,

distinse sunetul ameninţător făcut de cei care îl urmăreau. Erau trei. Separaţi. Se mişcau spre el încercând o învăluire.

Cvadrant cu cvadrant, Reese cercetă încăperea, căutând peretele de evacuare. Peretele de nord-vest era din sticlă netedă. Intact. Cu faţa spre stradă. Dincolo de el, o maşină albă şi neagră a poliţiei trecu încet pe stradă şi dispăru.

Camuflare. *Fără zgomot*! Reese ajunse până la cuierul de deasupra lui, luă o haină şi şi-o puse pe el, realizând abia atunci că îi fusese frig. Zgomotul de paşi se apropia încet de el. O pată de lumină provenind de la o lanternă se plimba pe gresia raionului alăturat.

Mişcare, mişcare, mişcare. La fel de silenţios ca o dâră de fum, Reese ieşi din umbra cuierului cu haine şi fugi pe jos, ca un crab, de-a lungul intervalului dintre raioane, spre peretele de sticlă din faţa lui şi se pomeni într-un aranjament de manechine bine îmbrăcate, care priveau cu ochi goi în stradă. Privi în sus. Deasupra grupului de manechine atârna un steguleţ de hârtie pe care scria: MODA ’84. Perfect. Atinsese ţinta.

Dintr-odată, vitrina fu scăldată în lumina puternică a farurilor unei maşini de poliţie. Reese înlemni. Nu e bine, gândi el şi se retrase spre interiorul clădirii. Auzea voci şoptite şi paşi înăbuşiţi peste tot, de jur împrejurul său. Tocmai depăşise o tejghea pe care se aflau pantofi de piele şi de pânză când se opri subit. Cercetează. Mişcare? Nimic. Gol. Unde naiba sunteţi? se miră el. Linişte. Bine, îşi zise Reese şi apucă o pereche de pantofi de pe tejghea, măsurându-le talpa cu talpa piciorului său gol. Prea lungi. Altă pereche. Foarte buni. Buni:

Reese porni repede de-a lungul intervalului. În faţa lui se vedeau mai multe lanterne. Făcu o recunoaştere rapidă a zonei. Unde să se ducă? La câţiva metri de el lucea în întuneric o cabină de metal cu perdeaua lăsată deschisă. Pe ea scria: Fotografii – paşaport. Reese se strecură înăuntru, trase perdeaua, se căţără pe un scăunel

şi îşi trase repede pantofii în picioare.

Orice infanterist ştie de când lumea că o pereche bună de încălţări este la fel de importantă pentru supravieţuire ca şi cea mai bună armă. Reese legă şireturile şi mişcă piciorul să vadă cum se simte. Păreau uşori şi flexibili, cu pingele subţiri, nu prea potriviţi pentru un teren mai accidentat, dar tot erau făcuţi bine şi i se potriveau pe picior. Pe una din laturi era scris cuvântul „Nike”. Ştia ce înseamnă, era numele unei rachete demodate.

Dincolo de perdea se plimba o dâră de lumină, cercetă de jur împrejur apoi se retrase. Urmă o pauză şi Alte mormăituri. Reese era din ce în ce mai încordat. Apoi, treptat, vocile se stinseră. Reese începu să respire în voie şi ieşi calm din cabină.

În întuneric se distingea desenul impasibil al unei scări rulante. Fusese scoasă din funcţiune cu câteva ore în urmă şi acum nu mai era decât o înşiruire de trepte de metal strălucitor. Reese urcă câte două trepte deodată, zburând spre etajul doi. Obiecte de uz casnic. Lenjerie de damă.

Pe peretele de sud-vest, Reese găsi ceea ce căuta. O ieşire de incendiu. Uşa netedă de metal era închisă. O sârmă fixată pe ea forma un fel de circuit de alarmă şi o inscripţie de pe bara care ţinea uşa închisă avertiza că aceasta nu putea fi folosită decât în cazuri de urgenţă. Ei, nu, chiar aşa? Reese împinse bara şi uşa se deschise. Nu se auzi nimic. Alarma fie că era deconectată, fie că fusese neutralizată de şocul teleportării în timp. Păşi liniştit pe scările de incendiu şi cercetă aleea de sub el. O maşină a Poliţiei din Los Angeles, vopsită în alb şi negru, era parcată chiar sub el, cu luminile stinse. Goală.

Reese sări pe asfalt ca o pisică şi se lăsă pe vine lângă portiera maşinii. Stradă pustie. Activitate după colţ. Încercă portiera. *Neîncuiată*. *Uimitor*. *Se vede că s-au grăbit al dracului*, se gândi Reese. O deschise şi pipăi contactul. Cheile lipseau. Avea nevoie de un mijloc de

transport. Se gândi s-o pornească scoţând firele electrice. *La naiba*. *Prea complicat*. Renunţă la vehicul şi îşi concentră atenţia asupra a ceea ce se afla în el.

Odihnindu-se în suportul ei, rezemată de banchetă se afla o armă de vânătoare, model Remington 870, nounouţă, atunci scoasă din fabrică. Reese era fascinat. Văzuse şi mânuise multe arme de felul acesta, dar erau piese de muzeu. Acestea, ca şi cele mai multe dintre minunăţiile din jurul lui, părea nouă.

O ridică din suport şi o puse în siguranţă, sub impermeabil. Dacă o ţinea acolo, sub braţ, n-o va vedea nimeni. Nici nu se va uda. Va fi prietena lui.

Apoi Reese se răsuci şi ieşi repede din maşină. După ce dădu colţul, începu să păşească agale în lungul trotuarului. Acum era îmbrăcat, înarmat şi se amesteca printre oameni. Avea nevoie de bani, de provizii şi de un mijloc de transport. Dar mai avea destul timp pentru asta.

La dracu. Ajunsese aici. Reuşise! Se simţi străbătut de un val de adrenalină. Reese era aproape excitat la gândul că supravieţuise, că era în viaţă. Ridică privirea în sus şi clipi din cauza ploii care îi cădea în ochi. Cercetă atent peisajul miraculos care îl înconjura. Se afla la colţul străzilor Olive cu a Şasea. Pe partea cealaltă era Pershing Square. Îşi dădu seama că se născuse la mai puţin de o milă de locul acesta. Chiar aici se jucase pe vremea când era copil. Dar nu arătase aşa. Micul parc era înconjurat de clădiri cu cinci sau şase etaje. Şi apoi, lumina. Lumina curgea asupra lui din toate părţile. Reese se retrase în umbra unei intrări, fascinat de scena care se desfăşura în faţa ochilor lui.

Cât trecuse de atunci? Din punctul lui de vedere, doar câteva minute, de când fugise prin coridorul de oţel împreună cu ceilalţi membri ai echipei.

În urma lor, răsunau explozii asurzitoare, sfâşiind coridorul în bucăţi. Oamenii lui distrugeau totul, ucideau tot. Sentimentul victoriei trecea prin membrii echipei cu viteza curentului electric.

Şi apoi asta.

Pe John nu părea să îl deranjeze. Nimic nu-l tulbura De fapt, tocmai aceasta îl făcea să fie aşa cum era. Alerga alături de Reese, bătându-l încurajator pe umăr, strigându-i ordine precise în ureche. John luase hotărârea ca Reese să fie acela.

Apoi fusese înconjurat de un grup de tehnicieni care făceau ultimile calibrări la un număr de instalaţii. Reese îşi dezbrăcă la iuţeală uniforma şi întinse arma de puls unuia dintre colegii de echipă. Tehnicienii se repeziră asupra lui ca furnicile, prelevând bioritmuri, măsurând şi pompând diverse chimicale în sistemul lui. John făcuse un pas înapoi, fixându-l pe Reese cu privirea.

Acum lucrurile se desfăşurau cu mare viteză. Tehnicienii îl acoperiră din cap până în picioare cu un gel gros, albăstrui, superconductibil. Mirosul lui neplăcut îl şocă pe Reese. Pe chipul lui John se citea ceva neobişnuit. O expresie pe care nu o mai văzuse decât în urmă cu câţiva ani, când John îl scosese din 132 şi-l adusese în echipa sa personală de Recunoaştere a Securităţi.

Reese aruncă o privire oamenilor care stăteau în faţa lui. Oamenii lui. Apoi urmase bum-ul acela incredibil de lumină şi durere. Şi pavajul de pe alee.

Privind acum, prin ploaie, la Pershing Square, Reese se simţi îngrozitor de singur, aşa cum nu se mai simţise niciodată în viaţă. Dar şi fascinat. Locul acesta.

Era acelaşi, dar atât de diferit. Ştia că va arăta aşa.

Dar nu ştia că va fi aşa.

Nu mai gândi, îi comandă mintea. *Nu încerca să simţi acest loc*. Reese se debarasă de orice gând – închise totul într-un spaţiu minuscul al creierului şi zăvorî uşa.

Misiunea era totul. Misiunea era tot ce conta.

Reese se duse direct la o cabină telefonică, aflată cu câteva blocuri mai departe şi luă în mână cartea de telefon. O deschise la litera C şi începu să caute. Câteva secunde mai târziu, degetul său se opri lângă un nume: *Sarah J. Connor*.

Cartierul Palma Jasmine Street 656 Ora 8.28

Sarah Jeanette Connor cobora din apartamentul ei de la etajul 2 în holul de la intrare. Uitase să caute în cutia poştală când se întorsese acasă, iar pe colega ei de apartament, Ginger, nu se putea pune nicio bază în direcţia aceasta. Poate în alte chestiuni, dar corespondenţa nu se afla pe lista de priorităţi a lui Ginger. În ceea ce o privea pe Sarah, era o datorie. Se întâmpla foarte rar să primească scrisori. Nu scria nimănui niciodată, astfel încât nici nu era de mirare. Dar erau notele de plată. Note de plată pe care le achita cu scrupulozitate, subţiindu-şi contul în bancă la începutul fiecărei luni, trăind mai mult din bacşişuri restul zilelor până la sfârşitul lunii, cu satisfacţia că toate datoriile sunt plătite la timp.

Colega ei de apartament era exact invers. Dar, din fericire, Sarah şi Ginger găsiseră mult mai multe lucruri care să le apropie, decât să le despartă în cele opt luni de când locuiau împreună, ca, de exemplu, preferinţa şi înclinaţia de a-şi petrece timpul într-un mod simplu, fără prea multe fasoane, deşi Sarah trebuia să recunoască faptul că este ceva mai conservatoare decât Ginger. Ba, poate chiar mult mai mult. Deşi Ginger avea douăzeci şi patru de ani, iar Sarah numai nouăsprezece, uneori era greu de spus care din ele două este mai tânără.

Sarah se opri în dreptul uşii de siguranţă care trebuia să fie întotdeauna încuiată. Cineva o deschisese şi o proptise cu o piatră. Simţi că se enervează. Cineva nu voia să se obosească să folosească cheia.

Când ajunse în holul de la intrare se simţi asaltată de strălucirea soarelui şi de mirosul proaspăt al ierbii ude care se usca în căldura dimineţii. Furtuna trecuse. Avea să fie o zi minunată ca să încalece pe motocicleta ei, Honda. Culoarea cerului îi amintea de un inel cu piatră turcoaz pe care i-l dăruise primul ei prieten, pe când era la gimnaziu. Cum îl chema? Charlie… Nu-ştiu-cum. Mai avea şi acum inelul în cutia ei cu bijuterii, alături de alte suveniruri din puţinele relaţii pe care se străduia să le ţină minte.

Cartierul Palma reprezenta un amestec sănătos de populaţie tânără şi bătrână, negri şi albi, evrei şi protestanţi. Era înconjurat de oraşul propriu-zis Los Angeles, Beverly Hills, Santa Monica şi Culver City şi era un fel de placă turnantă neoficială în această peticeală de etnii diferite. Deoarece erau multe blocuri, străzile erau mereu pline de maşinile parcate bară la bară. Unul dintre motivele pentru care Sarah alesese acest bloc era tocmai faptul că avea un garaj subteran şi o uşă de siguranţă.

Descuie cutia poştală şi examină teancul gros de plicuri care îi căzu în braţe: două note de plată, o scrisoare de la mama ei, restul pentru Ginger.

Niciun fel de scrisori de dragoste pătimaşe de la bărbaţii înstăriţi, copleşiţi de supărare că fuseseră părăsiţi de ea. Nu-i nimic. Cui îi pasă? În seara aceasta, Sarah avea o întâlnire. Era o zi pe care o aşteptase toată săptămâna. O zi de care îşi va aminti tot restul vieţii.

— Aşa – îşi zise Sarah în sinea ei – să nu ne ambalăm prea tare. Nu era Făt-Frumos, nici măcar un bărbat fermecător dar avea bilete la concertul lui Julian Lennon de la Rowl.

Sarah se cufundă într-o visare romantică, imaginându-şi o poveste care începea printr-o discuţie politicoasă cu posibilitatea de a deveni romanţioasă şi creştea apoi spre o stare de extaz.

Ginger Ventura străbătu trotuarul în fugă şi năvăli în visurile Sarei râzând, ca şi când realitatea ar fi fost, de fapt, mai mult amuzantă.

Bruneta înaltă îşi pierduse tot suflul, nu însă şi energia. Continua să alerge pe loc în timp ce vorbeau, iar buclele ei de abanos, lungi până la umeri se balansau elegant când sărea de pe un picior pe altul. Căştile prin care Bruce Springsteen răcnea în urechile lui Ginger suficient de tare ca să audă şi Sarah, erau fixate pe cap cu o bentiţă udă de transpiraţie. Sarah îi zâmbi larg colegei ei de apartament. Dacă Ginger ar fi ştiut să joace pe scenă şi s-ar fi dat probe pentru Femeia Minune, Sarah nu se îndoia

că ar fi locuit împreună cu o stea de cinema. Ginger avea 1,70 înălţime, fără un gram de grăsime. Ginger nu putea sta o clipă locului; chiar şi atunci când stătea pe loc, întorcea capul în toate părţile. Era ca un fir electric viu care se răsucea şi dansa în jurul unei inepuizabile surse de energie formată din entuziasm şi optimism.

— E ceva pentru mine? gâfâi Ginger.

Sarah îi întinse teancul de plicuri. Ginger făcu ochii mari când dădu peste una din scrisori.

— O, Dumnezeule, astăzi e ziua cea mare!

Ginger o apucă pe Sarah de braţ şi o duse înapoi sus, în apartamentul lor, lovind absentă cu piciorul piatra care ţinea uşa.

— Ce este? întrebă Sarah.

— Rezultatele de la analize.

— Analize? Pentru ce?

— Pentru sarcină, prostuţo! Nu ţi-am spus? Sarah o opri pe Ginger în faţa uşii.

— Ginger! Sigur că nu mi-ai spus!

— Se vede că mi-a ieşit din minte, zise Ginger pe un ton neglijent, intrând în sufragerie. Sarah era năucită,

-

închise uşa în urma ei fără să ştie ce face şi o urmă pe Ginger.

— Dar, bine, Ginger, nu ţii socotelile… Cum ai putut să rămâi însărcinată?

Ginger începu să deschidă plicul de la clinică, apoi ezită un moment înainte de a răspunde.

— Tu mă cunoşti bine. Nu pot să sufăr pastilele, iar spuma anticoncepţională are un risc de 20%. Aşa că luna trecută nu mi-a venit ciclul şi…

Sarah stătea cu privirea aţintită pe scrisoare.

— Care este verdictul?

Ginger încercă să braveze ca să-şi ascundă îngrijorarea.

Fac pariu pe cinci sutare că e negativ.

— Ginger, deschide-o!

Ginger încerca să pară liniştită şi curajoasă. Deschise plicul. Sarah o privea intens, urmărind-o cum parcurgea rapid textul. Apoi ochii fetei se ridicară spre ea, cu o expresie de resemnare.

— Ce nume îţi place? Poate Junior, pur şi simplu, ce zici?

Inima Sarei se strânse.

— O, nu, Ginger. Dumnezeule mare… ce spui… adică, vreau să spun, ce intenţii ai, Ginger…

Ginger se strâmbă, apoi mototoli scrisoarea şi o aruncă pe măsuţă.

— Vrei să ştii ce am de gând să fac? Ginger se ridică în picioare, ca un criminal căruia nu-i mai rămâne nimic altceva de făcut decât să parcurgă ultimii metri până la locul de execuţie şi intră în bucătărie.

Sarah o privea de-a dreptul şocată. Ce încurcătură! Ginger nu avea niciodată încurcături de felul acesta. Ginger ştia să mânuiască cu dexteritate toate pârghiile vieţii. Ginger ducea o viaţă admirabilă. Ginger era…

Cuprinsă subit de îndoială, Sarah clipi din ochi, apoi luă hârtia mototolită, o netezi şi citi rezultatele.

— OK, Ginger, foarte nostim!

Ginger ieşi din spatele frigiderului şi o stropi pe Sarah cu o sticlă de Penrier pe care o agitase bine. Sarah ţipă şi se apără cu mâinile, închizând ochii.

— Nesuferito! strigă Sarah, dar izbucni în râs fără să vrea. Oare de ce îţi permit eu să-mi faci aşa ceva?

Ginger clipi spre Sarah.

— Chiar vrei să ştii? Sarah dădu din cap afirmativ.

— Răspunsul este: îţi place, păpuşico!

— Să te ia naiba, zise Sarah zâmbind. Apoi schimbă macazul, încercând să pară serioasă.

— Deci este o analiză pentru cu totul altceva?

— Eram absolut sigură că nu sunt însărcinată. De la treisprezece ani, nu am avut nicio întârziere de ciclu.

— OK. Atunci de ce-mi faci asta?

— Eşti o pradă uşoară.

— Zilele astea s-ar putea să-ţi fac o surpriză.

— Asta ar fi foarte nostim.

Ginger o tachina pe Sarah pe un ton protector. Sarah scutură din cap, exasperată. Ginger considera că datoria ei sacră în viaţă este s-o ghideze pe Sarah prin apele învolburate ale traiului zilnic. Ceea ce nu înţelegeau însă nici Ginger şi nici mama Sarei, era că aceasta se descurca de minune. Muncea, mergea şi la şcoală, ba mai reuşea să mai pună câteva sute de dolari într-un cont de economii. Sigur, avea şi unele probleme, dar nu era nimic cu adevărat copleşitor sau imposibil de controlat. Nimic altceva decât problemele pe care le aveau şi alţi oameni. Cu excepţia lui Ginger. Ginger părea că profită de un necaz, pentru a se repezi apoi cu şi mai multă încredere în latura bună a vieţii. Şi Sarei îi veni în minte un gând: Oare Ginger fusese vreodată doborâtă, cu adevărat?

— Hei, Ginger, începu Sarah, neştiind prea bine ce voia să spună. Dar ce ai fi făcut dacă ai fi fost cu adevărat însărcinată? Ginger strâmbă din nas.

— M-aş fi gândit la mutra lui Matt când i-aş fi dat vestea.

Ori de câte ori se gândea că ar putea deveni mamă la modul serios, pe Sarah o cuprindea spaima. Îi venea în memorie şirul lung de ani de după moartea tatălui ei, când mama ei fusese nevoită să alcătuiască un fel de îndreptar de comportament: s-o îndrume fără s-o domine, s-o iubească fără s-o sufoce. Era ca şi când ai fi încercat să străbaţi Himalaia călare pe un ţap beat, în plus Sarah nu era foarte sigură de calităţile ei, nici deosebit de încântată de propria persoană. Era normală, aşa cum sunt cei mai mulţi oameni, însă, fără îndoială, nu era absolut deloc excepţională, nu era plămădită din aluatul din care sunt făcuţi oamenii mari. Dar lui Ginger se mulţumi să-i spună numai atât:

— Ei bine! aş veni şi eu să vă văd copiii.

Ginger o bătu pe genunchi.

— Nu te mai amăgi. Şi tu ai instincte materne.

— Pot să mi le reprim, te rog să mă crezi.

Da, se gândi Sarah, şi eu pot să iubesc. Dacă mi-ar da cineva măcar o şansă, o jumătate de şansă. Dacă aş ştii că o să mi se întoarcă dragostea!

Dar ca să găseşti un bărbat în care să ai încredere că va face aşa, însemna să vrei să găseşti un arbore de vanilie în deşertul Mojave. Toţi prietenii din cercul ei, cu care crescuse şi mersese la şcoală împreună, fie plecaseră la alte şcoli, fie se căsătoriseră. Trebuia să se descurce singură. Câteva întâlniri fără însemnătate, întâlniri întâmplătoare la colegiu. Nu ştia cum se făcea, dar cei pe care îi dorea ea erau ocupaţi sau, pur şi simplu, nu manifestau interes pentru ea.

Cu o mică strâmbătură, Ginger se uita la colega ei de cameră, care se cufundase în gânduri. Sarah era o fată tare dulce; poate chiar prea dulce. Uneori îşi folosea inocenţa ca pe un scut împotriva întregii lumi. Aşa că Ginger era încântată s-o mai scuture din când în când, s-o trezească din visurile în care le place tuturor oamenilor să se desfete. Asfel că, în loc s-o îmbrăţişeze pe Sarah, aşa cum i-ar fi plăcut şi cum ştia că şi Sarah ar fi dorit, folosea ceea ce numea ea terapia de şoc, aşa cum făcuse şi cu scrisoarea de la laborator.

Ginger îşi privea cu atenţie tălpile adidaşilor.

— Cred că am călcat pe Pugsly.

Sarah aruncă repede o privire la capătul celălalt al camerei. Pugsly şedea ca un mic dinozaur împăiat, cu ochii neclintiţi în terariul lui de plastic. Era o iguană verde cam de un metru lungime, pe care Sarah o moştenise de la ultimul ei prieten. Între ea şi Pugsly se stabilise o relaţie de afecţiune şi respect reciproc, care depăşea cu mult sentimentele avute pentru fostul proprietar al reptilei.

Sarah îşi puse mâinile pe coapse şi îi aruncă o privire lungă.

— Acum eşti satisfăcută, nu-i aşa?

Interfonul le surprinse în acel moment pe amândouă cu bâzâitul lui strident.

Ginger făcu o săritură şi apăsă pe buton.

— Veşti bune sau bani? întrebă ea veselă.

— Ce-ai zice de puţin amor?

Ginger făcu o strâmbătură spre Sarah şi vorbi din nou în interfon;

— Sigur, băiete, vino sus şi lasă-ţi hainele afară.

Apăsă apoi pe butonul care deschidea uşa.

Matt Buchanan nu-şi lăsase hainele afară. Oricum, nu avea prea multe pe el: maieu cu mânecă scurtă şi pantaloni scurţi care îi puneau în evidenţă statura de halterofil. Nu era încrezut deloc şi nu se făIea cu fizicul lui. Sarah se mira cum e posibil ca un băiat cu fizicul lui, atât de puternic, să aibă un caracter atât de blând şi de duios. Tocmai îşi strângea matinalele de prin cameră, când îi auzi pe cei doi cum se trânteau pe canapea. Îşi luă poşeta şi păşi în cameră.

Ginger ţipa de sub Matt, trăgându-l de degetul arătător şi încercând să i-l dea peste cap,

— Sarah, ajută-mă să scap de animalul ăsta!

— Regret, pe ziua de azi îmi ajunge răspunse Sarah şi se aşează pe canapea. Îşi pieptănă părul care îi ajungea până la umeri, îl ridică sus într-o coadă de cal şi-l prinse cu un elastic.

Ginger şi Matt se îmbrăţişau şi îşi zâmbeau unul altuia în felul acela deosebit al tinerilor îndrăgostiţi. În privirea lui Matt se citea o adevărată adoraţie pentru Ginger, ceea ce o făcu pe Sarah să se simtă puţin invidioasă. Nu avusese prea mulţi prieteni. Unii o plăcuseră cu adevărat. Dar nu reuşise niciodată să le inspire acea pasiune pe care o citea acum în ochii lui Matt. Dar ştia că într-o zi se va întâmpla şi lucrul acesta. Cine ştie, poate chiar diseară.

În timp ce se îndreptau spre garajul de la subsolul blocului, Matt le cuprinse pe după talie pe amândouă şi le strânse pe amândouă. Sarah îngenunche lângă scuterul ei, Honda Elite, desfăcu lanţul de siguranţă, apoi se întoarse spre colega ei de apartament.

— Ne vedem după ce termin serviciul? Ginger dădu afirmativ din cap.

— Hai să mergem la Stoker să mâncăm o pizza, ce ziceţi?

Sarah nu reuşi decât parţial să-şi stăpânească emoţia din voce când răspunse:

— Îmi pare rău, am o întâlnire diseară. Matt o bătu încurajator pe umeri.

— Foarte bine, Sarah!

— A? nu e cine ştie ce, Matt. Un tip pe care l-am cunoscut la serviciu.

— E tipul ăla cu un Porsche negru? se interesă Ginger.

Sarah dădu din cap, apoi se strâmbă uşor.

— O, nu ştiu exact, însă cred că este membru al Clubului Schmuck of the Month.

Matt îşi puse braţul pe umerii Sarei şi o conduse câţiva paşi.

— Ai nevoie de ceva, Sarah? Sarah era sincer nedumerită.

— De ce anume să am nevoie?

— Ştii, nişte bani pentru orice eventualitate. În cazul că nu te înţelegi cu tipul… Ştii ce vreau să spun. De fapt, ce ştim noi despre băiatul ăsta? Dacă te duce în vreun loc groaznic…

— Mersi, tăticule, am mai avut întâlniri şi altă dată. Îi zâmbi strâmb şi ridică din umeri.

Când auzea în străfundul sufletului o voce care o dojenea, Sarah se amuza să-şi spună că iar vorbeşte

„micuţa Sarah” care o dojeneşte tot timpul şi face ţţţţ! ori de câte ori se simte cuprinsă de o pasiune mai puternică. Acum „micuţa Sarah” îi atrăgea atenţia că Matt şi Ginger se interesau de soarta ei şi se relaxă zâmbind:

— Pot să-mi port singură de grijă.

Matt se întinse spre ea şi îi muşcă uşor vârful nasului:

— Şi totuşi, dacă încearcă ceva?

Sarah repezi fără ezitare un pumn în stomacul lui

Matt. Ar fi putut să-l atingă, însă Matt se retrase rapid, ţinându-şi răsuflarea şi se lipi de Ginger. În timp ce gâfâia teatral, Ginger îl ignoră şi o sărută pe Sarah pe obraz.

— Ne vedem diseară.

Sarah sări în şaua scuterului şi apăsă pe butonul de pornire. Motorul protestă. Sarah privi înapoi ca să le facă semn cu mâna şi îl văzu pe Matt cum sare ca un balerin.

— La revedere, Sarah, spuse el afectând o mare tristeţe.

Ce caraghioşi, îşi spuse ea. Îi erau tare dragi. Şi el şi Ginger. Făcu un gest de rămas bun şi îşi îndreptă scuterul în susul rampei spre soarele fierbinte de afară.

Mintea ei nu detecta nimic deosebit, nu presimţea câtuşi de puţin că aceasta avea să fie ultima zi de viaţă normală pentru ea.

Miracle Mile District Ora 8.31

Trecuseră câteva ore bune de la răsăritul soarelui, când Reese porni să rătăcească prin labirintul aleilor şi străduţelor uitate din centrul oraşului Los Angeles şi nu mai era totdeauna sigur că se află în perioada antebelică. Una dintre aceste alei înguste şi înghesuite rămăseseră la fel ca pe vremea lui. Se grăbea să ajungă la o intersecţie cunoscută, arunca o privire după colţ şi imediat apărea în faţa ochilor un bulevard din epoca antebelică, la fel de ciudat şi de incredibil ca un vis.

Aşa fusese toată dimineaţa.

Nu se putea dezbăra de senzaţia că se află în acelaşi timp în două locuri diferite. Ştia că s-ar putea ancora în realitate şi în timp, dacă ar fi rămas în stradă, dar aceasta ar fi fost o eroare de tactică. Strada era goală; nu putea să se piardă în mulţime stând pe loc. Dintrodată, Reese se pomeni gândind că poate creierul îi fusese afectat de trecerea prin timp. Sau poate că amfetaminele pe care tehnicienii le pompaseră în el aveau şi un efect secundar dezastruos. Dacă obiectivul misiunii era în pericol, trebuia

să acţioneze imediat. Nici nu voia să-şi imagineze că ar putea rata. Se simţi cuprins de un val de panică. Din reflex şi din obişnuinţă, se scutură de el prin voinţa de a trăi.

Mai era destul timp, o mulţime de timp. John îi spusese că va lua legătura cu ţinta la ora 20.19, în Jasmine Street, 666. Sarah J. Connor va fi acolo şi va părăsi locuinţa. Cum aflase John treaba asta, Reese nici nu încerca măcar să ghicească. Dar dacă John spunea aşa, înseamnă că aşa era.

Se hotărî să continue să se mişte în jos, să cunoască locurile şi împrejurimile, să verifice drumurile de acces şi de retragere. Îşi recapitula în minte lista de cumpărături. Avea nevoie de mult mai multe muniţii, mult mai multe. Teama de moarte pe care o încercase de atâtea ori când pornea la luptă era total umbrită de astă dată de teama de a nu da greş. Moartea lui nu avea importanţă. Sarah J. Connor era altceva. Moartea ei ar fi fost cumplit de importantă.

Reese mergea pe lângă zidul unui Service de pe strada Wilshire când auzi zgomotul puternic al unui motor în spatele său. *Apără-te*, *apără-te*, *apără-te*! Trupul se mişcă înainte să primească comanda de la creier. Se ascunse în spatele unor lăzi de gunoi în timp ce un camion care făcea aprovizionarea se năpusti cu viteză cam prea mare pe alee. Cauciucurile scrâşniră pe asfalt când şoferul pe jumătate adormit apăsă pe frână ca să evite zidul. Reese ţinea arma strânsă în mână şi îşi simţi nervii ca nişte cabluri de înaltă tensiune. Lăsă apoi pistolul în jos şi se calmă când camionul trecu gâfâind pe lângă el. Şoferul somnoros nu-l văzuse pe Reese şi nu avea să ştie niciodată cât de aproape fusese de situaţia de a-şi lăsa soţia văduvă şi copiii orfani.

Inima lui Reese bătea cu putere. Privi în sus la fâşia îngustă de cer, din vârfurile clădirilor care îl înconjurau. Era lumină.

N-are sens să mai stau în aleile astea dosnice. *Trebuie să mă amestec printre oameni*. Purtase pistolul

greu sub trenci între braţ şi piept, dar la lumina zilei nu mai mergea. Era momentul să-şi adapteze arma la lupta de stradă. Începu să scotocească prin grămezile de deşeuri din jurul lui – piese de automobil stricate, bucăţi de ţeavă, metal unsuros. Apoi găsi ceea ce căuta – o pânză uzată dar încă utilizabilă de bomfaier. Reese nu înţelegea de ce fuseseră aruncate aici atâtea materiale bune. Ar fi putut construi un adevărat arsenal cu ceea ce zăcea acolo.

Reese adaptă pânza de bomfaier la ţeava pistolului, chiar în spatele trăgaciului şi o fixă de patul armei, înjghebând astfel un fel de mâner. Începu din nou să caute printre deşeuri, până găsi o bucată de sfoară, cu care făcu un laţ şi ceva ce semăna a bandulieră, şi şi-o trecu peste umăr. Era foarte bine. La nevoie, putea ridica arma încet şi pe neobservate. Ascunzătoarea era excelentă. Nimeni n-ar fi observat că este înarmat. Pentru aceasta ar fi trebuit să-l percheziţioneze. Dar până atunci vor ştii cu toţii că este înarmat.

Reese îşi încheie toţi nasturii de la haină, deşi cerul era acum degajat şi luminos, neobişnuit de cald pentru luna martie.

Se simţea extraordinar de singur, cum nu mai fusese niciodată în viaţă. Primul om dintr-o armată care încă nu se născuse. Păşind cu grijă spre capătul aleii aruncă o privire cercetătoare pe Bulevardul Wilshire, apoi, sigur de sine, porni pe stradă. Oamenii începeau să iasă din case. Nervii îi vibrau de emoţie, căci începea să recunoască locurile pe unde mergea. Cei mai mulţi dintre oamenii care se aflau acum pe stradă erau muncitori care aşteptau la câte o intersecţie sau într-o staţie de autobuz sau care coborau grăbiţi din câte un autobuz, repezindu-se să bea o ceaşcă de cafea.

Lui Reese îi venea greu să înţeleagă ritmul vieţii din perioada antebelică; fusese obişnuit cu o scară de intensităţi cu totul diferită. În lumea de unde venea el, era imposibil să supravieţuieşti dacă hoinăreai pe afară în timpul zilei. Ziua se afla sub controlul lor. Reese şi ai lui

aveau la dispoziţie noaptea. Deşi raţiunea îi spunea lui Reese că este în siguranţă, instinctele îl făceau să se teamă. Fu silit să facă un efort pentru a ieşi din umbra protectoare a clădirii şi pentru a păşi în şuvoiul multicolor al mulţimii.

Cu trenciul care îi acoperea cicatricile lăsate de arma cu laser, Reese nu arăta altfel decât ceilalţi trecători de pe Wilshire, dar nu reuşise încă să se sincronizeze perfect; era prea temător şi precaut, ca o panteră nedomesticită aruncată dintr-odată într-o grădină zoologică.

Mergea atent pe trotuar, cercetând chipurile trecătorilor. Aveau o expresie pe care nu o mai văzuse până atunci. Un fel de virginitate, de inocenţă, o lipsă de informaţie care îi făcea şi pe bătrâni să pară tineri. Un băiat îmbrăcat în blugi decoloraţi urcat pe o scândură cu rotile, se unduia trecând graţios printre oameni în ritmul melodiei Born în the USA care se revărsa dintr-un casetofon atârnat de umărul lui.

Trotuarele erau un adevărat Babilon de vitrine în care se aflau expuse nenumărate comori uluitoare. Aparate de radio, lămpi, televizoare. Într-o vitrină erau numai televizoare, toate branşate pe acelaşi post. Bryant Gumbel şi Jane Pauley stătea de vorbă simultan pe patruzeci de ecrane. Reese era paralizat de vulgaritatea vitrinelor.

Indiferent încotro ar fi privit, îşi dădea seama că ochii îi sunt ameninţaţi de suprasolicitare vizuală. Un clovn grotesc zâmbea ştrengar şi trăgea cu coada ochiului de pe afişul roz-galben al teatrului Pussycat. De pe panouri uriaşe, chipuri frumoase de bărbaţi şi de femei îi zâmbeau, lăudându-i minunile de la Caesare’s Palace şi de la Golden Nugget. Un bărbat înalt de câţiva metri, îmbrăcat cu o haină din blană de oaie, îl invita în ţinutul Marlboro, de unde vine aroma. Reese nu auzise de locul acesta. Dar gestul bărbatului îl făcea să se gândească la mâncare. Îşi dădu seama că îi este foame.

Ceva mai jos era un fel de chioşc lângă care un afiş anunţa mândru că aici se poate servi pizza non-stop. Reese

nu ştia ce este pizza, dar judecând după miros, părea să fie de mâncare. Se apropie mai mult de locul cu pricina, încercând să descopere cum funcţionează, fără a se da de gol. Privi atent cum un bărbat gras îmbrăcat într-o cămaşă în culori ţipătoare se apropie de ferăstruică şi spuse: „Dă-mi o porţie asortată”. Omul din spatele geamului îi întinse un fel de triunghi aburind. Omul cu cămaşa în culori ţipătoare îi dădu celui din spatele geamului nişte bilete verzui, îşi luă mâncarea şi plecă. Reese urmărise tranzacţia cu mare atenţie. Ştia ce sunt banii, dar nu avea niciun ban. Căută repede în pantalonii lui Schanu. Nimic. Mirosul de pizza îi rănea stomacul, care începuse să protesteze vehement, cerând de mâncare. La naiba, se gândi Reese şi se apropie de ferestruică. Alene, omul din spatele geamului aruncă o privire în sus, desprinzându-şi ochii de pe ziarul pe care îl citea.

— Da? întrebă el indiferent. Reese repetă cuvintele auzite mai înainte:

— Dă-mi o porţie asortată.

Omul puse o bucată de mâncare aburindă pe tejghea, la numai câţiva centimetri de nasul lui Reese, apoi se întoarse spre casa de marcat.

— Face 1.60, zise el peste umăr. Când se întoarse, Reese nu mai era acolo. Furios, vânzătorul ieşi cu jumătate de trup afară prin fereastră uitându se în susul şi în josul străzii. Reese dispăruse.

— Mama ta de ticălos, înjură omul furios.

Reese dăduse colţul şi se ascunsese în prima alee care îi ieşise în cale, în spatele unor cutii goale de carton. Arunca priviri furişe în toate direcţiile, în timp ce ţinea ascunsă bucata de pizza sub trenci. Mirosul exotic codimentat îl înnebunea, aşa cum îl aţâţă pe un animal sălbatic mirosul de sânge proaspăt. Când fu sigur că nu-l vede nimeni, Reese scoase bucata de pizza şi începu să înfulece cu lăcomie, încântat de savoarea mâncării, fără să mai simtă că brânza fierbinte îi ardea cerul gurii. Nu apucase bine să înghită când auzi un lătrat în spatele lui.

Se întoarse şi văzu o javră amărâtă ascunsă în umbra unei uşi. Câinele se uita cu jind la bucăţica din mâna lui. Reese ridică mâna spre gură dar se opri la mijlocul drumului. *Fir-ar să fie*, îşi zise el şi lăsă mâna în jos. *Să ignori un câine flămând era o crimă*. *Omul şi câinele erau parteneri în lupta pentru supravieţuire*. Reese întinse mâna încet spre câine. Acesta păşi cu grijă spre el, privindu-l mereu în ochi şi apucă bucăţica din mâna lui Reese. Ca să-i poarte noroc, Reese îl mângâie pe cap, între urechi până când acesta începu să dea din coadă.

Lăsându-l pe câinele cel flămând să-şi savureze în tihnă micul dejun, Reese se întoarse în stradă. Nu mai era chinuit de foame, iar soarele se ridicase destul de mult pe cer. Ajunse la capătul alei şi începu să urmărească cu privirea maşinile care treceau. Va avea nevoie şi el de una. Cât de curând. Şi de multe alte lucruri.

E timpul să pornim la treabă îşi zise el.

Cartierul Silver Lake Hotel Panama Ora 10.20

Era o magherniţă cu patru etaje care puţea a desinfectant şi closete înfundate. Iarna era frigider iar vara cuptor, îngheţând sau făcând să fiarbă conţinutul uman fără milă. Dar era ieftin. Era departe de strada principală. Avea şi o scară de incendiu pe care se putea urca sau coborâ ca să se intre sau să se iasă din cameră fără a fi văzut de funcţionarul de la intrare.

Din aceste motive, Terminatorul, îşi oprise alegerea asupra lui. Aruncă un pumn de bancnote pe tejghea şi refuză să semneze în registru. Ochii albaştri ca oţelul se uitau la omuleţul de vreo cincizeci de ani, cu urechi clăpăuge de parcă ar fi privit o ploşniţă. Recepţionerul mormăi ceva în sensul că va scrie el; Mister Smith în registru în locul lui, apoi îi întinse cheia de la camera închiriată.

Examină în detaliu interiorul în timp ce urca scările. Pardoseala de lemn roasă. Pereţii coşcoviţi, ca o piele opărită în locurile unde al treilea strat de zugrăveală, aplicată în pripă, începea să cadă.

Apoi semnalele sonore. Voci în încăperile igrasioase. Furie înăbuşită. Plânsete singuratice. Cuplări sexuale. Tăcere. Multe din camere erau libere. Bine.

Intră în cameră şi se opri, examinând şi percepând totul dintr-o singură privire. Fereastra care dădea spre scara de incendiu. Măsuţa. Biroul. Patul de metal pătat de rugină. O nişă cu chiuvetă şi toaletă. Bine.

Începu să-şi scoată ustensilele.

Coborâse pe Ventura Canyon Road pe întuneric şi nu întâlnise nici oameni nici maşini. Fusese nevoit să meargă pe jos, pentru că teleportarea în timp distrusese toate circuitele electrice pe o rază de o sută de metri.

Astfel încât coborâse de pe munte ca un zeu implacabil care descinde din Olimp. Lanţurile ornamentale de la ghetele punkistului zornăiau sinistru. Avea timp nelimitat pentru distrugerea şi localizarea ţintei, astfel încât putea să-şi aleagă pe îndelete echipamentul potrivit. Hainele îi erau bune. Dacă va fi necesar, va face rost de altele, mai încolo.

Mai întâi, orientarea.

Când linia orizontului începu să se lumineze, Terminatorul întâlni o femeie spre cincizeci de ani care mergea de la uşa casei sale spre maşina parcată în faţă, un automobil închis marca BMW, zăngănind nişte chei şi purtând o sacoşă mare de piele în mână. Terminatorul se opri la marginea carosabilului, ascuns privirii de un tufiş şi cercetă spre casa de unde ieşise femeia, ca să vadă dacă sunt urme de viaţă. Nu se auzea niciun zgomot, nicio mişcare şi nu se vedea nicio lumină. Bine.

Analiză posibilităţile de opţiune şi se hotărî să aştepte. Şi să vegheze.

Femeia deschisese portiera maşinii cu o cheie şi se angajase în spatele volanului. Puse apoi o altă cheie într-o deschizătură din spatele volanului şi o întoarse. Starterul mârâi uşor în timp ce combustibilul era injectat în cilindrii motorului, care porni să duduie. Femeia apăsă pe o pârghie şi puse în mişcare sistemul de transmisie, băgând

schimbătorul de viteze în marşarier. Apoi slăbi pedala de pe podea şi porni înapoi ieşind în şosea. Simplu.

Terminatorul îşi calcula toate alternativele posibile în timp ce se îndrepta, pe jos, spre centrul oraşului.

Zece minute mai târziu găsise şi el un vehicul convenabil. Era un Ford Kingswood, circa 197, tip berlină. Prin prejur nu era nimeni. Strada era cufundată în lumina incertă a zorilor. Se apropie de maşina galbenă şi îşi repezi pumnul prin fereastra laterală.

Geamul se făcu ţăndări sub forţa loviturii. Fără să ia în seamă cioburile împrăştiate pe toată suprafaţa scaunului, Terminatorul băgă mâna şi descuie portiera. Se aşeză apoi în spatele volanului şi examină interiorul. Butoanele de control. Avu nevoie de un moment ca să-şi amintească acest model particular de maşină, dar apoi revăzu cu precizie toate datele în memorie.

Se aplecă în jos, lovi cu latul palmei sistemul de aprindere de pe butucul volanului, care se deschise ca un fruct copt. Smulse folia de plastic ce proteja sistemul de aprindere, apoi, folosindu-se de degete ca de un cleşte, răsuci axul. Motorul porni. Îşi reaminti mişcările făcute de femeie în BMW şi le adaptă la vehiculul lui, scoţând maşina cu spatele în stradă. Se opri o clipă să examineze cutia de viteze, apoi puse maşina în mişcare şi porni în josul străzii. Timp total, unsprezece secunde.

Îşi notă desfăşurarea oraşului. Străzile se potriveau cu hărţile care îi fuseseră băgate în memorie – în memoria sa perfectă şi aproape infinită. Fiecare stradă, cu denumirea şi forma ei, fuseseră introduse cu grijă în memorie, în aşa fel încât să nu dispară niciodată.

Merse pe Bulevardul Los Feliz până la intersecţia cu Sunset apoi o luă spre sud-est. Câteva blocuri mai departe găsi ceea ce căuta. Un magazin cu obiecte al cărui proprietar tocmai se pregătea să deschidă. Terminatorul fusese primul lui client, şi ultimul. După aceea, în timp ce se îndrepta spre un magazin de arme, îşi localizase şi baza operativă, închiriind o cameră la Hotel Panama.

Se uita la ustensilele pe care le capturase şi care erau acum înşirate pe pat. Pânze de bomfaier. Cleşti. Pensete. Patent. Tirbuşoane. Pile. Şi multe alte nimicuri şi mărunţişuri. Mai luase şi un teanc de haine de lucru chiar şi geaca de piele neagră a proprietarului. În casă nu fuseseră prea mulţi bani, dar oricum, Terminatorul nu avea nevoie de prea mult numerar. Misiunea lui urma să fie scurtă.

Ieşi din cameră pe scara de incendiu ca s-o testeze ca alternativă de retragere. Nu a fost zărit de nimeni.

Magazinul de arme Garrett Ora 10,23

Din spatele tejghelei sale de sticlă, Rob Garrett privea în ochii albaştri ai clientului.

Arăta ca un halterofil, dar era îmbrăcat ca puştii ăia trăsniţi. Probabil că nu era nici el prea zdravăn. Era oraşul plin de de-alde ăştia, iniţial, Rob avusese o afacere cu un magazin alimentar la Bangor-Maine, acum paisprezece ani. Dar se considera un tip însetat de aventură, aşa că îşi făcuse bagajele şi pornise spre vest. Îi plăcuse întotdeauna să colecţioneze arme, astfel încât preluase acest magazin de pe Bulevardul Sunset. La început avusese puţin de furcă cu unii clienţi, dar în ultimii ani învăţase să-i cunoască pe cei mai periculoşi şi să evite orice fel de necazuri. Tipul din faţa lui nu părea periculos. Expresia de pe chipul lui era inertă, nu însă şi atunci când îşi ridică privirea spre raftul cu arme din spatele tejghelei. În acel moment, chipul îi căpătă o expresie de maximă concentrare. Ochii lui se opreau pe fiecare armă, ca şi când ar fi vrut să le identifice pe fiecare în parte.

Rob era foarte atent. Poate era vreun colecţionar de arme? Dorinţa de a intra în legătură cu cineva din aceeaşi branşă îl făcu să ignore hainele stranii ale omului şi înfăţişarea lui generală. La naiba, colecţionarii de arme se prezintă în fel de fel de ambalaje.

— Cu ce vă pot fi de folos, domnule? întrebă el plin de speranţă, căci colecţionarii de arme, de regulă, erau gata să cheltuiască o mulţime de bani.

În cele din urmă, omul îşi plecă privirea asupra lui Rob, de parcă abia atunci ar fi remarcat că există.

Ceru arme grele, semiautomate, de tip militar, marfă care nu-i prea plăcea lui Rob, dar pe care în vremea din urmă începuse s-o desfacă şi el căci se vindea foarte bine. Erau arme perfect legale, atâta timp cât nu ştiai pe ce buton să apeşi ca să le transformi din semiautomate în arme cu foc continuu.

La naiba, îşi zise Rob, băiatul ăsta n-are gusturi rele. Mergea încoace şi încolo, cărând un întreg arsenal în faţa clientului. Cu o voce neutră de parcă ar fi comandat lame de bărbierit, acesta spunea:

— Vreau să văd pistolul SPAS-12 cu încărcare automată.

— Ăsta este acţionat automat sau cu pompa, ştii, interveni Rob. Omul nu-şi dezlipea ochii de la lăzile cu arme.

— Arma de asalt semiautomată Armalite AR-180, ceru

-

el.

În timp ce Rob o scotea din cutie, clientul continuă:

— Pistolul semiautomat Magnum 357, Vulturul

-

Deşertului. Carabina pliabilă AR-15 de 5.56.

Rob începuse să gâfâie, încercând să ţină pasul cu comenzile. Omul continuă cu voce înăbuşită.

— Laser seria patruzeci de waţi, acţionat cu plasmă.

Rob încremeni încurcat, neştiind cum să împace cererea clientului cu ceea ce avea el în magazin. Plasmă fazată. Foarte nostim.

— Ei, băiete, numai ce se vede, e bine? Altceva?

Rob se gândi că băiatul era probabil în serviciul militar. După cum alegea armele, părea să fie de la marină. Sau, cine ştie, poate era militar de profesie. Clientul puse mâna pe un Colt 45, având un dispozitiv cu laser deasupra ţevii. Arăta ca o lunetă, în realitate era însă un mic

generator laser cu o baterie. Când omul apăsă uşor pe trăgaci, o rază de lumină roşie subţire ca un fir de aţă ţâşni din dispozitiv.

— Este o armă bună, spuse Rob. Tocmai le-am primit.

-

Îndrepţi lumina spre locul unde vrei să ajungă glonţul. Nu poţi să greşeşti. Clientul ţintea pereţii. Apoi rafturile din spatele lui Rob. Pe Rob. Oriunde întâlnea o suprafaţă, raza de lumină desena un punct luminos.

Era frumos să îl priveşti. Mişca arma încoace şi încolo înainte şi înapoi, de parcă ar fi fost o adevărată prelungire a trupului său. De-a dreptul fascinant.

Bărbatul îşi plimba încet privirile pe rafturile cu arme ca şi când ar fi vrut să se familiarizeze cu felul cum funcţionau. Apoi întoarse din nou ochii spre proprietar.

— UZI nouă milimetri.

Robert se duse să aducă arma, spunând:

— Da ştiu că te pricepi la arme. Oricare din ele este ideală pentru autoapărare.

Rob se aştepta să vadă un zâmbet pe chipul străinului, dar acesta nu zâmbi. Lasă bancurile, îşi zise el. Mai bine vezi-ţi de meserie.

— Pe care le vrei?

— Pe toate, răspunse bărbatul cel tăcut. Rob ridică din sprâncene.

— Astăzi s-ar putea să închid mai devreme. Pentru pistoale trebuie să aştepţi autorizaţia; durează cincisprezece zile, dar puştile poţi să le iei acum. Rob începu să le împacheteze dar se întoarse brusc când auzi zgomot de metal căzând. Omul înhăţase o cutie cu gloanţe şi le băga grăbit în încărcător.

— Hei, nu ai voie să faci asta!

Bărbatul se întoarse cu faţa spre Rob, ridică ţeava armei spre fruntea acestuia şi zise: Ba da!

Pentru o clipă, Rob crezu că e vorba din nou de o glumă proastă, apoi, cu o secundă înainte de a se auzi împuşcătura avu o revelaţie: îşi dădu seama că ar fi făcut

mai bine să fi rămas la Maine.

Terminatorul cără armele şi sacii cu muniţie la maşină şi le puse în spate. Erau nişte mecanisme de ucidere de tip primitiv, dar considera că puterea lor de foc era cu mult deasupra necesităţilor impuse de situaţie.

După ce furase maşina, avusese nevoie cam de şaisprezece minute ca să se acomodeze cu modelul circulaţiei rutiere. De două ori silise alte maşini să se urce pe trotuar şi o dată atinsese uşor un autobuz. Dar după aceea învăţase să calculeze rapid traiectoria celorlalte vehicule şi cu ajutorul memoriei şi al analizei contextuale îşi însuşise regulile circulaţiei rutiere.

Învăţase să se descurce.

Hotel Panama Ora 19

Terminatorul şedea la o masă mică şi tăia uşor cu o pilă placa sudată ce nu permitea pistolului să fie complet automat. Îi ajunseseră treizeci de minute ca să studieze şi să încarce toate celelalte arme, lucrând întrun ritm drăcesc. Plăcuţa căzu cu un clinchet slab.

O apăsare pe trăgaci asigura acum un foc neîntrerupt la viteza de opt sute de lovituri pe minut.

Puse un încărcător plin în pistolul automat şi îl aşeză pe pat, alături de celelalte arme.

Le cărase pe toate înăuntru pe scara de incendiu prin fereastră. Aceasta era baza lui de operaţii. Ea trebuia să fie în siguranţă. Tocmai de aceea nu trebuia să atragă în niciun fel atenţia printr-un comportament agresiv, cum ar fi fost suprimarea vreunei vieţi. Ştia destul despre această societate ca să evite să facă orice ar fi pus în primejdie liniştea din această zonă. De aceea îl plătise pe recepţioner; de aceea avea nevoie şi de o intrare prin spate. Dar în afara camerei putea face absolut orice, pentru că urma să fie mereu în mişcare, mergând mereu înainte ca să ajungă ţinta şi s-o lichideze. După aceea, nu mai avea importanţă ce s-ar mai fi putut întâmpla.

Terminatorul se ridică în picioare, mai luă câteva încărcătoare, îşi umplu buzunarele cu ele, alese apoi din

maldărul de pe pat arma cu rază laser calibrul 45 şi pistolul cu placă de nikel calibru 38. Pentru prima sa ieşire nu dorea să se încarce prea mult. Dacă va mai fi nevoie şi de a doua, avea suficiente rezerve.

Apoi se strecură afară pe fereastră şi coborî pe scara de incendiu până jos, unde îşi lăsase maşina. Era timpul să pornească spre identificarea ţintei.

Cartierul Silver Lake Bulevardul Sunset, lângă Fântână

Canadianul n-a aflat niciodată ce anume l-a lovit. Era un om cât un urs. Cântărea 120 kilograme înainte de masă. Avea o faţă mare, cu trăsături de om gras, încadrată de o barbă. Carlyle Leidle era sudor şi vopsitor şi poseda o carte verde; se străduia să obţină cetăţenia. Cu douăzeci de minute în urmă se urcase pe motocicleta sa Harley 900 ca să rezolve un comision pentru şeful lui. Două minute mai târziu, un Dodge model 1968 ros de rugină îşi pierduse ţeava de eşapament chiar în faţa lui. Încercă s-o ocolească şi călcă cu roata pe o margine a ţevii de eşapament; se răsturnă înainte să apuce să pună picioarele jos ca să-şi refacă echilibrul. Se rănise dar nu grav – nişte julituri la încheietura mâinii şi la genunchi. Motocicleta era făcută praf. Parcă ce mai rămăsese din ea pe trotuar şi porni amărât în căutarea unei cabine telefonice. Formă numărul şi aşteptă fierbând de nerăbdare până când telefonul sună de douăsprezece ori la capătul celălalt fără niciun rezultat. Bătrânei nu-i plăcea să-şi strice somnul.

În cele din urmă răspunse şi tocmai voia să întrebe cine naiba îndrăzneşte s-o deranjeze după o noapte atât de grea când cineva îl apucă pe Carlyle de ceafă şi îl azvârli ca pe o păpuşă stricată într-o maşină parcată în apropiere. Se auzi un zgomot surd când căzu în maşină şi tocmai voia să protesteze furios când întâlni privirea bărbatului. Nu era nimic în ea. Nici furie, nici enervare. Nu era decât o privire neutră, în gol. Omul apucase cartea de telefon şi o răsfoia de zor, ca şi cum Carlyle ar fi încetat să existe. Era un om mare. Carlyle era şi mai mare. Se ridică în picioare

şi strigă spre spatele celuilalt:

— Nu prea ştii să te porţi, băiete!

Dar vorbele lui nu părură să aibă vreun efect asupra omului din cabina telefonică. Receptorul atârna de fir şi pendula încoace şi încolo. Asta era chiar prea mult. Carlyle se pregătea să se repeadă la el când remarcă spatele foarte ţeapăn şi observă că degetul bărbatului, care urmărea o coloană de nume se oprise asupra unuia, apoi mai sublinie unul şi încă unul. Carlyle se gândea să-i mai spună ceva, când, deodată, bărbatul se întoarse şi părăsi cabina. Văzându-i privirea, Carlyle renunţă la orice încercare de a-i sta împotrivă. Ochii străinului priveau direct la Carlyle şi sări la volanul unei maşini pornind apoi grăbit. Carlyle înghiţi în sec. Abia acum realiză că omul îl înspăimântase. Nimeni nu-l mai privise vreodată în felul acesta. Nu dorea să mai fie privit niciodată în felul acesta. Oftă şi intră din nou în cabina telefonică să telefoneze acasă. Ochii îi alunecară pe pagina din cartea de telefon pe care se plimbase degetul bărbatului. Sub trei nume se găseau adâncituri lăsate în hârtie de apăsarea degetului. Aceste trei nume erau: Sarah Anne Connor, Sarah Helene Connor, Sarah Jeanette Connor. Carlyle le privea ţintă, în timp ce telefonul sună la el acasă. Pentru o clipă, îi trecu prin minte că ar fi bine să formeze acele numere şi să le avertizeze pe femei că urma să li se întâmple ceva foarte neplăcut. Dar gândul acesta era foarte fragil şi se destrămă imediat ce nevastă-sa ridică receptorul şi el începu să-i expună propriile probleme.

Unsprezece ore şi jumătate mai târziu, pe când stătea în faţa televizorului urmărind ultimile ştiri, soţia lui fu şocată de expresia de groază întipărită pe chipul lui. Câteva clipe nu fu în stare să spună decât:

— Ar fi trebuit să telefonez… ar fi trebuit să telefonez.

-

Colegiul Los Angeles West Ora 5.03

Sarah se apropie de scuterul ei Honda şi dădu din

cap la modul fatalist văzând roata din spate dezumflată. Nu era drept. De ce trebuia să i se întâmple lucru acesta tocmai astăzi? Sigur, o fi nimerit peste vreun cui, dar de ce tocmai astăzi? De ce nu mâine? Sau de ce nu ieri? În ambele cazuri avea un program mai lejer şi ar fi putut face faţă cu succes nenorocirii. Dar astăzi? De ce?

Lucrurile merseseră destul de bine. După ce plecase de acasă, parcursese aproape visând drumul până la colegiu. Circulaţia era surprinzător de slabă, iar şoferii neobişnuit de politicoşi. Astfel încât îşi permisese ceva ce în alte condiţii de trafic la Los Angeles ar fi fost o acţiune de-a dreptul sinucigaşă: să viseze cu ochii deschişi.

Se gândise la Stan Morski şi întâlnirea pe care şi-o dăduseră pentru diseară. Nu o făcuse intenţionat, însă pur şi simplu imaginile o asaltară şi şterseseră din mintea ei imaginea străzii. Îşi amintea ochii lui albaştri şi zâmbetul lui. Nu era un zâmbet foarte sincer, însă era blând şi ea fusese cea care îl inspirase. Okay, trebuia Să recunoască că zâmbetul acela nu avea nimic din expresia pe care Ginger reuşea să i-o inspire lui Matt. Dar îi amintea de un zâmbet pe care fusese în stare să-l inspire ea însăşi acum doi ani. Stătea în hol după ore cu Rick Welker. Un zâmbet foarte dulce, având drept unic cusur un dinte spart, pe care se grăbea totdeauna să-l justifice, povestind că accidentul avusese loc la meciul de fotbal pe care îl câştigase echipa lui jucând împotriva foştilor campioni ai ligii. Urma o clasă de literatură, era şeful clasei şi artistul clasei datorită hainelor sale. Părinţii lui erau înstăriţi, asta era clar. Sarah reuşise să pătrundă în eşalonul din frunte al clasei tocmai pentru a se face remarcată de el. Timp de câteva luni fusese politicos şi accesibil oricui, numai ei nu. În cele din urmă, într-o bună zi, o văzu pentru prima oară, încadrată de uşa de la dulapul ei deschis. Nu era nimeni prin preajmă. O sărutase. Şi apoi îi zâmbise.

Avuseseră trei întâlniri înainte ca el să-i spună că se însoară cu alta.

Sarah alungă grăbită imaginea asta din minte şi se

întoarse la Stan. Semăna foarte mult cu Rick. Elegant, chipeş, avea un Porsche, o expresie visătoare şi un zâmbet încântător. Avea umor şi era politicos. Când o rugase să se întâlnească cu el fusese surprinsă. Nu se aşteptase. Servea la masa lui şi el făcea din când în când observaţii amuzante când ea voia să se asigure că nu mai doreşte nimic, că este bine servit. Când un client de la o masă vecină începuse s-o necăjească, o salvase cu o glumă. Tocmai îi mulţumea că îi venise în ajutor, când el o întrerupse ca s-o invite la concert. Problema cea mai importantă pe care o avea de rezolvat acum era cu ce să se îmbrace. Tipul era evident dintr-o clasă de sus. Dar poate că o s-o ajute Ginger.

În acest moment scuterul începuse să dea rateuri şi să tuşească. Se opri în mijlocul benzii de circulaţie. Maşinile începură s-o ocolească iar şoferii să-i arunce priviri furioase, mulţumiţi că aveau asupra cui să-şi descarce nervii.

Sarah nu se simţea surprinsă şi tocmai faptul acesta o miră în timp ce împingea scuterul pe trotuar. Atunci îşi dădu seama de ce nu este mirată. Îşi aminti că uitase să pună benzină în scuter ieri, când se întorsese de la bibliotecă.

Okay, deocamdată nu era în întârziere decât cu câteva minute faţă de program. Împinse scuterul câteva blocuri mai departe. Vinerea, prima oră era o adevărată aventură. Lingvistică. Profesorul Miller o reţinuse după ore pentru întârzieri repetate.

Următorul mare necaz al Sarei fusese la psihologie. Rod Smith era unul din puţinii bărbaţi din campus care observaseră că cele mai frumoase fete urmau cursul de psihologie. Norocul le surâsese tuturor celorlalte; nu şi Sarei. Astăzi era ziua ei norocoasă.

Era două rânduri mai încolo şi privea din colţul lui la picioarele ei goale. Sarah se blestemă în gând pentru că nu purta ginşi, dar era o zi atât de frumoasă şi îi plăcea felul în care vântul îi mângâia picioarele când mergea cu

scuterul.

Rod îi amintea, evident, fără să vrea, legea nescrisă a junglei. Dacă porţi ceva sexy, bărbaţii au dreptul să te privească lung.

Se decise să-l ignore pe Rod şi deşi nu-i dispăru de tot din gând, pierdu din importanţă. Asta până când termină cursul.

Rod o urmă afară din sală, mergând alături de ea şi încercând să lege o conversaţie plăcută. Ea nu urmărea ceea ce spunea, asculta numai tonul care era insistent. Probabil că nici el nu asculta ceea ce spunea. În concluzie, zise:

— N-am stat prea mult de vorbă. Cred că sunt o mulţime de lucruri pe care le-am avea de aflat unul de la altul.

Sarah se opri şi îl privi în ochi. În privirea lui nu se vedea niciun semn că ar fi făcut vreo deosebire între ea şi oricare altă femeie din campus. Nu era Sarah; era, pur şi simplu o ţintă romantică. Ar fi fost foarte drăguţ dacă ar dispărea.

— Singurul lucru pe care aş dori să-l aflu de la tine, zise ea, este cum arăţi când te cari de aici.

-

Fu uluită de efectul pe care vorbele ei le avură asupra lui. Arăta umilit, se roşise la faţă şi se depărtă, imediat foarte stânjenit. Poate că juca teatru, se gândi ea. Oare? Dumnezeule, nu avusese deloc intenţia să fie aşa de dură. Poate că totuşi sărmanul băiat avea vreun sentiment pentru ea.

Apoi ajunsese la Honda ei şi văzuse roata dezumflată. Îl chemă înapoi pe Rod. O făcuse instinctiv, îşi arboră zâmbetul cel mai atrăgător iar Rod se lumină la faţă. În minutele următoare era îngenuncheat la picioarele ei şi îi repara roata.

Ea înţelese că va trebui cumva să-l recompenseze pentru generozitatea lui şi acelaşi lucru îl înţelesese şi el. Când termină, îşi puse un braţ pe după talia ei. O trase

spre el şi şopti:

— Ştiam că ai să vii.

Şi imediat chipul lui luă, aceeaşi înfăţişare şi expresie standard. Sarah nu se putu să nu izbucnească în râs. În timp ce se uita la Rod care se înroşea de furie îşi dădu seama că îşi făcuse un duşman. Minunat, îşi zise Sarah şi se urcă pe scuter. Încă nu-i chiar aşa de rău. În timp ce pornea spre serviciu încerca să se mângâie cu slaba speranţă că nu a întârziat decât cu câteva minute. Cu siguranţă, în dimineaţa aceasta îndurase destule, zeii ar fi trebuit să fie satisfăcuţi.

Dar, uneori, zeii nu se lasă satisfăcuţi atât de uşor.

Studio City Strada Hattera 12856 Ora 12.02

Mike şi Linda se certau pentru un camion de jucărie. El era de părere că îi aparţine; dar ea îl avea în mână. Ea avea nouă ani, era cu doi ani mai mare decât el. Era un model din plastic, dar foarte realist, de basculantă şi copii îl foloseau ca să scurme prin grădina doamnei Connor. Linda venise pe la spate şi îi luase din mână basculanta.

— Mama a spus că nu ai voie să te mai joci aici. Mike smuci de basculantă.

— Tu nu eşti mama, urâto!

— Mama a spus să am grijă de tine cât lipseşte ea, răspunse Linda dispreţuitoare. Dar Mike se întinse şi îi smulse din mâini jucăria. Aceasta ajunse în noroi şi el se repezi după ea. Jucăria se rostogoli mai departe până se opri în mijlocul străzii.

— Tare deştept mai eşti, Mikey.

Mike ridică din umeri şi tocmai se pregătea să fugă după jucărie.

În momentul acela apăru o maşină pe stradă. Şoferul se uita atent, căutând o anumită adresă.

Linda o văzu şi alergă după Mike, şi îl trase înapoi.

— Maşina, prostule!

Mike începu să se zvârcolească nerăbdător şi să-l dirijeze pe şofer.

— Haide, haide! îi comanda el. Mike şi Linda stăteau

la colţul străzii, văzură cum maşina încetineşte, apoi o ia în direcţia lor şi scrâşneşte din frâne oprind chiar deasupra jucăriei care se transformă într-o clătită de plastic.

Copii încremeniră. Linda se dădu înapoi înspăimântată, iar Mike începu să clipească furios şi uluit. Se uitară în urma omului uriaş care ieşise din maşină şi venea drept către ei. Este un om rău, se gândea Mike. Linda era înspăimântată şi îl ţinea pe frăţiorul ei pe după gât. Omul trecu pe lângă ei ca şi când nu i-ar fi văzut.

— Hei! strigă Mike, înainte ca Linda să apuce să-i astupe gura cu mâna.

Terminatorul îi ignoră pe copii şi se îndreptă spre casa familiei Connor. Bătu la uşă. Un căţel chelălăi la picioarele lui fără niciun efect. Nu însemna nimic pentru el. El o aştepta pe Sarah Connor.

Aceasta veni la uşă şi o deschise atât cât îi permitea lanţul de siguranţă.

— Ce doriţi? întrebă ea privind prin deschizătura îngustă la acest bărbat ciudat, uriaş.

— Sarah Connor? întrebă Terminatorul cu o voce neutră.

— Da.

Terminatorul îmbrânci uşa. Lanţul de siguranţă fu smuls şi azvârlit înăuntru, făcând-o pe femeie să-şi piardă echilibrul. Gemu şi căzu pe spate. Într-o clipă, Terminatorul scoase pistolul calibru 45 şi activă raza laser. Aceasta străbătu încăperea şi se fixă pe fruntea femei. Pentru o secundă fu orbită de lumina roşie. Apoi nu mai văzu nimic, în momentul în care glonţul porni şi îi pătrunse în cap prin frunte, la doi centimetri deasupra sprâncenei drepte. Femeia rămase nemişcată pe covor iar Terminatorul îndreptă raza spre pieptul ei, descărcându-şi arma în ea. Răpăitul armei era însoţit ca de un ecou de scâncetele căţelului.

Terminatorul se aplecă şi, cu ajutorul unui cuţit foarte ascuţit făcu o incizie în piciorul femeii, de la genunchi până la gleznă. Mike îl urmase în fugă pe bărbat

înainte ca acesta să intre în casă şi acum urmărea prin uşa deschisă scena violentă care se petrecea în interior. Nu avea nicio scară de apreciere pentru ceea ce vedea. Îi plăceau desenele animate, în special Tom şi Jerry. Râdea din toată inima când cădea ceva peste Tom şi îl aplatiza, aşa cum se întâmplase cu camionul lui sau îl lăsa nemişcat de credeai că e mort, apoi se ridica şi îşi relua înfăţişarea normală. Numai că Doamna Connor nu-şi relua înfăţişarea normală. În schimb, înroşea covorul de sub ea. Nu văzuse pe nimeni niciodată zăcând atât de liniştit. Linda veni şi ea exact în momentul în care omul acela începuse s-o măcelărească pe doamna Connor de parcă ar fi tranşat carnea pentru friptură.

Linda îl înşfăcă pe Mike de mână şi îl trase repede spre casa lor, intră şi trânti uşa în urma lor, încuind-o.

Terminatorul se ridică! Nu găsise ceea ce căutase. Identificarea ţintei negativ. Analiză opţiunile posibile, apoi puse arma în buzunar şi păşi spre uşă.

Copii se uitau pe geam şi îl văzură cum se întoarse la maşină se urcă în ea şi plecă. Linda începu să ţipe.

Mike nu se gândea decât la camionul lui care rămăsese strivit pe asfalt. Murmură:

— Fii liniştită!

— Mi l-a stricat.

Toată întâmplarea durase două sau trei minute. Devenise deja ireală. Nu exista niciun fel de dramă în această întâmplare. Numai moarte. Subită, şi aparent, fără niciun sens, dar evenimentele petrecute acum aveau un sens foarte profund, un sens pe care puţini oameni vor ştii vreodată să-l descifreze şi fără îndoială, un sens mult prea profund şi sumbru pentru cei doi copii care stăteau cu feţele lipite de geam.

Anii următori, părinţii Lindei şi ai lui Mikee urmau să cheltuiască sume uriaşe pe psihoterapie. Dar fără rezultat.

Restaurantul familial „La marele Jeff” Ora 12.17

Sarah se grăbea mergând prin ceaţa din ce în ce mai deasă, căci smogul cuprindea tot oraşul şi se lăsa tot mai

jos. Îşi duse scuterul la parcarea restaurantului „La marele Jeff”. Îl legă în grabă cu lanţul de siguranţă de un stâlp de lumină în apropiere de pancarta uriaşă pe care se vedea cum fuma, *Marele Jeff* în persoană cu boneta de bucătar şef în cap şi rânjind obscen. Diavolul pistruiat ridica în sus un crenvuşti sculptat de pe care se scurgea muştarul pe chifla cu seminţe de susan – ca un omagiu adus zeităţii protectoare a grăsanilor, dacă va fi existând aşa ceva.

Mirosul specific bucătăriei de la *Marele Jeff* o învălui ca o miasmă neplăcută. Mirosea a fum de ţigară stătut, crenvuşti sleiţi mâncaţi numai pe jumătate şi a un sos special care se coagula formând o masă vâscoasă maronie.

Aglomeraţia atinsese punctul culminant, căci era ora prânzului şi haosul se apropia de cota maximă. Picolii planau plini de importanţă printre mese, curăţindu-le imediat de resturile lăsate de clienţi, chelneriţele evoluau ondulându-şi trupurile printre oaspeţii flămânzi ca nişte lupi.

O cameră video era instalată deasupra uşii pe care stătea scris *Personal* şi cuprindea în câmpul ei vizual toată încăperea. Sarah se strâmbă când trecu pe sub ea fără s-o vadă pe Nancy Dizon, o chelneriţă robustă, brunetă, pe jumătate filipineză şi pe jumătate irlandeză şi se izbi de ea.

— Scuză-mă, suflă grăbită Sarah.

Nancy îi făcu un semn prietenesc cu mâna.

— E vina mea. Mă grăbesc că am întârziat.

-

— Şi eu, răspunse Sarah.

Pe coridorul de serviciu, Sarah se opri să caute în poşetă cartela de pontaj, scăpând din mână cărţile; pe când se lăsase în genunchi ca să le strângă, auzi o voce subţire care o chema pe nume.

Aruncă o privire în sus, la camera video instalată chiar deasupra unei uşi pe care scria: *Chuck Breen*, *Director*.

— Sarah, vrei să fii amabilă să vii o clipă la birou?

Muşcându-şi buzele, Sarah introduse cartela de

pontaj în ceasul automat şi se strâmbă auzind declicul sec al acestuia care o anunţa că întârzierea ei fusese procesată şi imortalizată. Apoi luă cărţile sub braţ şi deschise uşa.

Chuck şedea la biroul său, în spatele unei console pline de monitoare. Nu-i lipsea decât uniforma ca să semene cu cei din garda de securitate. Nu purta niciun fel de insignă – decât, poate, în inimă.

Sarah încercă să arboreze zâmbetul ei cel mai fermecător.

— Hello, Chuck. Cred că am ghicit – am întârziat, nui aşa?

Dar Chuck nu părea dispus să glumească. Se aplecă în faţă şi zise:

— Acesta este un Computer Apple Macintosh 128K cu funcţii multiple. Ţin evidenţa gramajelor, a programelor de lucru şi, cel mai important – a ceasului de pontaj. Ai întârziat exact optsprezece minute. Ce scuză ai Connor?

— Am avut o pană de cauciuc.

— Cum se face, Connor, că sunt atât de mulţi oameni care au pene de cauciuc când eu, în ultimii zece ani nu am avut niciodată o pană de cauciuc?

— Pentru că în ultimii zece ani ai mers numai cu autobuzul, replică Sarah iritată.

-

— Aşa cum ar trebui să facă orice persoană care nu dispune de un mijloc de transport propriu de nădejde.

— Scuterul meu de regulă e bun. Nu am mai avut o pană de…

— Te rog să mă scuzi, Connor, nu mă interesează istoricul rablei tale.

— Este un scuter, Chuck, zise ea.

Ce faci?!, strigă Sarah cea mică. *Ai nevoie de serviciul ăsta*! Pentru o clipă, Sarah cea mare se simţi tentată s-o repeadă pe cea mică, dar, în momentul imediat următor, cedă:

— Ascultă, Chuck… Îmi pare rău, nu se va mai întâmpla.

Simplu, umil, pocăit. Pentru oricine altcineva ar fi fost suficient. Dar nu pentru tipul acesta.

— Uite ce este, Sarah, într-o zi va trebui să înţelegi că ai anumite răspunderi fundamentale pe care trebuie să le îndeplineşti atunci când eşti adult. Să ai grijă de familia ta, de tine însăţi, să-ţi onorezi angajamentele faţă de alţii. Mai exact, faţă de patron. Să nu mai întârzii.

Oare de ce trebuie oamenii să se poarte în felul acesta? se gândi ea. Simţea o nevoie irezistibilă să-i spună exact lui Chuck cam cât valorează pentru ea părerile lui, dar dorinţa aceasta fu înăbuşită de Sarah cea mică; era necesar să nu-şi piardă serviciul. Era un moment dificil. Sarah cea mare se simţea în stare să-i spună ceva mult mai usturător decât ceea ce îi spusese. Dar n-o făcu. Deşi îi părea rău. Dar decizia era luată.

— Îţi reduc din salariu o jumătate de oră.

Formă numele ei pe monitor şi o invită să urmărească operaţia.

— Vezi? informaţia a intrat,

Chuck era din nou aplecat pe monitoarele lui mişcând ochii în toate direcţiile; Sarei îi amintea de Pugsly când vedea o bucată de salată.

— Asta e viaţa, îşi spuse ea, ieşind din încăpere.

Odată afară, simţi că se sufocă de furie. Se grăbi să dea colţul şi ieşind din vestiar se răsuci şi făcu cu tifla în direcţia biroului directorului.

— Dai dovadă de purtare urâtă, Connor, se auzi vocea lui Chuck într-un difuzor. Fetele de la Jeff nu se cuvine să se poarte aşa. Ţine minte, eşti una din fetele de la Jeff; cel puţin deocamdată.

Sarah uitase de camera de la celălalt capăt al coridorului.

— Nu uita să prezinţi *Salata Jeff* astăzi, okay? Nancy păşea prin hol spre ea.

— Haide, îi zise ea. *Marele Jeff* e cu ochii pe tine.

După ce ajunse la vestiar, Sarah îşi trânti obosită cărţile pe fundul dulapului personal.

— Pun pariu că mai are şi pe aici o cameră de luat vederi.

— O, chiar aşa? murmură Nancy. Îşi ridică fusta uniformei. Jeff, îşi dădu jos chiloţii şi îşi arătă fundul în toate direcţiile. Asta-i pentru tine, faţă boţită.

Sarah izbucni în râs, alungându-şi ultimele resturi de supărare şi începu să se schimbe.

— Ai grijă, o preveni Nancy, pocnind balonaşul de gumă de mestecat de care nu se despărţea niciodată.

Sarah se întoarse cu faţa la perete şi se ascunse în spatele uşii de la dulap în timp ce îşi scotea hainele şi îşi trăgea pe ea uniforma cu roz şi roşu.

Nancy trândăvea alene, aşteptând-o pe Sarah să se schimbe şi, profitând de răgazul acesta, ca să se dedice ocupaţiei sale preferate – bârfitul colegelor. Astăzi o luase în colimator pe Sue Elen, noua angajată care avea neplăcutul obicei să strănute deasupra mâncării exact înainte de a o servi.

Sarah îşi refăcu machiajul în grabă, îşi dădu cu puţin rimel şi cu fard de obraz ca să-şi recapete culorile. Ziua aceasta era o zi nefastă, asta era sigur.

Pe când era mică, mama ei obişnuia să-i spună că ochii aceştia îi vor scoate din minţi pe bărbaţi. Acum îi studia. Pleoapele de jos erau puţin coborâte. Mama ei spunea că femeile o vor invidia pentru această privire sexy. Dar Sarah se gândea că o făceau să pară că s-ar fi sculat din somn după o noapte lungă. Şi apoi, culoarea. Mama ei era încântată şi de aceasta. Culoarea mahonului, ca să se potrivească cu culoarea de castană a părului. Sarah îşi zâmbi sieşi, îşi dădu capul pe spate apoi îşi încordă faţa, studiind efectul pe care îl avuseseră cele câteva trăsături de rimel. Efectul era cel din totdeauna. Ochii căprui şi păr castaniu deschis, asta văzu Sarah.

O clipă mai târziu era în faţa oglinzii mari, în care se vedea din cap până în picioare şi îşi punea părul în fileul oficial al lui *Big Jeff*.

— Bună, zise Sarah în oglindă. Mă numesc Sarah şi

sunt gata să vă servesc. Se ciupi de obraji, care erau ca un puf de piersică. Piersici şi frişcă.

— Sunt a naibii de zdravănă. Asta o dădu gata pe Nancy.

-

Restaurantul familial La Marele Jeff Ora 16.30

Sarah alerga grăbită să-i servească pe clienţii înrăiţi de foame, evoluând printre mese ca o adevărată balerină, cu trei farfurii pe un braţ întins şi cu o salată *ŕ la Jeff* în cealaltă. Un bărbat cu figură bovină şi trup de urs o trase indignat de şorţ. Cu dexteritatea pe care i-o dădea experienţa, Sarah îşi schimbă imediat centrul de greutate în aşa fel încât să evite un dezastru şi se întoarse cu faţa spre bărbatul care arăta supărat cu degetul spre farfuria cu cartofi prăjiţi din faţa lui.

— Ce-ar fi să-mi aduci şi o sticlă de Ketchup? mârâi el.

Sarah arboră zâmbetul profesional şi întrebă cu un aer nevinovat:

— Vreţi să spuneţi încă o sticlă în afară de cea pe care o aveţi pe masă?

Bărbatul îi urmări privirea îndreptată spre sticla de Ketchup ascunsă în spatele meniului rezemat de ea, iar Sarah îşi continuă drumul, lăsând toată încărcătura culinară într-un separeu cu bărbaţi nerăbdători, în timp ce începu să împartă fiecăruia ce comandase, un bătrân care şedea cu câteva mese mai încolo începu să vocifereze că el vrea cafeaua acum. Ea aruncă peste umăr un *Imediat*, *vă rog*! şi apoi începu să rezolve problema cea mai stringentă.

— Cine a comandat *Barbeq Beef*? Unul dintre clienţi răspunse:

— Eu am comandat *Barbeq Beef*. Altul interveni:

— Cred că este al meu, numai că eu n-am comandat cartofi prăjiţi.

Alt client se băgă şi el în vorbă:

— Brânza, Cili Deluxe, este pentru mine.

Sarah abia se mai ţinea pe picioare. Picioarele nici nu

o mai dureau, trecuse de această fază şi era gata să se prăbuşească. De regulă, făcea faţă cu uşurinţă cerinţelor meseriei, dar astăzi nu era una din zilele ei bune.

Mai mult ca de obicei, micile conflicte şi frecuşuri dintre membrii personalului o iritaseră şi se suprapuseseră unul peste altul până când simţi că nu mai este în stare să se concentreze. Pentru ea, în acest moment, toată omenirea se reducea la o singură întrebare:

— Cine a comandat Barbeq-Beef?

O doamnă blondă grasă care condusese două fetiţe extrem de zglobii în separeul alăturat o trase insistent de mânecă ca şi când Sarah n-ar fi avut nimic altceva de făcut decât să stea s-o asculte pe ea.

— Domnişoară, am vrea să ne luaţi comanda.

— – Da, doamnă, imediat vin la dumneavoastră, dacă vreţi numai. Sarah se trecu pe pilot automat şi puse ultima farfurie pe masă. Când se îndreptă, răsturnă cu braţul o carafă cu apă care udă haina bărbatului de la celălalt capăt al separeului. Acesta ridică disperat mâinile în sus.

Sarah îi şterse în grabă haina şi îl mângâie cu şervetul pe coapse, fără să-şi dea seama ce face, bolborosind:

— Îmi pare rău, domnule, vă rog să mă scuzaţi, dar nu este piele naturală, nu-i aşa?

Dar bineînţeles că era, şi expresia furibundă de pe chipul tipului nu lăsa nicio urmă de îndoială.

Între timp, una din fetiţele de la masa de alături găsi undeva nişte îngheţată şi i-o vârî răutăcioasă în buzunarul pentru bacşişuri. Sarah îşi stăpâni anevoie un strigăt disperat. Fetiţa începu să râdă victorioasă.

Sarah o fixă cu o privire deznădăjduită în timp ce micuţa Sarah din sufletul ei abia se ţinea să nu izbucnească, fiind aproape de limita răbdării.

Bărbatul, căruia Sarah îi udase sacoul, mormăi satisfăcut:

— Foarte bine, fetiţo! ar trebui să-ţi dăm ţie bacşişul.

Sarah stătea buimăcită simţind cum forţele răului

creşteau împotriva ei. Nancy, care tocmai trecea prin spatele ei în intervalul dintre mese, o bătu uşor pe umăr, îşi dădu capul pe spate şi făcu o strâmbătură.

— Ia-o mai uşor, Connor. Peste o sută de ani cui o săi mai pese?

-

Century City Ora 17.41

Reese începu să transpire abundent în momentul în care, unul după altul, o mulţime de bărbaţi şi de femei curaţi, cu hainele fără nicio pată şi perfect călcate, cu părul aranjat cu grijă şi dat cu fixativ se adunară în jurul lui la intersecţia dintre străzile Pico şi Doheny, aşteptând să se schimbe stopul.

Oamenii aceştia păreau o rasă diferită. Nu se aşteptase la aşa ceva. Îi producea o senzaţie de frică care îl făcea să-şi îndrepte tentaculele în toate direcţiile. După şase ore, tot nu se obişnuise cu ei. Dar la exterior, Reese făcea o figură impecabilă. Era calm şi impasibil ca o statuie a lui Buddha, strângând într-o mână punga de la băcănie iar în cealaltă mânerul pistolului calibru 38 din buzunarul hainei, ceea ce îl făcea să se simtă sigur pe el.

Reese trase în nări mirosul pe care îl răspândeau în aer – din nou mirosul acela teribil – minciuna chimică dulce acrişoară a parfumului. Nu întâlnise nicăieri aroma caustică şi reconfortantă a trupului omenesc. Toţi ochii celor din jur erau fixaţi pe culoarea roşie a stopului. La un moment dat, acesta se schimbă, circulaţia vehiculelor îşi schimbă şi ea direcţia, iar grupul de pietoni care îl înconjura porni să traverseze strada. Reese rămase în urmă, lăsându-i să treacă în faţa lui.

Ajunse la colţul dinspre sud-vest al străzii Doheny, de astă dată singur şi începu să examineze maşinile parcate de-a lungul trotuarului. Toată ziua încercase să facă rost de o maşină care să se potrivească cu specificul misiunii sale. Avea în vedere modul de funcţionare, nu forma. Trebuia să fie grea, cu un şasiu mare şi un motor suficient de puternic pentru a putea mişca un vehicul atât de mare

cât mai repede. Şi nu trebuia să bată la ochi.

Cercetările lui se limitaseră la străzile lăturalnice şi parcări. Magazinele auto nu-i erau de niciun folos. De câteva ori fusese foarte aproape de scop: tipul de maşină dorit, teren sigur, niciun fel de oameni prin preajmă. Aproape că intrase pe jumătate într-un Cadillac plin de noroi de pe Spaulding, când copiii proprietarului veniseră acasă de la şcoală. O oră mai târziu, în mijlocul unui parking din spatele unei clădiri de sticlă şi beton care adăpostea birouri, intrase chiar într-un Chrysler albastru dar tocmai când întindea mâna sub tabloul de bord vrând s-o pornească, o alarmă stridentă începu să-i urle în urechi, dată la maxim, în aşa fel încât să-ţi facă praf nervii. Pierdu vreo şase minute încercând s-o localizeze şi s-o reducă la tăcere, dar nu reuşi, aşa că se hotărî să plece. *Ale naibii maşini*! Nu-i plăcea să piardă în faţa lor.

Soarele era aproape de apus când Reese termină de investigat porţiunea dintre Pico şi Alcott. Efectul amfetaminelor pe care i le inoculaseră tehnicienii se dusese de mult, lăsându-i în schimb o stare de oboseală avansată.

Mişcă-te, *soldat*, îşi ordonă el *Cercetează terenul*, *fă ceva*. Ochii lui sondau împrejurimile în cuadranţi, începând din spate. Spre est – o stradă pavată, niciun fel de vehicule în mişcare… şi spre vest construcţii cu două etaje, probabil apartamente, în interior nu se poate detecta niciun fel de mişcare. Nord-vest dădea spre un – un şantier de construcţii. Aproximativ 20000 metri pătraţi. Perimetru delimitat cu lanţuri. Două tractoare, o macara, o echipă de şase persoane la o distanţă de şaptezeci şi cinci – optzeci de metri, în teren deschis.

Dintr-odată, lui Reese i se făcu părul măciucă. Încremeni. Palmele începură să-i transpire – memoria îi trimitea semnale de alarmă. Era ceva în legătură cu locul acesta. O amintire neplăcută. Ce anume? O senzaţie de spaimă, şi… o, ceva mai mult. La naiba. Ce era? Frânturi ireale de imagini de trupuri şi focuri în noapte i se

perindară rapid prin faţa ochilor. Reese respiră rapid şi făcu un efort de voinţă, poruncind minţii sale să se calmeze. *Gândeşte*. *Nu se va mai întâmpla*. *Poate că am sindromul Delta Ecou*, se gândi el.

Apoi îşi aminti.

Reese rămase nemişcat o secundă. Apoi îşi aranjă calm cureaua armei de sub trenci, mută punga de la băcănie în mâna cealaltă şi îşi continuă drumul de-a lungul trotuarului, încercând să închidă această uşă din memoria sa şi continuând să cerceteze atent maşinile pe lângă care trecea. Remarcă un LTD şi îl înconjură, examinând cauciucurile – okay, apoi avariile caroseriei – neglijabile; vopseaua – mată, discretă, foarte potrivită.

Aruncă o privire în josul străzii, apoi împinse capota şi o ridică, lăsând lumina să pătrundă la motor. Sub un capac pentru controlul smogului pe care trebui să-l dea la o parte se afla un motor de 3510 centimetri cubi cu patru cilindri. O mulţime de fire şi fiare. O maşină bună. Se îndreptă spre portiera şoferului şi scoase din buzunar umeraşul de sârmă pliat. Continuând să ţină sub control terenul din preajmă, îndreptă un capăt al umeraşului şi îl introduse în broasca portierii. Încercă pe pipăite să deschidă broasca. În jur nu se vedea nimeni. Cu un clic, încuietoarea cedă. Reese se strecură în maşină, puse punga pe podea şi închise calm portiera.

Dispozitivul de pornire se afla în spatele blocului volanului. Călăuzite de memorie, degetele i se duseră direct la sârmuliţele care comandau aprinderea motorului, le aşeză în poziţia corectă şi motorul prinse viaţă. Trecuseră două minute din momentul în care se apropiase de maşină.

Apăsă puţin pedala de acceleraţie ca să mărească turaţia motorului. Zgomotul acestuia crescu abia perceptibil. Foarte bine.

Lăsă motorul să se încălzească puţin. Îşi dezlegă cureaua care ţinea pistolul pe umăr şi îl puse pe scaunul de lângă el. Privea cu ochi plini de admiraţie şi de respect

interiorul luxos al maşinii. Un covor gros acoperea podeaua. Butonul aparatului de radio pornise automat în momentul în care pornise motorul, învârti de el până prinse un post. Vocea de somnambul al lui Jim Morrison cu melodia „Mergi pe autostradă toată noaptea” umplu micul compartiment pluşat. Pe un alt post, un bariton pios îi dojenea pe enoriaşii lui păcătoşi pentru că nu-i trimit mai mulţi bani ca să-i poată demasca în continuare pe enoriaşii lui cei păcătoşi. Reese învârtea butonul radioului ca un oaspete la un banchet care nu mâncase de câteva săptămâni. Nu erau prea multe evenimente. Unsprezece războaie în lume şi trei crime în oraş. Îşi verifică ceasul digital pe care îl furase comparându-l cu ora exactă când se transmiseră ştirile. Sincronizat perfect.

Reese respiră adânc, trăgând în nări mirosul proaspăt de fabrică ce se mai degaja încă din tapiţeria nouă a automobilului. *Aşadar, aşa era pe timpuri*, se gândi el şi se întinse să schimbe postul de radio. Ascultă uimit un cântec despre o tânără fată cu inima zdrobită.

Reese se afundă în scaun şi îşi lăsă capul pe spate. Simţea cum muşchii lui, stresaţi şi obosiţi, îl imploră săi lase să se relaxeze. Un val de căldură îmbietoare se apropia de marginea conştinţei lui, oferindu-se să-l ducă într-un loc plăcut şi liniştit, pentru un somn de câteva ore.

Nici vorbă. Se ridică în capul oaselor şi îşi goli buzunarele, făcându-şi inventarul muniţiilor. Trei cutii de 38 Super şi patru de alice mari. Deocamdată îi vor ajunge. Intrase într-un magazin cu articole de sport la ora 9.15 iar la ora 9.16 buzunarele îi erau pline, iar câinele de pază îl privea nostalgic cum părăsea incinta.

Reese se aplecă şi apucă punga de la picioarele lui. Obiectele din interiorul ei proveneau dintr-un mic magazin de pe Crenshaw, condus de o bătrână coreeană care şedea cu ochii aţintiţi la un televizor din spatele casei de marcat.

Reese luă punga de fund şi îi răsturnă conţinutul pe scaunul de lângă el. Pe pernă căzu un exemplar din Cosmopoolitan, împreună cu două sticle de Perrier şi

paisprezece batoane de Snickers. Ciocolată. Mâncase câteva pe când era copil. Le mesteca cu multă grijă până se topea în gură şi ultima fărâmiţă. Acum avea o mulţime. Îşi îndesă una întreagă în gură şi începu s-o mestece, lăsând gustul ei savuros să-i bucure fiecare părticică a gurii, gândindu-se la porcăriile pe care le mânca de obicei. Îşi imagină apoi mutra lui Willy, un băiat din echipa lui, ce-ar mai fi căscat ochii la el şi i-ar fi zis: „O, bătrâne, şi chiar ai mâncat tu singur paisprezece batoane?” Reese înghiţi şi mai desfăcu încă un baton. Luă revista şi începu s-o răsfoiască. Îşi aruncă ochii pe câteva articole, apoi trecu de ele şi ajunse la reclamele publicitare. O, Dumnezeule, erau o adevărată fereastră spre lume! Era fascinat, vrăjit. Femeile pe care le văzuse astăzi pe stradă erau incredibil de frumoase, de curate şi păreau atât de gingaşe. Îi venise foarte greu să le încadreze în vreo categorie de femei cunoscute mai înainte.

Dar ceea ce vedea acum era încă şi mai uluitor, pentru că era într-un plan cu totul superior. Erau adevărate zâne, nu femei. Zvelte, mlădioase, ireale, cu chipuri strălucitoare dar lipsite de orice expresie, în afara buzelor care schiţau zâmbete sofisticate, subliniate de penelul ireproşabil al unui artist machior. Gâturile lor lungi şi braţele subţiri păreau plăpânde, iar unghiile lungi erau la fel de nepractice ca şi cele ale mandarinilor. Îşi dădu seama că niciuna din aceste superbe manechine n-ar fi putut supravieţui mai mult de câteva minute în lumea din care venea el şi asta îl făcu să revină la realitate. Cu toate acestea, simţi o plăcere deosebită să-şi plimbe degetele lui pline de bătături şi cicatrice pe liniile lor delicate şi frumoase de figurine de porţelan, mângâind frumuseţea aceasta dureroasă prin fragilitatea ei. O fragilitate care nu ar fi făcut faţă în lumea lui aspră, unde regulile supravieţuirii erau dure şi precise ca o lamă de brici.

Îşi rezemă capul de portieră căci perna din spatele lui era prea seducătoare, îl trăgea tot mai adânc în trupul ei moale, şoptindu-i să se odihnească, numai o clipă, atâta

tot. Se gândea la toate lucrurile pe care nu le va mai putea avea niciodată şi la lucrul pe care şi-l dorea cel mai mult, la care visase toată viaţa, care era acum atât de aproape şi pe care nu va avea voie să-l aibă.

Privea mohorât prin parbriz, dincolo de lanţul care forma gardul, la şenilele masive de oţel ale unui tractor care mesteca sistematic, încet, pământul răscolit. Huruitul şi zăngănitul lui răsunau greoi în mintea lui Reese şi ochii lui…

…erau aţintiţi asupra unei perechi de şenile uriaşe, strălucitoare, la numai patruzeci de metri distanţă, care înghiţeau şi măcinau cu lăcomie tot ce întâlneau în drum, lăsând în urma lor bârne rupte, lemne sfărâmate, bucăţi de îmbrăcăminte şi oase. Mii de oase. Munţi de oase. Oasele erau înnegrite şi carbonizate de focuri care intraseră deja în domeniul amintirii în momentul în care se născuse Reese. Zăceau peste tot în grămezi sumbre, atât de dese şi omniprezente, încât oamenii nici nu se mai opreau din drum ca să constate că în multe locuri peisajul era format din rămăşiţe omeneşti.

Reese se uita calm la craniile care intrau sub şenile. Pe chipurile care se rostogoleau sub şenile nu se putea citi nimic, căci nu mai erau decât nişte hârci, fără carne şi fără piele. Asta până în momentul când orbitele goale ale uneia dintre ele, înainte de a intra sub dinţii şenilei, păru să-i spună: *Şi tu*! De atunci nu se mai uitase la ele. Pe atunci, chipul lui nu purta încă cicatricile pe care avea să le dobândească în anii următori. Abia împlinise şaisprezece ani.

Şenilele se mişcau acum mai repede. Greoi. Asurzitor. Zgomotul deveni concret căpătă consistenţă fizică, încleştându-i ca în nişte gheare creierul, sfâşiindu-i sufletul şi încercând să pătrundă în însăşi fiinţa lui.

Reese văzu exploziile, un adevărat caleidoscop în toate culorile curcubeului, pătând orizontul. Erau mai aproape. Din ce în ce mai aproape, închizând perimetrul cu un torent de explozii puternice. Huruiau, zornăiau,

răscoleau, aruncau pământul în sus în nori. Ştergeau graniţa dintre cer şi pământ.

Farurile măturau pământul răscolit, scoţând la iveală micile ascunzători ale oamenilor îngroziţi de suferinţă. Căutau, hăituiau, vânau.

Reese stătea întins pe burtă, între ruinele unui bloc. Simţea în nări mirosul acrişor de carne arsă şi murdărie udă. Îşi învinse dorinţa animalică de a fugi şi încercă să se afunde şi mai adânc în cenuşa fetidă de sub el.

Dacă intri în panică, mori, îşi spunea el. Fără panică. Ecranul interior al caschetei sale era mort. Încercă să-l repună în funcţiune. Nimic. Aşadar, nu mai avea nicio legătură vizuală cu Comandamentul. Dar, cel puţin căştile şi microfonul de la piept funcţionau. Auzea răpăitul sacadat al ordinelor de luptă, vocile femeilor şi ale bărbaţilor, ţipetele lor când erau răniţi; strigătele de ajutor şi cererile de muniţie, focul de acoperire.

Aruncă o privire peste umăr la cei care supravieţuiseră din grupa lui de doisprezece oameni. Caporalul Ferro, o genistă slabă şi severă. Împlinise cincisprezece ani marţea trecută şi era înarmată până în dinţi. Se ţinea aproape de Reese, urmându-l pe şeful grupei ca o umbră. Aruncă o privire în sus, spre resturile clădirii prăbuşite şi zări o formă întunecată care se mişca pe cerul nopţii. Era turela tancului. Farurile căutau printre ruine, în jos. Reese îşi verifică arma cu plasmă tip Westinghouse M-25. Mai avea un singur impuls de plasmă. Trage. Orbeşte-l pe ticălos. Reese ţinti ochii monstrului, lentilele infraroşii, Reese ridică arma în sus.

— O, trage, mai repede, mai repede – privea fix înainte

— mişcă-te, la naiba, mişcă-te şi aruncă o încărcătură întreagă de plasmă super-energetică.

Lentilele suprasensibile ale tancului explodară formând un jet de cioburi şi resturi metalice minuscule.

Apoi monstrul negru mugi şi deschise focul. Reese şi Ferro ieşiră din clădire înainte ca monstrul să nimicească

şi ceea ce mai rămăsese din ea. Dar Reese îl orbise. *Bun. Acum am să te ucid*, se gândi el.

Reese se mişca cu repeziciune, cu o abilitate de pisică. Imaginile se succedau aproape prea repede pentru ca el să le poată înregistra. Privirea îi trecu peste trupul unui copil, un băiat de vreo zece ani, fixat la pământ printr-o gaură pe care o avea în abdomen şi cu ochii privind spre neant. În mână strângea convulsiv o armă veche tip M-16. Alte trupuri. Unele din ele în uniforme. Altele în zdrenţe. Femei, bătrâni, copii. Morţi.

Urmară alte explozii, din toate părţile, ca un evantai care se întindea de la Rexford la Sherbone şi distrugea tot ce întâlnea în cale.

Reese se rostogoli într-o groapă neagră, o gaură de şobolan. Plină de fiinţe omeneşti strângând în mâini arme pline de noroi, înghesuindu-se unele în altele ca să scape de oroarea de afară. Unii plângeau. Alţii gemeau. Strălucirea unei explozii le lumină chipurile. Printre ei erau şi copii.

Soldaţi într-un război de coşmar.

Dar ce dracu mai făceau aici? Zona ar fi trebuit să fie evacuată pentru a lăsa câmp de acţiune pentru grupa de genişti. Reese voia să distrugă tancul.

— Unde este şeful vostru de echipă? strigă Reese.

Răspunsul stătea scris pe feţele lor: undeva, afară. Ars.

— Hai să mergem! urlă el. Trebuie să vă retrageţi. Dar ei nu se clinteau. Erau înlemniţi. Frica le distrusese capacitatea de gândire. El îi ridică în picioare, îi târî şi îi aruncă afară din bunker.

— Acum mişcaţi-vă! tună Reese. Unitatea se regrupează la Bunkerul Doisprezece. Ei dădură din cap, transpirând de frică şi o luară la fugă prin întuneric. Unii dintre ei în direcţia corectă.

Reese rămase în umbra bunkerului şi făcu o recunoaştere rapidă. Unde dispăruse împuţitul de H-K? În acel moment, Ferro, se rostogolise şi ea în groapa neagră.

O explozie de plasmă de la K atinse bunkerul. Lemn, cărămizi, pânză zdrenţuită toate zburară în aer în mii de fărâme. Suflul exploziei şi vârtejul sfărâmăturilor îl izbiră pe Reese de un stâlp de beton. Căzu pe spate întrun crater fumegând. Asta era. Ferro îngenunchease deasupra lui şi striga ceva. Dar Reese nu auzea.

— Ce? strigă şi el la rândul lui. Ce? Urechile îi vuiau.

Deschise ochii. Uniforma îi fumega. Se ridică în capul oaselor, buimăcit, Ferro arăta cu degetul spre casca lui. Era sfărâmată. O scoase, aruncă resturile şi îşi puse căştile de ascultare direct deasupra părului prăfuit, centrându-le atent. Acum să punem mâna pe ticălos. Fugi. Mişcă-te, mişcă-te, mişcă-te!

Reese şi Ferro se opriră în spatele unui zid pe jumătate distrus de suflul exploziei şi descoperiră unde se afla monstrul.

Apoi apăru în lumină. Un Leviathan uriaş galben, plin de zgârieturi, mişcându-se pe şenile masive care transformau minele în moloz neted. Turelele imense ale gurilor de foc se mişcau în toate direcţiile.

Reese smulse un săculeţ de pe umărul lui Ferro şi scoase din el o mină antitanc, punând-o pe genunchi. Ferro îi urmărea fiecare mişcare. Acum se auzea cum tancul se răsucise pe axul lui şi se apropia tot mai mult.

Îndepărtează-te pui de praf. Reese respiră calm. Testează circuitul. Monstrul uriaş se apropia tot mai mult. Desfă bila de siguranţă. Mâinile lui Reese începură să transpire, alunecând pe învelişul de metal inoxidabil. Apucă mânerul şi răsuceşte, în direcţia acelor de ceasornic, de la Asigurat spre Armat. Cerculeţul din jurul jumătăţii de sus a minei se aprinse. Era flămândă;

Reese privi cu grijă pe deasupra marginii zidului. Tancul era la numai câţiva metri, iar motoarele lui făceau un zgomot asurzitor. Reese se uită la şenile, îşi fixă privirea pe ele.

Acuma mori! *ticălosule*!

Sări în sus cu mâna în care ţinea mina întinsă şi o

aruncă în faţa monstrului. Una din şenile rulă exact pe deasupra bombei. Monstrul se opri. Tunurile şi farurile se întoarseră greoaie.

În timp ce Reese se retrăgea înapoi în spatele zidului, o văzu pe Ferro care se lupta să-şi menţină echilibrul, alunecând pe bucăţile ude de beton. Avea în mână o mină amorsată.

— Arunc-o! strigă Reese. Dar nu putea s-o arunce decât dacă se urca pe zid, expunându-se astfel monstrului care tocmai se răsucea.

Era pierdută. Reese şi Ferro făcură un schimb rapid de priviri. Apoi Ferro sări şi aruncă mina. Era la jumătatea săriturii spre pământ când obuzul trimis de tanc îi pătrunse în piept. Nu se auzi niciun ţipăt. Dispăru într-un nor de praf roz. O parte din aceste rămăşiţe aterizară pe Reese. Nu se osteni să se scuture. O să se gândească mai târziu la ea.

Încărcătura lui Reese explodă prima, exact sub pivotul principal al trenului posterior, unul din puţinele puncte slabe din blindajul maşinii. Explozia aruncă bucăţi din şasiu în interiorul maşinii şi smulse una din turelele laterale. Se mai auziră şi alte detunături, până când, în sfârşit, rezervoarele luară foc, aruncând în sus o limbă roşie înaltă de cincisprezece metri, încărcătura trimisă de Ferro explodă alături de maşină, fără alt efect decât acela de a face să pară şi mai cumplit iadul deja dezlănţuit.

Cerul întreg se lumină în momentul în care tancul H-K se dezintegră, împrăştiindu-şi măruntaiele deasupra câmpului morţii, strălucind ca o nova! Ca un univers care tocmai se năştea, Reese scoase capul pe deasupra craterului şi privi cu nesaţ la ploaia de lumină.

Apoi se retrase înapoi la punctul fix de la Doheny. Plămânii îi erau plini de fum, nările saturate de mirosul de foc. Metal. Beton. Oameni. Toate ardeau.

Reese îi târî pe ceilalţi doi supravieţuitori în maşină şi se aruncă în spatele volanului. Porni motorul şi băgă în viteza întâi. Avionul de urmărire se afla deasupra lor,

încercând să-i localizeze, apoi îi pierdu în vălmăşagul de ruine şi sânge de pe câmpul de luptă.

Ruinele erau o succesiune rapidă de imagini descifrate numai pe jumătate printre care Reese trecea cu o viteză ameţitoare, ca un demon, conducând maşina în sus, în jos peste terenul morţii. Băiatul sărise în lăcaşul de lângă mitralieră şi stătea cu ochii aţintiţi în sus, încercând să fixeze arma cu plasmă împotriva avionului.

Acesta îi descoperise. Se lăsă vuind în jos, cu farurile aprinse şi trase o salvă uriaşă de plasmă.

Încărcătura lovi maşina într-o parte, strivindu-i caroseria ca pe o cutie de bere. Volanul fu smuls din mâinile lui Reese. O altă încărcătură lovi din plin maşina şi o întoarse cu roţile în sus.

Reese era prins sub dărâmături. Sângele îi curgea de pe frunte în ochi. Omul care şezuse pe locul de lângă el nu mai avea partea de sus a trupului. Reese nu voia să se mai uite la el. Încercă să se mişte. Simţea o durere ascuţită în umărul stâng. Văzu limbile de foc care începură să lingă capota, tot mai aproape, până căldura începu să-i dogorască faţa şi mâinile. Închise ochii şi făcu o încercare disperată de a se elibera. Simţi miros de păr ars. Era părul lui. Apoi auzi pe cineva gemând de durere şi furie. Vocea îi era cunoscută. Era vocea lui.

Reese deschise ochii. Pistolul care fusese pe banchetă era acum în mâinile lui. Transpira abundent, respiraţia îi era gâfâitoare când îi veni în minte prima întrebare: *Unde sunt*?

Luă cunoştinţă într-o secundă de interiorul luxos şi pluşat al maşinii, recunoscu revista, sticlele de Perrier, batoanele de ciocolată de pe banchetă. Recunoscu şi oraşul bizar care se întindea dincolo de ferestrele maşinii. Misiunea! şi trase în sus de mânecă şi se uită la cifrele roşii ale ceasului de la mână: dormise mai puţin de trei minute.

Reese începu să se relaxeze uşor, eliberând din creierul supraîncărcat ura nervoasă. Aruncă o privire spre

tractorul nevinovat care mergea înainte şi înapoi pe terenul denivelat. Pe şantier nu era nimic altceva decât râme şi buruieni. Deocamdată. Reese împinse înapoi, în străfundul memoriei, imaginea locului din faţa lui aşa cum avea să fie peste câţiva ani, acoperit de cranii şi cadavre.

Restaurantul La Marele Jeff Ora 17.58

Chuck o opri pe Sarah în mijlocul coridorului de serviciu adresându-i-se prin difuzor tocmai când se pregătea să-şi ponteze cartela:

— Unde pleci, Connor? Ai mai avut pauză acum o oră. Sarah alerga cu ultimile puteri, cu umerii lăsaţi în jos, cu uniforma boţită şi pătată toată de mâncare. Muşchi de la ceafă îi erau tari ca piatra, nu mai putea întoarce capul fără să-şi provoace o durere înţepătoare care cobora apoi în picioarele umflate pentru a se întoarce după aceea înapoi, la baza craniului.

Aruncă o privire în sus, spre ochiul roşu al camerei video.

— Aşa este, Chuck. Ai mult spirit de observaţie.

— Aşadar, spune, ce faci?

— Plec.

— Dar schimbul tău se termină abia la ora şapte.

— Corect, Chuck. În fiecare zi în afară de vinerea, când Denise mă schimbă cu o oră mai devreme ca de obicei.

Iritarea şi nerăbdarea din glasul Sarei ajunseră până la Chuck în pofida deformării de 20% a sistemului de amplificare.

— O, bine, Connor. Dar unde îţi este schimbul? Nu poţi să pleci până nu vine schimbul…

Denise, o blondă bondoacă şi drăgălaşă care se apropia de treizeci de ani năvăli în coridor şi îi făcu cu ochiul Sarei. Apoi se întoarse cu faţa spre cameră şi spuse pe un ton prefăcut mieros:

— Ce este, dragă Chuck, iar suferi de constipaţie?

Sarah, înăbuşindu-şi râsul, pontă repede cartela şi îşi zâmbi fericită la gândul că are o prietenă ca Denise.

Sarah cea mică din sufletul ei se simţea mai liniştită.

Apoi Nancy o apucă emoţionată de braţ, ca şi când ar fi trebuit s-o salveze dintr-o mare primejdie.

— Ascultă, e vorba despre tine. Sau, oricum, aproape, zise ea cu glasul uşor voalat din cauza ţigării pe care o ţinea într-un colţ al gurii. Pocni balonul din gumă de mestecat ca o maşină de tuns gazonul conducând-o pe Sarah, care nu se dezmeticise de tot, prin toată încăperea, până la locul unde şedea, Claudia, cu picioarele ridicate pe o măsuţă. Claudia zâmbi spre Sarah, când Nancy împinse spre ea un scaun pliant şi o obligă să se aşeze.

— Sarah, uită-te. E de-a dreptul straniu. În privirea ei i se vedea spaima iar Sarei îi îngheţă zâmbetul pe buze.

Sarah îşi încordă auzul, încercând să înţeleagă ce spune femeia aceea de la televizor, îmbrăcată impecabil şi cu părul dat cu fixativ, căci se pare că era vorba despre ea. Femeia spunea: *un purtător de cuvânt al poliţiei, a refuzat să facă vreun comentariu sau să dea vreo explicaţie în legătură cu măcelărirea femeii din Studio City. Totuşi a anunţat că s-a elaborat o descriere amănunţită a făptaşului, prin coroborarea mărturiilor depuse de mai multe persoane. Încă o dată deci, Sarah Connor, mamă a doi copii, în vârstă de treizeci şi cinci de ani a fost împuşcată mortal în apartamentul ei în această după-amiază.*

Femeia de pe ecran întoarse o pagină şi aşteptă ca regia de emisie să transmită următoarea imagine, în legătură cu nişte sindicalişti care duceau o declaraţie în legătură cu nu ştiu ce grevă. Dar Sarah nu mai asculta.

O, Dumnezeule, ce oribil! Sărmana femeie care are acelaşi nume ca şi mine. Sigur, problemele mele sunt cât se poate de obişnuite, dar de ce îşi pierd oamenii minţile în halul ăsta şi distrug o viaţă de parcă ar fi vorba de o pungă goală de cartofi prăjiţi pe care o mototoleşti în mână şi o arunci pe fereastră… O chema Sarah Connor.

— Aşadar, eşti moartă, iubito, chicoti Nancy bătând-o pe umăr şi izbucnind apoi în râs, ca şi când aceasta ar fi

fost cea mai reuşită glumă pe ziua aceea.

-

Hancock Park District Ora18.12

Terminatorul apăsă pe butonul de eliberare a încărcătorului armei sale cu laser, scoase caseta utilizată şi o înlocui imediat cu alta nouă. Stătea deasupra trupului înroşit de sânge al Sarei Helene Connor, care se zbătea cuprinsă de spasmele morţii. Îndreptă raza subţire de lumină spre fruntea victimei, în caz că ar fi fost nevoie de încă un glonte.

N-a fost nevoie.

Terminatorul îngenunche deasupra ei în holul strâmt al apartamentului răvăşit şi scoase un cuţit din buzunarul hainei. Precis şi cu grijă făcu o incizie până la genunchi, oprindu-se la rotulă. Dând de o parte muşchiul bifurcat, apăsă cu degetul osul alb, strălucitor.

Nu găsise ceea ce căuta. Încă o crimă fără confirmarea identităţii ţintei. Identificare: negativ. Luă cuţitul şi se ridică în picioare, analizând opţiunile. Considerând că două Sarah, din cele trei care se aflau în cartea de telefon, fuseseră eliminate, logica îi dicta că cea căutată era a treia, Sarah Jeanete Connor.

Terminatorul elaboră o strategie nouă. Înapoi la baza de operaţii. Reînarmare. Lovitura finală.

Păşi hotărât afară, unde începea să se întunece.

Santa Monica Centrul de Sănătate „Viaţa bună" Ora 18.18

Sarah se opri în parcarea de la Centrul de Sănătate, sări jos de pe Honda şi pătrunse în clădirea mare cu două etaje. Avea numai câteva ferestre, cum au cele mai multe săli de gimnastică şi, deşi intrarea era ornamentată cu bârne de culoare galben deschis şi stucaturi, îi amintea mai curând de o închisoare decât de un centru de sănătate.

Făcu un gest prietenos cu mâna în direcţia fetei de la birou şi aceasta îi făcu semn să intre în sala de aerobic. În timp ce trecea printr-un grup de tineri transpiraţi, urechile îi fură luate cu asalt de muzica rock favorită a lui Ginger.

Împinse uşa spre interior şi în nări îi pătrunse un val de aer condiţionat, totuşi stătut şi încărcat de miros de trupuri omeneşti încinse.

Pocnetul uşii care se închidea brusc, căci avea închizătoarea defectă se pierdu în vacarmul muzicii lui Deniece Williams, care inspira femeilor din sală o serie de smucituri botezate eufemistic *dans*. Celulitele gâfâiau, gemeau şi se subţiau în timp ce Ginger număra urlând, de parcă ar fi scăpat dintr-o tabără militară.

Câteva dintre femei păreau încântate, urmărind mişcările precise ale lui Ginger şi luându-şi din ele energia de care aveau nevoie. Dar cele mai multe nu păreau că se amuză ci, mai curând păreau că tocmai îngurgitaseră unul din crenvuştii de la *Marele Jeff* şi suportau acum inevitabilele consecinţe gastrice.

Un, doi, trei, patru, întindem! urla Ginger, simţinduse în elementul ei Dar trei minute mai târziu până şi Deniece Williams se dădu bătut şi muzica se opri.

Liniştea bruscă provocată de oprirea sistemului de amplificare fu umplută aproape instantaneu de un cor de gemete. Ginger, care gâfâia abia perceptibil îşi examină cu un ochi critic trupa şi întrebă cu un zâmbet încurajator;

— Ei, nu-i aşa că ne simţim mai bine?

Mormăieli foarte entuziaste reprezentând felurite obscenităţi pronunţate numai pe jumătate o înconjurară din toate părţile.

— Vorbiţi frumos că dacă nu, data viitoare aplicăm versiunea cu mama mă-sii!

Se auziră râsete înăbuşite care ricoşau în pereţii acoperiţi cu oglinzi.

La vestiar, Sarah se aşează alături de Ginger care tocmai îşi trăsese pe ea egării şi un pulovăr.

— Acelaşi lucru, nu-i aşa? Mondo bizarro! zise ea cu simpatie adresându-se Sarei.

— Da, exact acelaşi, zise Sarah privind absentă la dulapurile cenuşii din faţa ei şi răsucind în mână firele căştilor lui Ginger.

Ginger se întoarse cu faţa spre Sarah luându-şi o expresie înfricoşătoare, apoi scoase din gâtlej nişte sunete şovăitoare, în glisando. Îi şopti Sarei la ureche cu o seriozitate solemnă:

— Avem indicator la intrare…

Sarah se silea din răsputeri să nu zâmbească. Ginger era necruţătoare, privind fix spre ea cu ochi de somnambul şi, cu faţa la câţiva centimetri de faţa ei, şuieră:

— Sarah Connor se gândea că se va duce acasă după o zi de muncă istovitoare, dar nu ştia ce o aşteaptă,..

— Okay okay.

— Am ştiut întotdeauna că o să aud despre tine de la televizor, Connor, zise Ginger şi puse la locul lor

-

casetofonul şi căştile, înainte ca Sarah să înnoade firul. Sarah prinse privirea lui Ginger şi zise:

— M-a făcut să mă simt ciudat, ştii, ca şi când aş fi fost într-adevăr moartă.

— Şi cum te-ai simţit? Ţi-a fost destul de cald ca să-ţi pui un bikini?

— M-a făcut să mă gândesc…

— Asta-i periculos pentru tine.

— Haide, Ginger!

— Scuză-mă. Deci spuneai că…

— Ei bine, mă gândeam că dacă aş muri, oare ar mai avea importanţă tot ceea ce am făcut până acum? Adică, vreau să spun, ce contează dacă sunt moartă sau în viaţă?

Ginger strânse pleoapele şi o privi pe Sarah;

— Vorbeşti serios? Sarah dădu afirmativ din cap.

— Ei bine, ai reuşit să-ţi plăteşti jumătatea ta din chirie. Asta este o realizare. Sarah răspunse cu aceeaşi monedă.

— Ai o sensibilitate de hidrant de incendiu.

Ginger se dădu bătută definitiv, o îmbrăţişă pe Sarah şi zise:

— Ai realizat un lucru măreţ: eşti cea mai bună prietenă a mea. Apoi reveni la tonul ei sarcastic obişnuit.

Hai să plecăm dracului de aici, că-mi zdrobeşti inima.

Fetele se opriră o clipă în camera cu cântare ca să-i spună *hello* lui Matt. Ginger se apropie de el urmărind cu privirea un tânăr întins pe banca de gimnastică care se străduia din răsputeri să ridice nişte greutăţi. Matt îl supraveghea.

— Nu respiri corect şi nici priza nu este O.k. bună, Ginger… stai să-ţi arăt. Matt îl înlocui pe tânărul cu pieptul scobit şi începu să ridice şi să coboare cu

-

uşurinţă halterele: sus, jos, sus, jos.

Puţin iritată de această demonstraţie făcută de dragul ei, Ginger se apropie de bancă şi aşteptă momentul când Matt lăsă pentru o clipă halterele la pământ şi înaintă rapid cu altele de două ori mai grele. Matt strânse mânerul pentru următoarea ridicare şi icni din greu. Ochii aproape că îi ieşiră din orbite, dar reuşi să le ridice. Apoi răsuflă adânc şi le lăsă din nou jos.

— Mulţumesc, Ginger.

Dar Ginger încă nu terminase îşi petrecu braţul după talia băiatului şi îl examină din cap până în picioare.

— Ce te învaţă aiuritul ăsta? Terapia somnului. Uităte la băiatul ăsta, Matt. Ar trebui să iei lecţii de la el.

Ginger se întoarse cu faţa spre Matt şi îi dădu un pumn în stomacul tare ca piatra.

— Exact cum mă aşteptam: moale ca o mămăligă. Apoi ciupi, sau mai bine zis, încercă să-i ciupească bicepşii, tot fără niciun rezultat.

— Ce ziceam, bicepşi fleşcăiţi, o ruşine. Se întoarse apoi spre tânărul care începea să se simtă stâjenit şi-i spuse:

— Matt îşi lucrează muşchii în alt fel, nu ştiu dacă mă înţelegi?

De astă dată terminase cu Matt. Acesta se întinse după ea şi înainte să-i poată scăpa din mâini, el o ridică uşor deasupra capului, ca pe o jucărie.

— Hello, Ginger. Ai avut o zi grea? o întrebă el vesel.

— Dă-mi o sărutare, zise Ginger dulce. Matt o dădu imediat jos şi se execută prompt. Ginger îl ciupi de obrajii roşii şi-i spuse într-un soi de falset:

— Eşti adorabil, palavragiule!

Câţiva halterofili care se antrenau în apropiere izbucniră în râs şi repetară în cor: Palavragiule!

Sarah se apropie de ei şi zise:

— Bună, Matt. Matt îi răspunse dând din cap, în timp ce Ginger îi aplica o sărutare zgomotoasă pe gât, lăsându-i un semn roşu.

Deoarece Ginger era ocupată cu Matt, Sarah se duse spre ţâşnitoarea din colţul camerei să bea apă. Un halterofil înalt, cu păr negru ondulat, se ridică de pe bârnă şi îi făcu semn cu capul.

— Bună, te-am mai văzut pe aici. Eşti drăguţă. Foarte drăguţă. Pe mine mă cheamă Marco.

Ginger făcu un pas înapoi, scutură din cap şi o privi pe Sarah, care se fâstâcise imediat, dar nu pentru mult timp, căci întinse aproape imediat mâna vădind un interes nedisimulat;

— Bună, pe mine mă cheamă Sarah. Marco se aplecă, îi apucă mâna şi i-o sărută. Pentru asta chiar că nu era pregătită. Îşi trase repede mâna şi şi-o şterse de pantaloni, într-un gest inconştient. Dar Marco încă nu terminase. Se aplecă asupra ei şi îi murmură:

— Dacă nu eşti ocupată în seara asta, te invit să ieşim împreună. O să petrecem admirabil.

Înainte ca Sarah să apuce să răspundă ceva, Ginger se apropie de Marco, îi agăţă hotărâtă elasticul de la chiloţii de sport, îl trase spre ea apoi se uită dispreţuitoare în jos, spre întunecimea de acolo. Scuturând dezamăgită din cap, se întoarse cu faţa spre Sarah şi îi spuse:

— Nu merită. Îţi pierzi timpul cu el. Hai să mergem.

O apucă pe Sarah de braţ înainte ca aceasta să poată riposta în vreun fel şi o trase pe uşă afară. Înainte ca uşa să se închidă, Sarah mai apucă să vadă încă o dată chipul buimăcit al lui Marco căruia îi pierise graiul.

Ginger rânjea triumfătoare, foarte încântată de propria persoană pentru faptul că reuşise să strălucească în două arte exclusiv feminine;

Revendicarea Teritorială şi Ironia Generală. Sarah se întoarse spre Ginger şi zise;

— Gee, îţi mulţumesc. Dacă nu erai tu, nu ştiu ce maş fi făcut! Făcându-se că nu bagă în seamă tonul speriat din vocea Sarei, Ginger râse din toată inima şi zise:

— Te-ai fi descurcat foarte bine, căci trebuie să te păstrezi intactă pentru domnul Porsche de diseară.

Districtul Rampart Departamentul Poliţiei Los Angeles Ora 18.31

Edward Theodore Traxler păşi cu grijă ieşind de la bufet şi pătrunzând în circulaţia dezordonată din holul principal al Diviziei Tâlhării-Omoruri din Departamentul Poliţiei oraşului Los Angeles, înalt, brunet, având în jur de patruzeci de ani. Edward Traxler era deosebit de robust. Acum ţinea cu multă grijă o ceaşcă mare de cafea între două degete şi încerca să ocolească diversele obstacole ivite în cale ca un urs pe patine cu rotile. Evită cu dibăcie un prizonier cu cătuşe la mâini care mârâia furios şi se îndreptă pentru mai multă siguranţă spre peretele din dreapta. *Am reuşit*, îşi zise el *şi n-am vărsat nicio picătură*.

Îşi executa din nou vestitul număr – o performanţă rar întâlnită: mesteca gumă, fuma o ţigară şi sorbea din cafea în acelaşi timp.

— Hei, Ed, îl auzi Traxler pe sergentul Hal Vukovich. Se întoarse şi îşi aşteptă partenerul slab şi jigărit care alerga să-l ajungă din urmă.

Vukovich abia mai sufla. Alergase peste tot în căutarea şefului. Se apropie grăbit de Traxler şi îl lovi compătimitor cu mâna pe umăr. Traxler se clătină, cafeaua fierbinte i se vărsă pe încheietura mâinii. Vukovich arătă cu capul spre cele două dosare pe care le ţinea în mână şi ridică sprâncenele în sus, ca şi când ar fi vrut să spună „Aşteaptă numai, să vezi ce e înăuntru!” Îi dădu lui Traxler unul din dosare şi deschise uşa de la biroul lor.

Traxler puse jos mormăind ceaşca de cafea pe jumătate goală, cealaltă jumătate era pe mâneca lui şi îşi atârnă de vârful nasului o pereche de ochelari bifocali. În interiorul dosarului era o fotografie color executată de Serviciul de Autopsie care înfăţişa partea superioară a trunchiului unei femei, acoperit cu tot sângele care ar fi trebuit să fie în interiorul ei.

— Ce e asta? întrebă Traxler bătând nerăbdător cu mâna în fotografie. Vukovich se aplecă peste biroul pătat cu cafea al lui Traxler.

— O femeie moartă, zise el, zâmbind fără să vrea, cu un zâmbet nervos care îţi vine pe buze atunci când nu e nimic de râs.

— Asta văd şi eu. Zâmbetul muri. Traxler privi cu mai multă luare aminte fotografia din faţa lui. Mai văzuse multe fotografii de felul acesta. Şi toate erau oribile dar nu neobişnuite.

Vukovich aprinse o ţigare Camel fără filtru şi începu:

— Sarah Helene Connor. Treizeci şi cinci de ani. Împuşcată de şase ori de la o distanţă mai mică de trei metri. Armă de calibru mare…

— Ştii ceva, ăştia încă funcţionează, zise Traxler arătând cu degetul spre ochelarii săi. Vukovich îi întinse în tăcere alt dosar.

— Asta ce mai e?

— Fată moartă nr. 2! zise Vukovich ca şi cum asta ar fi explicat toată povestea, trimisă de la divizia Valley în după amiaza aceasta.

Traxler privi la corpul însângerat şi ciuruit de gloanţe al celei de-a doua femei. Era moartă, nu încăpea niciun fel de îndoială. Dar asta nu explica mare lucru.

— Sunt sigur că trebuie să fie şi un sens în toate astea, zise Traxler prefăcându-se că are o răbdare infinită.

Vukovich se ridică solemn de pe birou şi scoase din fotografie foaia cu informaţiile despre victimă. I-o puse lui Traxler în faţa ochelarilor.

— Uită-te la nume, Ed.

Traxler aruncă o privire nerăbdătoare spre hârtie.

Apoi încremeni.

— CE? Se uită din nou şi mai citi o dată, foarte rar de astă dată.

— Sarah Anne Connor. Corect? întrebă Traxler. Vukovich făcu semn că da. Traxler încă nu era convins că nu se afla în faţa unei încercări bizare a partenerului său de a face o comicărie. Aştepta să vadă că îi face cu ochiul sau că îi zâmbeşte şi îi spune: Gata, gluma s-a isprăvit.

Dar Vukovich nu zâmbea deloc.

— Îţi baţi joc de mine? întrebă Traxler neştiind ce să creadă. Partenerul său se mulţumi să dea liniştit din cap! Nu era nimic amuzant nici pentru el.

— Mai e ceva, Ed, zise el serios.

Vukovich băgă mâna mai adânc în dosar şi scoase încă alte două fotografii. Planuri apropiate ale piciorului stâng al victimelor care arătau pielea translucidă trasă la o parte, ca un ambalaj hidos de bomboană, lăsând să se vadă misterele indecente din interior. Cele două incizii erau deosebit de tulburătoare: Erau executate cu o uimitoare precizie, perfect drepte şi egale. Şi absolut identice la ambele femei. Perfecte. Ca şi când ar fi fost executate în serie. Traxler simţi cum îl cuprinde enervarea la vederea acestui carnagiu. Ce naiba voia să însemne?

Cei doi detectivi stăteau acolo, înghesuiţi unul în altul în lumina care se vedea prin transperant, ca doi călugări care vorbesc pe şoptite la marginea unui mormânt.

— Incizie de la gleznă la genunchi, la amândouă. Aceeaşi incizie şi numai la piciorul stâng. Acelaşi cuţit, vorbi Vukovich apoi zâmbetul acela nervos apăru şi

-

dispăru din nou. Două destine nefericite, adăugă el.

Traxler mai privi câtva timp fix la fotografii, apoi le puse la loc în dosare şi le împinse mai încolo, pe birou. Vor avea o noapte lungă.

Vukovich dădu din cap nemulţumit, căci îi mai trecu

prin minte un gând neplăcut:

— Presa abia aşteaptă să dea lovitura cu povestea asta, zise el.

Traxler dădu afirmativ din cap şi îşi băgă în gură o lamelă proaspătă de gumă de mestecat.

— Ucigaşul zilei, zise el, de parcă şi vedea titlurile din ziare fluturându-i pe dinaintea ochilor. Deschise sertarul şi începu să cotrobăiască înfrigurat după sticluţa cu granule de aspirină, încercând să combată durerea de cap care avea să vină negreşit şi să i-o ia înainte. Dar sticluţa nu era acolo. La naiba.

Vukovich se ridică în picioare şi traversă fără grabă încăperea. Luă sticluţa aproape goală de pe scrinul cu dosare şi i-o întinse.

— Detest crimele misterioase, murmură el.

-

Palms District Str. Jasmine 656 Ora 18.57

Înghesuite în baia micuţă a apartamentului lor, erau în toiul luptei, după ce se împinseseră una pe alta în şi de sub duş. Ginger, care lupta din răsputeri ca să-şi adjudece spaţiul din faţa oglinzii, purta un capot lung de nailon, în timp ce Sarah avea pantaloni scurţi de bumbac şi un maiou cu mâneci scurte tip Jetson cu şapte numere mai mare. Imaginile chipurilor lor pe care le reflecta oglinda erau difuze din cauza aburului şi a fixativului. Armele erau aliniate pe chiuvetă: rimel, fard de obraji, creion dermatograf, periuţă de gene. Ginger tocmai îşi întindea pe buze un ruj roz sidefat.

Ginger observă lupta deznădăjduită pe care o ducea Sarah cu dermatograful şi îi veni generoasă în ajutor.

Efectul fu uimitor. Nu arăta rău deloc. Chiar deloc.

După ce făcuse fapta cea bună, Ginger se întoarse la propriile griji, punându-şi şi căştile pe urechi cu lamela de metal care le unea pe sub bărbie ca să-şi poată aranja părul. Potrivi apoi volumul până când timpanele începură să-i fie lovite cu 120 de decibeli de rock…

Sarah auzea fiecare bătaie chiar de la distanţa la

care era şi spuse:

— Ginger, ai să surzeşti.

— Ce? strigă Ginger, ale cărei picioare începuseră deja să se onduleze în ritmul muzicii.

Sarah trase fierul de ondulat părul şi acesta se încurcă în firul de la tranzistorul lui Ginger, înfăşurându-i căştile în jurul gâtului.

— Scuză-mă, zise Sarah. În timp ce se străduia să descurce cele două fire, Ginger o întrebă:

— Ei ia spune, cine este tipul ăsta misterios?

— Îl cheamă Stan Morsky şi l-am cunoscut la

-

serviciu. Studiază cinematografia la Universitate şi tatăl lui este producător de filme. Da, şi… a, da, are un Porsche negru nou! Ginger făcu o strâmbătură, apoi dori să ştie cum arată.

— Cam ciudat. Ceva între Tom Cruise şi… Pee Wee Hermam. Asta o făcu pe Ginger să izbucnească în râs.

— Dar maşina arată bine, nu-i aşa? zise ea.

— Ginger, şi Hitler avea un Porsche, zise Sarah.

— Zăuuu? Dar pariez că nu avea plafonul decapotabil.

Telefonul sună din nou, şi, în timp ce Sarah se ducea să răspundă, Ginger îşi puse din nou căştile pe urechi, dând volumul la maximum şi ondulându-şi imediat trupul în ritmul rockului. Sarah ridică receptorul şi spuse: Alo!

Era un bărbat. Vorbea cu o voce joasă şi guturală, ca de astmatic.

— Mai întâi am să-ţi desfac nasturii de la bluză, unul câte unul. Apoi am să ţi-o dau jos de pe umeri şi am sămi plimb limba pe gâtul tău…

Sarah era paralizată. Era pentru prima oară că primea un telefon obscen. Dar era oarecum agreabil. Continuă să asculte vocea bărbatului care făcea efortul să se menţină în acelaşi registru jos.

— Apoi am să-ţi ling sânii goi, strălucitorii. În acel moment Sarah încercă încă o decepţie care veni să se

adauge la cele suferite astăzi. Telefonul sexy nu era pentru ea, era pentru Ginger. Recunoscuse vocea bărbatului.

Acoperi microfonul cu mâna şi îi strigă prietenei ei:

Acesta continua să vorbească, neştiind că nu era ascultat de cine trebuia. Sarah se hotărî că poate, cel puţin, să se distreze şi ea un pic pe seama acestei situaţii. Continuă să mai asculte un pic.

— Şi după aceea, când o să fii deja pe podea, am să-ţi trag uşor blugii în jos, centimetru cu centimetru şi am să-ţi ling burtica în cercuri din ce în ce mai largi, din ce în ce mai jos. Apoi am să-ţi scot chiloţii cu dinţii.

Pe Sarah începuse s-o doară gâtul din cauza efortului de a-şi înăbuşi râsul, îşi drese vocea şi încercă să pară foarte supărată când vorbi:

— Cine e acolo?

După un moment de linişte ca urmare a şocului, Matt începu să se bâlbâie:

Sarah? iartă-mă, Dumnezeule, ştii eu, ăăă. Sarah nu mai putu să se ţină şi izbucni într-un râs cu lacrimi.

Te rog, iartă-mă, am crezut că e „ă… Pot să vorbesc cu Ginger?

— Sigur că da, răspunse Sarah veselă.

În timp ce Ginger şi Matt îşi povesteau unul altuia ce aveau de gând să-şi facă unul altuia în seara aceea, Sarah îi prezentă lui Ginger mai multe bluze la rând, cerându-i părerea. Ginger dădu din cap aprobatoare la toate.

— Mă ajuţi enorm, n-am ce spune, mormăi Sarah.

Ginger acoperi microfonul cu mâna, continuând să asculte ceea ce spunea Matt, atentă pe jumătate la el şi pe jumătate la criza Sarei.

Sarah strânse toate bluzele exasperată şi izbucni:

— Nu ştiu ce mă agit atât. Tipul ăsta nu merită atâta tevatură. În fond şi la urma urmelor, nu este decât un om ca oricare altul şi se duce şi el la toaletă ca oricare dintre noi. Oricum, probabil că nu avem gusturi comune. Cu siguranţă că îi place Barry Manilow, sau Twisted Sister sau cam aşa ceva.

Ginger renunţă să mai spună ceva, văzând-o pe Sarah atât de furioasă. Dar o clipă mai târziu, Sarah băgă capul pe uşă:

— Şi zici că aia bej ar merge?

Puţin mai târziu, cele două fete se plimbau prin living. În aşteptarea băieţilor cu care aveau întâlnire, Sarah începu să-l caute pe Pugsly care dăduse la o parte cu nasul capacul de la terarium şi pornise la vânătoare de gândaci fără să ceară voie.

Ginger se aşează pe divan şi începu să-şi pilească unghiuţele continuând să asculte concertul din căşti.

Era însă cu ochii pe robotul de la telefon pe care îl pusese în funcţiune după ce vorbise cu Matt ca să se poată îmbrăca în linişte. Robotul indica acum că înregistrase un mesaj.

— Probabil că e mama ta, zise Ginger şi apăsă pe butonul de redare.

Aşa şi era.

Sarah asculta numai cu jumătate de ureche ceea ce tot povestea mama ei despre o reţetă specială de cârnaţi tip Lasagna nu cumva să uite să i-o aducă duminica viitoare când vine la ea. Evident, mama ei nu ascultase ştirile cu privire la uciderea Sarei Anna Connor. Era fericită că nu trebuie să-i telefoneze ca să-i explice ce şi cum. Voia să îl pună pe Pugsly înapoi în terarium înainte să plece. În cele din urmă reuşi să-l descopere: şedea pe biblioteca de lângă fereastră. Când îl luă în braţe, alintându-l şi mângâindu-l de parcă ar fi fost o pisică sau un căţeluş, Ginger sări în sus cu zgomot şi zise:

— Dezgustător. Reptofilie. De-a dreptul greţos.

Robotul începu să clipească, anunţând că mai are un mesaj.

— Bună, Sarah, vorbi robotul cu un entuziasm de operetă. Aici Stan Morsky. Uite, a intervenit ceva, aşa că n-am să pot veni astă seară. Pur şi simplu, n-am cum. Ştii, te rog să mă ierţi, îmi pare tare rău. Dar îţi promit

-

că am să mă revanşez. Poate chiar săptămâna viitoare, bine? Am să te sun cât de curând. La revedere.

Sarah rămase în picioare, continuând să mângâie şopârla.

Ginger era furioasă.

— Nemernicul. Am să-i strivesc rotulele. Ce dacă are un Porsche? Nu poate să-ţi facă una ca asta. E vineri seara, pentru Dumnezeu.

Dar Sarah realiză că, în străfundul fiinţei sale, se aşteptase la aşa ceva. Nu numai pentru că toată ziua se simţise dirijată de nişte mâini puternice, invizibile, care o împingeau inevitabil spre acest mic dezastru final, dar şi pentru că Stan fixase întâlnirea oarecum la repezeală, în pripă. Fusese probabil atât de puţin entuziasmat de idee, încât o şi uitase şi abia când văzuse că se apropie ora opt, scosese această mică scuză jalnică din… Porsche-ul lui. Sentimentul acesta umilitor de a fi respinsă o durea cumplit, încercă totuşi să pară că nu-i pasă: aşa cum ar fi făcut Ginger.

— Ei bine, am să supravieţuiesc, zise ea încercând să fie sarcastică şi reuşind să fie mai degrabă înduioşătoare. Privi în jos spre Pugsly, la ochii lui apoşi.

Cel puţin Pugsly mă iubeşte. Se aplecă să depună o sărutare pe nasul animalului. Singurul răspuns al şopârlei fu un clipit apatic şi răbdător din ochi prin care dorea parcă să spună că este gata să îndure afecţiunea aceasta umană.

Sarah îşi scoase repede fusta şi bluza. Tocmai voia să-şi şteargă şi machiajul când, într-un acces de furie sfidătoare, se hotărî să-l păstreze. Îşi trase pe ea blugii, un maiou cu mâneci scurte, geaca şi se uită în poşetă să vadă cum stă cu finanţele. După aceea o anunţă pe Ginger că se duce la cinema, era un film pe care dorea mult să-l vadă şi voia să-l mai prindă până nu-l mută la alt cinematograf. Expresia de pe chipul lui Ginger îi arătă că aceasta n-o crezuse. Dar nu avea în niciun caz de gând să stea în living şi să se uite la televizor, încercând să nu audă zgomotele

pe care le vor face cei doi când se vor întoarce de la masă.

— Ne vedem mai târziu. Petrecere frumoasă şi ţie şi lui Matt!

Sarah se uita în jos, căutându-şi cheile în poşetă şi nu observă silueta puternică de atlet care se desena în faţa ei. Acesta se îndreptă direct către ea şi îi bară drumul. Sarah ridică privirea şi încercă să facă o săritură în lături când bărbatul o cuprinse în braţe şi-i spuse pe un ton poruncitor:

— Ia vino-ncoace, fetiţo! Sarah încercă să-şi elibereze umerii, dar fără succes.

— Lasă-mă-n pace, Matt!

El se strâmbă la ea, arborând un zâmbet oarecum libidinos, dar în acelaşi timp protector, de frate mai mare. Sarah încercă să se smulgă din braţele lui, dar el o strânse mai tare şi o sărută apăsat pe unul din obraji, dându-i drumul numai în momentul în care începu să se lupte să-şi ascundă zâmbetul înflorit pe buze fără voia ei.

În parcarea de la subsol era întuneric. Garajul era luminat din loc în loc de câte un bec gol. Cel de deasupra motoretei Sarei era ars. *Evident*, îşi zise ea. Zgomotul paşilor ei producea un ecou rău prevestitor. Garajul era aproape gol. Majoritatea locatarilor plecaseră deja să-şi petreacă seara pe undeva.

Sarah îngenunche lângă scuter şi începu să formeze combinaţia lacătului. La un moment dat se opri. Examină interiorul garajului. Şase maşini şi o motocicletă. Abia dacă văzu una din maşinile parcate lângă ieşire, într-o pată de întuneric. Probabil că fusese numai ecoul propriilor ei mişcări. Gândindu-se la diverse crime, simţi că i se ridică părul măciucă pe spinare. Strânse repede lanţul şi sări pe Honda. Ar fi un mod foarte stupid de a muri. Asasinată în propriul garaj… Dacă ne gândim cum s-au desfăşurat lucrurile în ziua de azi… Se cutremură scuturată de un fior, trase în sus fermoarul de la geacă şi porni motorul. Acesta mormăi liniştitor.

Sarah se relaxă şi apucă strâns ghidonul. Ştirile de la

televizor din după-amiaza aceasta o făcuseră să se gândească la fragilitatea existenţei. Îşi spunea cât de lipsită de importanţă ar fi moartea ei. Sarah Jeanette Connor, chelneriţă, moartă la vârsta de nouăsprezece ani. Încă un nume rostit la televizor uitat chiar în aceeaşi clipă, mai ales că urma echipa de baschet. Realiză că acest gând o persecutase toată seara. Nici acum nu-i dădea pace, amplificându-i teama pe care o simţea în mod obişnuit în parcajul gol şi transformând-o într-o frică iraţională. Avea senzaţia că este urmărită, examinată de o prezenţă răuvoitoare, malefică! Ridică piedica motoretei şi porni uşor printre maşini către ieşire. Când trecu pe lângă maşina gri, prăfuită, parcată chiar lângă ieşire, se uită înăuntru dar nu văzu pe nimeni. Rulă uşor până la marginea trotuarului şi se opri, încercând să intre în circulaţie. Dacă ar fi întors capul ar fi văzut un bărbat aşezat la volanul maşinii gri, cu mâinile pline de cicatrici odihnindu-se pe volan.

Kyle Reese.

Când ieşise pe uşa blocului exact la ora 20.19 ochii i se fixaseră pe silueta ei şi înregistraseră ţinta: Sarah Jeanette Connor. Exact ca în fotografie. Era ea. Exact la timp. Se simţea sfâşiat de emoţii tulburi şi avu nevoie de un efort considerabil ca să-şi poată dezlipi ochii de ea şi să se ascundă înainte ca ea să-l vadă. Auzise motorul scuterului pornind şi o auzi şi pe ea trecând pe lângă maşina lui şi era convins că o să-i audă bătăile ca de ciocan ale inimii, care îi răsunau puternic în urechi.

Când Reese se ridică în capul oaselor, ea se pregătea să-o ia la dreapta. Pipăi cu mâna firele care asigurau pornirea motorului de la maşina lui. Simţul datoriei punea din ce în ce mai puternic stăpânire pe toată fiinţa lui, preluând controlul asupra întregului organism. Mâinile încetară să-i mai tremure şi toate gândurile i se concentrară asupra unui singur punct: misiunea. Urmărire – interceptare. Când ea se încadră în trafic, Reese era foarte aproape în urma ei.

Departamentul Poliţiei din Los Angeles Divizia Rainpart Ora 19.44

De îndată ce Traxler deschise uşa sălii de şedinţe, mulţimea de reporteri din hol se năpusti asupra lui într-o adevărată furtună de strigăte şi fulgerături de blitzuri. Erau vreo douăzeci la număr, cei mai mulţi şmecheraşi de la gazetele locale. Mai era şi un mic grup de fotoreporteri de la Eyewitness News care se îmbrânceau agresiv unii în alţii, ca să *dea bine pe post*.

Traxler îi privi dezgustat, apoi trase adânc aer în piept, pregătindu-se să răzbată prin îmbulzeala lor ca să se pună la adăpost în biroul său.

Îşi făcu vânt şi pătrunse în masa de reporteri, tunând;

— Niciun fel de comentarii! chiar înainte să audă vreo întrebare. Nu putea să sufere scenele de felul acesta. Nu aveau nimic a face cu munca pentru care se pregătise. Cel mult, puteau să încurce lucrurile creându-i greutăţi. Privi la chipurile care se clătinau ca purtate de valuri, încoace şi încolo, în sus şi în jos. Dumnezeule, cum îi ura pe reporteri!

Reporterul de la Eyewitness News, un fel de manechin masculin cu microfon, păşi în faţa lui Traxler blocându-i drumul. Camera începuse deja să bâzâie, Traxler se opri şi îl fixă cu privirea pe micul ticălos. Îi recunoscu mutra de la televizor. Un nesuferit. Reporterul zâmbi o clipă, apoi îşi luă în serios funcţia de ziarist-erou.

— Domnule locotenent, aţi remarcat faptul că cele două omoruri din această după-amiază au fost comise în ordinea în care sunt trecute numele victimelor în Cartea

-

de telefon? Întrebă pe un ton care lăsa să se înţeleagă, că lui Traxler nici prin gând nu i-ar fi putut trece aşa ceva. *Bineînţeles că nu, căcăcios neruşinat ce eşti*.

— Niciun fel de comentarii, replică el pe un ton lipsit de expresie, împingându-l pe reporter la o parte şi continuându-şi drumul spre biroul său.

Cascada de voci începu să vuiască din nou. Fiecare urla cât îl ţineau plămânii, încercând să-l acopere pe cel de lângă el. Ca de obicei, furtuna de voci încetă brusc prin victoria de moment a unuia dintre ei.

— Haide, domnule locotenent, fii corect! Joacă cinstit, şi noi trebuie să ne câştigăm pâinea, strigă vocea care ieşise victorioasă, exprimând gândurile celorlalţi.

Acesta era un moment pe care Traxler nu-l ignora niciodată. Se opri cu mâna pe clanţa uşii şi se întoarse cu faţa spre mulţime. Se uită la ei şi respiră adânc, ca şi când ar fi fost izbit de logica incontestabilă a celor spuse. Peste mulţimea de reporteri se lăsă tăcerea. Toţi erau cu ochii aţintiţi la el. Reportajul era gata.

— Vedeţi asta? întrebă Traxler arătând spre uşă. Acesta este biroul meu. Aici locuiesc. Sunteţi bineveniţi oricând.

Era deja la adăpostul biroului, de cealaltă parte a uşii, când reporterii mai încercară o ultimă tentativă nereuşită să-i câştige bunăvoinţa.

Vocile amuţiră brusc în momentul în care Traxler trânti uşa, scuturând dezgustat din cap. Bună uşă, îşi zise el. Izolare fonică aproape perfectă.

Vukovich ridică privirea de pe dosarul deschis în faţa lui, pe birou şi îi zâmbi cu înţelegere. Rămăseseră amândoi aici, aproape toată seara. Aruncă o privire spre partenerul său care părea cufundat în contemplarea fotografiilor mărite 18x reprezentând sângele închegat al victimelor. Nu-şi vorbeau. Se simţeau bine unul în prezenţa celuilalt, aşa cum se simt bine un bărbat şi o femeie căsătoriţi de mulţi ani de zile care nu simţeau nevoia să vorbească decât dacă aveau realmente ceva important de spus.

Sau dacă se plictiseau.

Traxler îşi aprinse o ţigară şi trase sertarul de la biroul lui. Cotrobăi în toată dezordinea de acolo până dădu peste sticluţa cu granule de aspirină şi îşi turnă un pumn întreg. Trase adânc din ţigara Pall Mall şi se întinse să ia ceaşca de cafea. Sorbi puţin din conţinut. O peliculă

unsuroasă se formase la suprafaţă. Traxler o contemplă gânditor timp de câteva secunde. Cafea proaspătă era tocmai jos, în holul central Asta ar fi însemnat să iasă din nou afară. *S-o ia naiba*, îşi zise el, aruncă aspirinele în gură şi ridică ceaşca.

Se gândea la cea de-a treia Sarah Connor. Era foarte derutantă. Încercaseră toată seara să dea de ea. Fără niciun folos. Se temea ca nu cumva să zacă deja pe undeva, pe vreo podea, cu piciorul sfârtecat şi creierii zdrobiţi. Obţinuse o copie după fotografia de pe permisul ei de conducere şi de câteva ore o examina cu atenţie, încercând să descopere ceva neobişnuit la ea. Ceva care să-i dea vreo idee. Dar feţişoara ei mică nu-i sugeră nimic deosebit. Ca de exemplu, cam prin ce fel de locuri ar putea hoinări în momentul de faţă. Niciun indiciu.

— Ai dat de ea? De Connor?

— Nu. Îmi răspunde mereu robotul.

Traxler lăsă jos ceaşca de cafea şi începu să măsoare încăperea cu paşi mari, în lung şi în lat, repetându-şi în minte tot ce avea de făcut. Nu putea suferi sentimentul acesta de neputinţă pe care era silit să-l îndure.

— Trimite o echipă, zise el.

Vukovich puse deoparte dosarul şi îşi îndreptă spinarea. Îl cunoştea destul de bine pe Traxler ca să ştie ce va urma. Făcuseră tot ce se putea face deocamdată. Tare ar fi vrut ca Ed să poată bea un păhărel, să filosofeze sau să se masturbeze, indiferent ce, numai să se mai calmeze niţel.

— Am trimis o echipă, răspuse el. Nu răspunde nimeni la uşă şi propietăreasa e plecată.

Dar Traxler nu-l ascultă.

— Dă-i un telefon, zise el.

— Abia am închis telefonul.

— – Mai sună o dată, ordonă Traxler.

Vukovich puse mâna pe telefon posomorât şi mai formă o dată numărul. Traxler despachetă încă o gumă de mestecat Wrigley şi şi-o vârî în gură peste cea pe care o

avea deja acolo apoi se întinse după pachetul de ţigări. Gol la dracu.

— Dă-mi o ţigară.

— Ai început să fumezi câte două deodată? întrebă Vukovich, arătând spre Pall Mall-ul aprins pe care Traxler îl ţinea în mâna cealaltă. Traxler urmări cu privirea degetul lui Vukovich şi se uită la ţigara din mâna lui de parcă atunci ar fi văzut-o pentru prima oară. Apoi ridică din umeri şi trase din nou din ţigară.

— Rahat, zise Vukovich, punând telefonul în furcă. Sunetul vesel al vocii lui Ginger, înregistrat pe bandă se curmă brusc în momentul în care receptorul fu aruncat în furcă. Vukovich se uită la şeful lui care şedea cu coapsa pe birou şi îşi freca tâmplele, murmurând ceva.

— Ce spui? întrebă Vukovich.

Traxler îşi ridică ochii obosiţi injectaţi.

— Ştiu cum o să-i spună. Parcă aud. Ca într-un act de premoniţie funestă, vedea în faţa ochilor titlurile din ziarele de mâine dimineaţă. Dezgustat, Traxler aruncă mucul ţigării pe podea şi îl strivi cu piciorul.

— Or să-i spună „Ucigaşul cu Cartea de Telefon”, zise -

el pe un ton ce nu admitea replică şi se cufundă din nou în gânduri.

Cam aşa vedea şi Vukovich.

— Nu pot să sufăr cazurile de senzaţie, zise el, mai ales pe acelea care dau apă la moară ziariştilor: îşi îndreptă din nou privirea spre dosare, sperând să mai descopere ceva, sperând că a omis ceva, deşi era convins că nu uitase şi nu omisese nimic. Dintr-odată, Traxler se ridică în picioare.

— Unde te duci?

— Mă duc să fac o declaraţie. Poate că pentru o dată ticăloşii ăştia împuţiţi or să fie şi ei buni la ceva. Traxler era din nou plin de energie, îşi aranjă cravata şi îşi scutură scrumul de ţigară de pe haine. Ba chiar încercă să schiţeze ceva ce semăna a zâmbet.

— Dacă reuşesc să dea ştirea pe post înainte de ora unsprezece, s-ar putea ca ea să dea telefon. Îşi scoase ochelarii şi şi-i vârî în buzunar.

— Cum arăt? întrebă el. Vukovich se holbă la locotenent şi ridică din umeri.

— Rahat.

— Mama ta, replică zâmbind Traxler. Apoi deschise uşa şi pătrunse în Iadul Poliţiştilor.

Palms District Str. Jasmine 656 Ora 20.05

Matt o delecta pe Ginger modificând volumul tranzistorului cu dexteritate. Ginger se unduia sub el în ritmul impus de muzică prin intermediul căştilor de care părea că nu se desparte niciodată.

Tot ce avea el de făcut era să-şi suporte propria greutate. Ginger şi muzica făceau restul. Era foarte bine. Atât de bine încât nici prin cap nu-i trecu să se scoale şi să vadă cine sună la uşă. Iar când mişcările lui Ginger începură să-i declanşeze adevărate explozii nucleare în lanţ în organism, făcându-l să se scuture ca şi când ar fi fost cuprins de friguri, ignoră total apelul telefonului şi mesajul concis al sergentului Vukovich. A fost o eroare fatală, chiar dacă era scuzabilă.

Los Angeles – centrul oraşului Restaurantul Stoker Pizza Ora 22.08

Sarah o urmărea cu privirea pe micuţa chelneriţă care îşi croia drum cu greu prin mulţimea de oameni care râdeau şi petreceau, încercând să ajungă la masa ei.

Chelneriţa înainta anevoie şi dacă şi ce mai rămăse se din ziua aceasta urma să semene cu partea care trecuse, în mod sigur era condamnată să scape pe jos farfuria cu pizza care îi era destinată Sarei. Cu toate acestea, în mod cu totul surprinzător, chelneriţa reuşi să împingă într-o parte un grup de tineri îmbrăcaţi în fel de fel de harnaşamente metalice care zăngăniră straniu şi să ocolească alt grup de adolescenţi veseli, ajungând cu bine la masa Sarei, ba chiar arborând şi un zâmbet, ce-i drept, cam obosit, dar onest.

Salonul specializat în pizza era plin de oameni profund preocupaţi de propria existenţă care păreau că petrec cât se poate de bine. Sarah venise aici din obişnuinţă, sperând că Ginger şi Matt ar putea să-şi facă şi ei apariţia. Dar probabil că se distrau mult mai bine acasă, în pat.

Sarah îi întoarse micuţei chelneriţe zâmbetul cu aerul că vrea să spună: „Ştiu şi eu ce înseamnă asta!”

Când gustă din pizza pe care o comandase constată că era cu anşoa, deşi ea comandase pizza cu ciuperci. Oftă. Se simţea parcă ceva mai în siguranţă în acest local. Împrejurimile îi erau foarte bine cunoscute şi venise de mai multe ori la Stoker cu Ginger şi Matt.

Ceva mai înainte se aflase pe un teren mult mai puţin familiar – cinema Picwotx! Intrase aici pur şi simplu pentru că acesta fusese primul cinematograf care îi ieşise în cale. Era un film cu Burt Reynolds. Stătu să vadă filmul până la sfârşit, dar nu putea fi atentă la ceea ce se petrecea pe ecran.

Nu-l zărise deloc pe bărbatul lat în spate, cu ochi sălbatici, care şedea cu două rânduri mai în spate. Şi nici nu-l observă când acesta o urmă la parcare şi aşteptă până se urcă pe scuter înainte de a porni după ea la volanul maşinii sale.

Avea altele pe cap şi în gând.

Dintr-odată îşi auzi numele pronunţat şi în primul moment se gândi că poate venise Matt. Dar era televizorul din spatele barului. Un reporter de la secţia ştiri îi pronunţa numele pe tonul acela grav pe care îl au întotdeauna.

O, nu, îşi zise Sarah, trebuie să fie vorba de femeia aceea ucisă. Sarah Connor. Mama a doi copii. Dar după aceea o senzaţie neplăcută de teamă şi incertitudine îi pătrunse în vene. Realiză ca prin vis că trebuie să se apropie de televizor, să audă mai bine.

Se ridică de la locul ei, uitând de berea apoasă şi pizza rece cu peşte şi îşi făcu loc prin mulţime până ajunse

în apropiere de televizor, între doi bărbaţi în uniforme de studenţi. Aceştia începură s-o privească admirativ, fără să-şi dea seama de expresia ei de teamă care îi era tipărită pe faţă. Teamă, căci vocea de la televizor spunea: *Poliţia refuză să facă orice fel de comentarii în legătură cu aparenta asemănare dintre femeia omorâtă prin împuşcare la Studio City ceva mai devreme în cursul după-amiezii de astăzi şi o crimă aproape identică, comisă cu două ore în urmă la Hancock Park. Victima purta acelaşi nume ca şi prima femeie ucisă. Sarah Connor, avea douăzeci şi patru de ani şi a fost ucisă în apartamentul ei*!

Cineva de la bar voi să schimbe postul. Sarah îl văzu pe barman apropiindu-se de televizor şi punând mâna pe buton.

— Lasă-l aşa! urlă ea, îmbrâncindu-i pe cei doi bărbaţi din stânga şi din dreapta ei şi vărsându-i unuia băutura. Barmanul îşi retrase mâna într-un gest reflex, apoi se întoarse spre ea cu o privire uimită. Sarah îşi dădu seama că urlase cât o ţinuseră puterile. Dar avusese efect. Şi avea să urle din nou dacă ar fi încercat cumva să umble la televizor. Dar redactorul tocmai încheia ştirea: *…nu s-a stabilit niciun fel de legătură între cele două crime. Astăzi a fost zi de sărbătoare la Grădina Zoologică din Los Angeles, după cum am fost informaţi.*

Între timp toţi cei care şedeau în apropiere se întoarseră cu capul spre ea şi o priveau de parcă ar fi fost ieşită din minţi. Sarah se retrase, clipind şocată şi ascultând cu multă atenţie vocea micuţei Sarah din fundul sufletului ei care îi şoptea deznădăjduită să se ferească.

Sarah găsi cabina telefonică şi deschise cartea de telefon agăţată de un lănţişor. Unele pagini fuseseră rupte, dar o găsi pe cea pe care o căuta. Pagina cu numele ei. Era mai întâi Sarah Anne Connor. Apoi Sarah Helene Connor. Apoi era numele ei.

Apoi nu mai era niciun nume. Deci asta era?

Trei mici şi drăgălaşe Sarah, una după alta. Corect, Connor?

Corect.

Berea începuse să-i fiarbă în stomac. Trebuia să se ducă urgent la toaletă. Când ajunse acolo, constată că toate cabinele erau ocupate. Aproape că îi venea să râdă. În loc de aceasta, se spălă pe faţă cu apă rece şi se şterse cu un prosop de hârtie.

Acum vin eu la rând, îşi zise ea. *Da. Eu. Pentru că aşa se termină zilele care încep aşa cum a început ziua de astăzi, nu-i aşa*? *Un maniac cutreieră oraşul cu pistolul în mână în căutarea ei*.

Deci aşa arăta panica.

Sarei îi fusese frică de nenumărate ori. De căderi. De incendii. Îi fusese teamă să nu fie respinsă. Să nu fie abandonată. Fel de fel de spaime. Dar cât de ireale şi neimportante îi apăreau acum, când se gândea la faptul că cineva lichidase două femei şi se presupunea că ea urma să fie a treia la rând.

Un zgomot sec o făcu să tresară îngrozită şi se răsuci repede pe călcâie. Era o doamnă în vârstă care trăsese zăvorul şi ieşea din cabină. Aceasta trecu pe lângă Sarah aruncându-i o privire neliniştită, gândindu-se probabil că sărmana fată se simţea rău. După ce doamna ieşi, bâzâitul tubului de neon de deasupra capului deveni mai puternic. Sarah se repezi la telefon şi băgă două monezi. Nimic. Atunci observă anunţul scris de mână şi agăţat într-o parte Defect.

Barmanul se uită la ea de parcă ar fi ieşit de la un ospiciu când îl întrebă furioasă unde se află un telefon care funcţionează. Nu putea să-i explice că urma să fie ucisă de un maniac care nu putea suferi fetele cu numele ei. Nu putea să-l roage s-o ajute. Avea nevoie de mai mulţi oameni ca s-o protejeze. Îi trebuia o armată întreagă. Poliţia.

— Este un telefon la Tech Noir, câteva clădiri mai încolo.

Sarah îşi croi drum printre clienţii voioşi şi ezită o clipă în faţa uşii. Putea fi oriunde. Aşteptând-o. Dumnezeule! Are adresa ei. Ar fi putut s-o urmărească.

Poate că este chiar acolo, dincolo de colţul…

Se opri pe trotuar, privind spre Tech Noir. Indiferent cine sau ce era, voia să-l vadă. Se uita în ochii oamenilor care treceau pe lângă ea. Niciunul dintre ei nu arăta a ucigaş. Dar cum arată un ucigaş?

Aşa.

Ca bărbatul acela de acolo, în umbră pe partea cealaltă a străzii, într-un trenci lung. Stă în umbra unei intrări şi pândeşte…

…pe mine mă pândeşte.

Era murdar şi zdrenţăros, ca un vagabond şi de la această distanţă părea tânăr. Tânăr dar aspru, ca un glaspapir, ca un brici, ca… Nu.

Sarah îşi porunci să acţioneze. Porni în pas vioi. Oare o s-o urmărească? Ce ar fi însemnat asta? O coincidenţă? Paranoia? Sau moartea?

Se uită în urmă. Plecase. Unde?

Se opri, se uită şi în susul şi în josul străzii, în timp ce doi adolescenţi negri trecură pe lângă ea balansânduse în ritmul muzicii dintr-un tranzistor pe care unul din ei îl ţinea pe umăr ca pe un ulcior cu apă. Când muzica amuţi, Sarah îşi dădu seama că se afla într-o intrare puţin populată. Nu se afla nimeni în preajma ei şi se simţi dintr-odată neajutorată şi lipsită de apărare.

Şi atunci bărbatul acela murdar cu privirea sălbatică traversă strada. Fără să se grăbească. Drept spre ea. Sarah o porni din nou înainte cu pas grăbit. Era ceva anume în ea care o împiedica să fugă. În acel moment, strălucirea roşie a reclamei cu neon de la Tech Noir căzu asupra ei şi îşi dădu seama că ajunsese.

Tech Noir era un club de dans, înăuntru era o lumină slabă şi mult zgomot. Sarah privi prin geamurile mari de sticlă care vibrau puternic. Ferestrele erau încadrate de rame mari, goale, de metal, în stilul geometric al Noului Val, varianta California. Tech Noir. Tehnologie Neagră. Într-adevăr, localul îşi merita numele.

Sarah aruncă o privire înapoi spre bărbatul care o

urmărea. Oftă adânc. Era la numai zece metri mai încolo şi se prefăcea că se uită la o vitrină, ca şi când ar fi vrut să cumpere ceva. Stai puţin, Sarah, calmează-te. Poate că omul mergea şi el pe acelaşi drum cu ea. Poate că avea şi tipul acelaşi drum şi era numai o victimă a coşmarului ei, a imaginaţiei ei înfierbântate. Poate.

Dar în acea clipă fu scuturată de un fior de groază. Acum el o privea drept în ochi, cu o privire atât de dură şi devoratoare, încât Sarah înţelese dintr-odată, fără urmă de îndoială, că el era.

Oamenii începuseră să iasă de la Tech Noir, îmbrâncind-o şi ea se răsuci pe călcâie şi o luă la fugă spre intrare, reuşind să pătrundă în local înainte să închidă uşa. Bărbatul trecu pe lângă uşă şi merse mai departe, într-o atitudine, se gândea Sarah, de dezamăgire şi frustrare.

Continuă să meargă în josul străzii până când Sarah îl pierdu din vedere.

Reese era uluit. Era o fetiţă. Ca toate fiinţele acelea plăpânde din trecut. Părea că merge printr-un vis pe care şi-l ţesuse singură, fără să-şi dea seama de sutele de ameninţări concrete care o pândeau la tot pasul. Oare aceasta să fi fost Sarah Connor? Fotografia pe care o păstra în memorie spunea: Identificare – pozitiv. Dar instinctele lui îi şopteau altceva. Dar nu avea acuma vreme de gândit. Ştia că momentul când va trebui să intre în acţiune era foarte aproape şi abia aştepta să înceapă.

Nimic nu-l va putea opri. Îi jurase lui John.

Apoi percepu valul de frică pe care îl emana Sarah ca o sarcină electrică de înaltă tensiune între ei doi. Înţelese că avea de gând să fugă. Traversă repede strada cu mâna pe pistol, prin interiorul trenciului.

Şi ea îl descoperise şi nu mai era nimic de făcut. Când ea intră în fugă în clădire, el ezitase, privind în sus la semnul de deasupra uşii şi verificând ordinele care îi fuseseră încluse în memorie. Era corect. Mergem mai departe. Suntem foarte aproape. Dar simţea o dorinţă nebună să se ducă după ea acuma.

Stăpâneşte-te! *Soldat, respectă planul*! *Mergi mai departe*!

Apoi… Înapoi.

Palms District Str. *Jasmine 656 Ora 22*.

Poliţiştii care primiseră ordin să supravegheze intrarea în bloc discutau despre meciul de la Lakers când dispecerul le întrerupse conversaţia. Se întâmplase ceva pe bulevardul Venice şi ei erau cea mai apropiată patrulă. Porniră motorul maşinii alb-negru şi plecară.

Trotuarele erau pustii. Din când în când trecea câte o maşină. Şi atunci un bărbat ieşi din umbra unui eucalipt exact în faţa intrării în blocul de la nr. 6561 pe partea cealaltă a străzii.

Îşi examinase atent alternativele şi tocmai se hotărâse să pornească împotriva poliţiştilor, când aceştia plecaseră, reducând asfel simţitor numărul obstacolelor până la ţintă;

Terminatorul traversă strada şi examină cutiile poştale din holul blocului. Privirea i se opri asupra celei pe care scria *G*. *Venturaz S*. *Connor*. Blocul avea o uşă de siguranţă din bare solide de fier. Ar fi putut s-o distrugă, dar nu era indicat să facă atât de mult zgomot în imediata apropiere a ţintei. De pe partea cealaltă a clădirii se vedea apartamentul Sarei, la etajul doi. Terminatorul înconjură blocul.

Tech Noir Ora 22.12

Sarah era îngrozită la gândul că va trebui să iasă din nou afară. Honda ei era parcată ceva mai încolo, într-o stradă aglomerată. Dar bărbatul acela era afară. Se trezi faţă în faţă cu o cabină unde se vindeau bilete de intrare, încercă să se facă auzită prin valul de zgomot, dar fără niciun rezultat. Încercă din nou.

— Trebuie să dau un telefon! strigă ea.

Femeia din interior îşi plecă urechea spre ghişeu. Părul ei albăstrui făcea ca trăsăturile feţei să pară dure. De astă dată o auzise pe Sarah şi îi arătă telefonul instalat la celălalt capăt al pistei de dans. Sarah încercă să împingă

bara de metal care îi bloca intrarea, dar nu reuşi. Femeia cu biletele ţipă: Patruzeci şi cinci!

Exasperată, Sarah căută prin poşetă şi aruncă banii în cabină. Bara de metal se învârti şi o lăsă pe Sarah să intre printre mesele care înconjurau parchetul de dans. Aspectul de construcţie industrială era subliniat aici de forma meselor şi a scaunelor. La acestea se mai adăugau şi bara lungă de metal cu strălucirea ei de oţel de inox precum şi jocul bârnelor din tavan. Toate acestea te făceau să te simţi ca într-o hală de asamblare. În timp ce încerca să pătrundă printre oamenii aceia care se zvârcoleau, Sarah îşi simţea plexul solar încordat la maximum, ca nişte corzi uriaşe de chitară. Un tinerel de vreo douăzeci de ani, ras în cap, ieşi din mulţime, o apucă de braţ şi încercă s-o tragă pe parchetul de dans. În sclipirile palide ale luminii ce avea toate culorile curcubeului, Sarah avu senzaţia că vede în faţa ochilor craniul unui om mort de multă vreme, cu ochi atât de cufundaţi în întuneric încât orbitele păreau goale. O fracţiune de secundă avu senzaţia că din gura lui ieşise o limbă ca a lui Pugsly care îi lăsase o dâră băloasă pe obraz, apoi se întorsese cu un plescăit la locul ei. Se smulse din strânsoare ca să se elibereze şi dându-se înapoi lovi o masă răsturnând paharele de pe ea. Aruncă o privire în urmă spre băiatul care o acostase – acum păşise în lumină şi trăsăturile chipului îi erau mai puţin hidoase. Făcându-şi din nou curaj Sarah porni mai departe spre telefon.

Palms District Str. Jasmine 656 Ora 22.14

Matt era uşor ameţit. Trupul acum relaxat i se odihnea tolănit pe cearceafurile boţite şi se bucura de mângâierea blândă a adierii ce venea prin uşa de la balcon lăsată deschisă; Transpiraţia i se usca lent. Din când în când, o adiere ceva mai puternică făcea să se umfle perdelele. Ginger se ridică în capul oaselor şi îi dădu un brânci. Apoi păşi pe covor şi îşi trase pe ea capotul. Găsi tranzistorul cu căşti şi puse o bandă nouă. În timp ce aceasta se derula, Ginger ieşi cu picioarele goale din

cameră, trecu în hol şi de acolo în bucătărie, suspinând de plăcere când tălpile ei goale atinseră dalele reci. Se ridică în vârful degetelor puternice în poziţie de balet şi făcu o săritură graţioasă până la frigider, îl deschise şi scoase salată, roşii, murături, maioneză, pastă din carne de pui, ceapă şi puse totul pe masă. Tocmai voia să ia pâinea din dulap când auzii zgomotul. Părea că vine din toate părţile – un fel de hârşâit care se auzea foarte aproape. Ginger se uită de jur împrejurul ei în lumina palidă dar nu văzu nimic, întinse mâna până la raftul de sus şi luă pâinea. Acum laptele.,.

Şi iarăşi zgomotul acela. De astă dată mai aproape.

Un hârşâit. Şi iarăşi. Încă şi mai aproape.

Ginger avea nervi de titanium. Nimic nu o putea zdruncina. Era pur şi simplu curioasă să ştie de unde venea zgomotul, atât şi nimic mai mult. Dar un zgomot mai puternic, ca un fel de clămpănit sec o izbi în urechi şi făcu să-i tresară inima de spaimă. Imediat îşi dădu seama că era banda care se derulase în întregime şi se deconectase singură dându-i un bobârnac în urechi. Cum ziceam? Da, titanium, perfect. Acuma să vedem, oare unde a pus muştarul. Aha, deasupra…

Zări ceva licărind în întuneric şi scoase fără să vrea un ţipăt. Borcanele cu mirodenii zăngăniră în întuneric în momentul în care Pugsly, chiar şi mai speriat de întâlnirea lor neaşteptată, cobora de pe frigider. Şopârla se furişă de pe masă în jos, alergă repede pe dalele de faianţă din bucătărie alunecând la tot pasul şi hârşcâind cu lăbuţele până ajunse în sfârşit pe covorul din hol de care se prinse bine. Apoi dispăru în living unde se putea ascunde uşor în umbra mobilelor.,

— Ai grijă, Pugsly, strigă ea dacă nu vrei să te fac cordon. Şopârlă tâmpită!

Ginger îşi duse mâna la gât. Au! Ce-mi mai bate pulsul. Nimic mai bun decât o mică revărsare de adrenalină ca să stimuleze pofta de mâncare. Trase aer în piept, se întoarse cu faţa spre mormanul de alimente şi îşi

dădu seama că uitase brânza. Aplecându-se mult ca s-o scoată din spatele borcanului cu gem şi al cutiei cu margarină, Ginger îşi aminti de muzică şi apăsă pe butonul de pornire. „Prinţul şi revoluţia” îi răsunară imediat în urechi, punându-i şi trupul în mişcare cu o nouă revărsare de energie.

Lumina intermitentă desena contururi ciudate pe pleoapele închise ale lui Matt. Perdelele erau din ce în ce mai agitate din cauza vântului care se înteţise.

Auzi un clinchet la capătul celălalt al camerei şi deschise ochii. La început nu văzu nimic altceva decât tavanul. Apoi apăru o formă umană cu pumnul strâns gata să lovească. În mână avea ceva ce strălucea.

Matt holbă ochii şi reuşi să se rostogolească jos din pat cu o secundă mai înainte ca pumnul să se abată asupra pernei pe care stătuse mai înainte capul lui. Când se uită înapoi, încercând să înţeleagă ce se întâmplă, văzu o explozie de pene şi fulgi care ieşeau din perna sfâşiată. Ţinea ceva în mână. O lamă de ras sau un cuţitaş sau – erau prea mulţi fulgi care coborau lent, ca o ninsoare uscată.

Era mai înalt decât Matt şi silenţios ca un şarpe.

Numai clinchetul cizmelor îl dădea de gol.

Trebuie să fi intrat pe uşa de la balcon, îşi zise Matt în timp ce apuca instinctiv o lampă de bronz masiv de pe masă, îi scoase abajurul şi smulse firul din priză, făcându-l să vibreze ca o coardă muzicală. Apucă apoi lampa ca pe un topor, descriind arcuri mici cu partea de jos, în timp ce ţinea de lângă bec.

— Nu mă face să-ţi crăp capul, urlă Matt, disimulându-şi teama din voce sub un ton de bravadă, o bravadă izvorând mai curând din furie şi un sentiment de umilire decât din curaj. Matt îşi plimbă privirea de la cuţitul strălucitor la ochii lipsiţi de expresie ai individului, apoi din nou la cuţit. Când străinul făcu un pas spre el. Matt se repezi înaite cu toate cele 120 kilograme ale lui, izbindu-l cu lampa grea de bronz direct în tâmplă. Forţa

izbiturii aproape îi smulse mânerul greu din mână, însă străinul abia dacă se clătină puţin ca şi când ar fi primit o palmă în joacă şi înainta spre el.

Matt se repezi din nou, cu toată forţa, însă

Terminatorul întinse simplu mâna şi îi prinse încheietura ca într-un cleşte de fier. Imaginea camerei se întoarse cu susul în jos în momentul în care Terminatorul îl ridică de mână şi îl aruncă pe jos, dincolo de pat. Se rostogoli ca un sac de ciment lovinduse de toaletă. Se ridică pe vine, ameţit şi apoi se năpusti spre străin scoţând un strigăt de furie.

Ginger găsise brânza şi muşcă o bucăţică de ţelină, în timp ce stivuia totul într-un adevărat Turn Babel culinar. Când Prinţul ajunse la a treia reluare a corului

„Hai să fim nebuni”. Ginger ridică ţelina în dreptul gurii ca pe un microfon şi începu să urle odată cu el.

Chipul străinului nu se vedea bine. Ochii lui erau ficşi şi fără viaţă, ca ai unei păpuşi, maxilarul era nemişcat iar gura era o linie subţire, fără contur, ca linia inimii pe monitorul medical al unui om mort.

Matt apucase strâns antebraţul străinului cu amândouă mâinile şi privea îngrozit lama cuţitului care cobora tot mai aproape de gâtul lui. Era unul din bricele acelea cu lamă extensibilă, întins acum la maximum. Muşchii lui Matt se încordară ca nişte odgoane sub piele, opunându-se cu toată forţa acestei puteri implacabile, dar braţul străinului continua să coboare tot mai jos, ca o presă hidraulică. Matt nu mai întâlnise niciodată o asemenea forţă. Groaza îl paraliza şi urla în el. Se răsuci într-o parte şi reuşi să scape de lama cuţitului care se înfipse în perete. Însă simţi aproape în acelaşi moment cum gâtul îi este cuprins într-o menghină de nişte mâini cumplit de puternice.

Un om mort – am să fiu un om mort. Trebuie să scap din strânsoarea asta…

Matt îşi repezi genunchiul înainte ca o catapultă. izbindu-l pe străin direct în plex. Dar în mod inexplicabil,

deşi forţa impactului fusese considerabilă, genunchiul se lovise de un perete abdominal atât de puternic încât rotula îi fu zdrobită. Apoi se simţi ridicat în sus ca un prunc şi aruncat prin fereastră. Căzu pe spate şi rămase lat, în timp ce o ploaie de cioburi continua să cadă peste el. Ca o maşinărie avariată care mai încerca totuşi să mai funcţioneze, Matt se ridică în picioare. Genunchiul zdrobit era gata să cedeze, aşa că îşi mută greutatea pe celălalt picior. Trupul schingiuit era plin de sânge care şiroia din nenumărate tăieturi.

Terminatorul aştepta, urmărindu-l cu privirea pe bărbatul care păşea prin glasvandul spart atât de încet încât se hotărâ să părăsească încăperea ca să-şi continue drumul în căutarea ţintei, înainte să poată acţiona în conformitate cu această opţiune. Matt făcu un efort de voinţă, îşi transformă tot trupul într-un singur pumn uriaş şi se năpusti înainte.

Terminatorul îşi modifică poziţia cu opt centimetri şi devie uşor lovitura. Matt ricoşă din umărul Terminatorului în oglinda mare de pe uşa de la debara. Sticla îi explodă în faţă şi simţi cum o sută de cuţite îi sfâşiau carnea. Se prăbuşi la pământ, rănit mortal, cu plămânii sfârtecaţi, paralizat de şocul izbiturii şi de forţa copleşitoare a adversarului său.

Încăperea părea că se depărtează de Matt, dizolvânduse într-un vid fără culoare. Simţea o greutate imensă care îi apăsa pieptul. Şi Matt ştia că dacă va reuşi să treacă peste acest nod cumplit de durere totul va fi foarte bine. Va fi mort.

Râsul lui Ginger îi răsună ca un ecou îndepărtat de pe o bandă de magnetofon blocată de ceva ce o face să se mişte tot mai încet şi aproape că nu simţi strânsoarea degetelor de fier care îi curmară firul vieţii.

Ginger luă paharul cu lapte şi sandviciul cu trei straturi, îşi potrivi căştile pe urechi şi ieşi din bucătărie. Când păşi în hol i se păru că a auzit un zgomot de sticlă spartă. Pugsly! Şopârla asta începea să-i provoace o

adevărată psihoză.

Dar când privi în living, văzu că Pugsly stătea ca o adevărată statuie în terariul ei. Aici totul arăta normal. Poate că erau vecinii care se certau din nou.

În momentul acesta urechea ei prinse ceva ca un zgomot surd. O izbitură urmată de?! Ceva? Ginger scutură brusc din cap şi căştile îi căzură pe umeri. Acum era linişte. Nu, cineva gemea? Ginger zâmbi emoţionată. Oare ce mai punea la cale neastâmpăratul ăsta de Matt? Diavolul acesta adorabil!

Se opri în faţa uşii de la dormitor, încercând să-şi potrivească tava pe un braţ în aşa fel încât să aibă o mână liberă ca să poată deschide uşa, căci voia tare mult să-l surprindă pe Matt făcând ceva cât mai obscen. Dar înainte să apuce să săvârşească această faptă vitejească, uşa explodă în afară şi îi împroşcă picioarele cu cioburi şi sânge. Matt fusese aruncat prin ea cu capul înainte ca un berbec în poarta unei cetăţi. Ginger scăpă din mână tava şi laptele rece i se prelinse pe picioare. Mâinile descriau gesturi necontrolate în faţa capului, despicând aerul cu degetele întinse între ochii ei şi trupul zdrobit al lui Matt. Matt era mort. Matt al ei nu mai era. Cineva din camera aceea tocmai îl ucisese.

Lăsă mâinile să-i cadă în lungul trupului şi îşi ţinu respiraţia. În uşă apăru o siluetă care se uita la ea peste cadavrul adversarului său. Terminatorul se opri o clipă pentru a confrunta detaliile trăsăturilor ei cu imaginea pe care o avea în creier. Se potrivea cu configuraţia ţintei. Mâna lui se îndreptă spre pistolul ascuns sub haină, împinse uşa, dar aceasta era ţintuită de greutatea trupului lui Matt.

Ginger se întoarse şi începu să alerge din răsputeri, călcând cu tălpile goale pe cioburile de sticlă şi ignorând durerea. Nu simţi sângele fierbinte care îi ţâşnea din piciorul drept şi se năpusti în hol.

Terminatorul smulse uşa din ţâţâni şi eliberă drumul, intrând în hol.

Ginger alerga ca ieşită din minţi, înghiţea cu zgomot aerul de care aveau nevoie plămânii ei pentru a fabrica energie. Se agăţă de cadrul uşii de la sufragerie şi ieşi din hol exact în momentul în care Terminatorul îndrepta punctul roşu al razei laser spre umărul ei. Dar ajunsese deja în cealaltă cameră. Simţea acum că în piept îi erupe un veritabil vulcan de groază abjectă. Uşa. Acolo era salvarea ei. Înţelese dintr-o dată lucrul acesta. Nu Dumnezeu, nici Destinul, nimeni şi nimic altceva, numai uşa aceea prin care putea să scape de monstrul acela crud şi nemilos din spatele ei, cu arma îndreptată spre ea şi cu degetul pe trăgaci. O, lua-te-ar dracu! Aproape că am reuşit, mai e puţin! Dar în acel moment Ginger simţi o izbitură în spate şi proiectilul care zbura cu viteza luminii îi distruse jumătate din plămânul stâng străbătându-i trunchiul dintr-o parte în alta.

În momentul în care cădea – şi avea impresia că n-o să ajungă niciodată la podea – auzi şi zgomotul împuşcăturii care o lovise. Apoi un alt glonte o lovi, de astă dată în rinichi. Ţesutul gras îl reţinu o frântură de clipă, înainte ca acesta să-şi continue drumul oprinduse în partea de jos a abdomenului? În acea clipă atinse podeaua şi lucrurile se înrăutăţiră şi mai mult.

Terminatorul se opri deasupra ei ca un adevărat monument al morţii.

Mâinile lui Ginger râcâiau pe linoleumul rece. Deşi zăcea cu obrazul lipit de podeaua rece, avea în continuare senzaţia de cădere continuă. Auzi un zgomot de paşi grei în cizme care tropăiau pe linoleum şi se opriră în spatele ei. Nu se putea întoarce, dar silueta aceea i se contura în minte, la fel de neagră şi de enigmatică ca Moartea însăşi. Teama dispăruse înlocuită fiind de un uriaş semn de întrebare. De ce? Poate că răspunsul se află Dincolo.

Cu un ultim gând, speră că nu va fi Sarah aceea care s-o descopere…

Terminatorul apăsă degetul pe trăgaci. Ciocănelul percutor lovi capsula de aprindere, declanşând explozia

prafului de puşcă. Gazele de explozie împinseră proiectilul pe ţeavă şi imediat altul îi luă locul. Şi apăsarea pe trăgaci se repetă încă o dată; şi încă o dată. Încă o dată.

Încă o dată. Şi încă o dată până când pistolul se goli.

Sarah forma numărul de telefon al Poliţiei, sperând să audă la celălalt capăt al firului o voce liniştitoare, părintească, plină de înţelegere şi gata să-i sară în ajutor, trimiţând o sută de maşini de poliţişti ca s-o salveze, Sau, cel puţin, să-i asculte povestea şi să i spună ce are de făcut. Dar dădu peste un robot.

„Aici Departamentul Poliţiei Los Angeles, Serviciul de urgenţă. Toate liniile noastre sunt ocupate. Dacă vreţi să vi se trimită o maşină a poliţiei, rămâneţi pe fir şi imediat ce…”

Sarah rămase pe fir. Nici nu ştia ce ar fi putut face altceva. Cu telefonul apăsat pe ureche se uita de jur împrejur, aruncând priviri nervoase spre înghesuiala din încăpere. Cel puţin, aici erau o mulţime de oameni, îşi zise ea. Dacă cineva ar încerca s-o smulgă de aici cu siguranţă că măcar unul din cei aproape cincizeci de tipi care se aflau acolo ar fi făcut ceva pentru ea, nu-i aşa? Bineînţeles. Sigur că ar fi făcut ceva. Sarah întinse gâtul. Deocamdată nu se vedea nici urmă de bărbatul în trenci. Ce ochi de stafie avea!

O, Dumnezeule, îşi spuse ea, fă ca să ridice blestematul ăsta de telefon cineva.

Dar nu-l ridică nimeni şi Sarah auzi în receptor tonul.

Depărtă puţin telefonul de ureche nevenindu-i din nou numărul. Ocupat. Nu se poate!

Ginger! Da, asta era! Numele ei îi veni în minte ca o lumină la orizont. Ginger. Şi Matt. Au să vină s-o ia de aici. S-o ducă la poliţie.

Telefonul sună o dată, apoi se auzi vocea veselă a lui Ginger, ooo! înregistrarea aia idioată. Probabil că mai este încă cu Matt. Tot ce putea face era să lase un mesaj şi după aceea să spere că Ginger pusese monitorul în funcţiune şi că o să-şi scoată căştile de pe urechi.

Palms District Str Jasmine 656 Ora 22.15

Terminatorul aruncă încărcătorul golit şi puse altul nou la loc. Îi deveni imediat clar că ţinta era distrusă. Lăsă arma jos şi procedă la următoarea fază a operaţiei. Se aplecă deasupra lui Ginger şi făcu o incizie precisă de la gleznă până la genunchi. Nu găsi ceea ce căuta. Identificare 1 *negativ*.

Terminatorul începu să analizeze opţiunile. Sună telefonul. Dintr-o mişcare rapidă întoarse raza roşie a laserului şi o fixă pe telefon. Când vocea lui Ginger începu să vorbească la robot, ridică raza spre această nouă posibilă ţintă, dar o lăsă aproape instantaneu în jos, analizând sursa.

— Hello, spunea Ginger voioasă pe un ton poznaş, team păcălit. Vorbeşti cu o maşină, dar nu te fâstâci. Şi ele au nevoie de dragoste. Vorbeşte cu maşina şi după aceea Ginger, adică eu, sau Sarah o să-ţi telefoneze. Aşteaptă semnalu…

Terminatorul tocmai voia să plece când de pe monitor se auzi vocea Sarei, precipitată şi înspăimântată. Teama din glasul ei era o ispită la care Terminatorul nu putea rezista. Aşteptă puţin, apoi ascultă: „Ginger, sunt eu Sarah, ridică telefonul dacă eşti acolo”.

Terminatorul se întoarse în living.

— Sunt într-un local de pe bulevardul Pico care se numeşte Tech Noir. Sunt foarte înspăimântată. Mă urmăreşte cineva. O, sper să asculţi înregistrarea asta mai curând. Trebuie să vii să mă iei împreună cu Matt…te rog!”

Apoi maşina amuţi.

Terminatorul îşi analiză opţiunile şi începu apoi să percheziţioneze locuinţa într-o ordine perfect logică. În treizeci şi şapte de secunde găsi ceea ce căuta. Un sertar de birou iar în el un carnet de student la Colegiul de Vest din Los Angeles pe numele Sarah Connor. Terminatorul îşi concentră atenţia asupra fotografiei din carnet, introducându-şi în memorie trăsăturile chipului fetei. De

acum înainte va putea s-o recunoască după înfăţişare.

Se auziră în depărtare sirene ale poliţiei. Terminatorul lăsă carnetul şi luă ceva ce se aflase sub el: o agendă de telefoane şi adrese.

Sirenele se auzeau acum mai aproape, tot mai aproape…

Terminatorul nu avea timp să studieze acum agenda. O băgă în buzunar, ieşi pe balcon şi coborî din nou în stradă ca să-şi continuie misiunea.

Singurele fiinţe vii rămase în urma lui erau o plantă într-un ghiveci şi Pugsly. Iguana se chircise pe bibliotecă şi privea fix printr-o deschizătură în perdea la silueta bărbatului care dispărea în întunericul de afară.

Tech Noir Ora 22 24

Sarah reuşise în cele din urmă să ajungă la o fiinţă omenească.

Aceasta îi spuse că trebuie să ia legătura cu locotenentul Ed Traxler şi îi dădu un număr de telefon. Gata să izbucnească în lacrimi, Sarah băgă alte fise în telefon şi formă stăruitoare noul număr. Dar se trezi dintr-o dată că vorbeşte cu o altă centralistă care îi recomandă să nu părăsească linia. În clipa aceea, Sarah simţi că însăşi existenţa ei se transforma într-o cuşcă.

Departamentul Poliţiei Los Angeles Divizia Rampart Ora 22.28

La cinci kilometri distanţă, Ed Traxler tocmai intra pe uşa biroului lui cu cea de-a douăzeci şi şaptea ceaşcă de cafea în mână, când Vukovich, împingând scaunul se întinse să ridice telefonul care suna.

— Omucideri, anunţă sergentul cel pirpiriu cu un ton fără expresie. Apoi deveni atent şi aruncă o privire agitată spre şeful lui.

— E ea, Ed Traxler îi smulse telefonul din mână.

— Sarah Connor? Aici locotenentul Traxler.

Sarah era pe punctul de a izbucni în lacrimi. Spaima de care era cuprinsă în ultimile clipe şi sentimentul de frustrare şi neputinţă pe care îl încercase fiind pasată de la

un telefon la altul şi ignorată tocmai de cei care se presupunea că ar fi trebuit s-o protejeze începeau să-şi spună cuvântul. Ţipă disperată în telefon:

— Uite, ascultă, domnule locotenent, te rog să nu-mi spui să rămân pe fir şi nici să mă transfer la alt departament.

Vocea lui căpătă imediat un ton liniştitor şi prevenitor în acelaşi timp.

— Nu te teme, n-am să fac nimic din toate astea, zise el. Te rog să te linişteşti. Poţi să-mi spui unde eşti?

Pentru prima dată în seara aceea, Sarah simţea că este cineva pe lume căruia îi păsa de ea şi de soarta ei. Vocea liniştitoare a lui Traxler era exact ca un scut pe care îl putea pune între ea şi coşmarul ce o înspăimânta.

— Unde eşti? repetă el

— Sunt la un club zise ea. Se numeşte… Tech Noir.

-

— Îl ştiu, zise repede Traxler. Pe Pico.

— Da, dar nu vreau să plec de aici. Cred că mă urmăreşte un individ, izbucni Sarah.

— Foarte bine, domnişoară Connor, zise Traxler, forţându-şi vocea să pară cât mai calmă. Ascultă cu atenţie. Eşti într-un loc public. Eşti în siguranţă acolo până venim noi să te luăm.

— Când veniţi? întrebă Sarah neliniştită.

— Acum. Am şi plecat, răspunse repede Traxler. Stai la vedere. Nu ieşi nici măcar până la toaletă, în câteva minute vin cu o maşină.

— Okay, zise Sarah. Traxler puse receptorul în furcă.

-

Tech Noir Ora 22.31

La intrarea în club se produse o mică învălmăşeală. Câteva capete se întoarseră spre uşă, dar aproape imediat renunţară să mai privească, fiecare fiind mult mai interesat de propriile probleme.

Pe uşa din faţă intră un bărbat solid. Un bărbat înalt cu o geacă gri strâmtă, cu cel puţin un număr prea mică

pentru el, şi încălţat cu ghete de motociclist. Se mişca încet examinând chipurile celor aflaţi lângă uşă. Chipul pe care îl căuta nu era aici. Porni mai departe, spre grupul următor. Împinse barele care îi blocau drumul prin faţa cabinei, iar femeia din interior ţipă în urma lui.

— Hei, ăsta n-a plătit, se adresă ea unui individ mătăhălos.

— Alo, băiatu! strigă matahala, lăsându-şi cu putere mâna cărnoasă pe umărul străinului.

Terminatorul nici măcar nu se întoarse. Îşi trimise mâna stângă spre acea secţiune a umărului unde simţise o uşoară presiune, apucă mâna celuilalt şi strânse. Oasele fură zdrobite instantaneu. Apoi dădu drumul grămezii de carne şi merse mai departe. Nimeni nu auzise urletul scos de individul cel mătăhălos sau, dacă auziseră, se făcuseră că n-au auzit nimic.

Terminatorul păşi pe parchetul de dans, scrutând chipurile şi împingându-i pe oameni la o parte ca un vânător care îndepărtează crengile din drumul pe care merge pentru a căuta urma vânatului. Lumina palidă nu-l deranja. Începu să caute sistematic faţa pentru care venise.

Sarah agăţase telefonul şi se întoarse simţind deja lipsa vocii blânde a lui Traxler. Dar nu-i nimic, va fi în curând aici. „În câteva minute vin cu o maşină”. Venea reprezentantul autorităţilor. Venea ca s-o scoată pe ea de aici. Va fi în siguranţă. Se agăţă de acest gând ca de un colac de salvare şi se depărtă de telefon.

Se întoarse înapoi la masa ei care era chiar lângă parchetul de dans. Menajeria de tipuri din jur plutea ca un vis prin faţa ochilor ei. Chipuri distorsionate de râs. Trupuri cuprinse de orgasmul dansului. O blondă înaltă îmbrăcată într-un costum de blugi mergea clătinându-se către o masă şi striga obscenităţi prietenelor ei. Oameni care se distrau. Oameni care stăteau alături de ea, totuşi într-o lume atât de diferită. Dar bărbatul în trenci nu era printre ei.

Poate i s-a făcut frică, îşi zise ea. Poate că nu voia să fie văzut de toţi oamenii ăştia. Poate că mă aşteaptă să ies. Poate. Încercă să nu se mai gândească la el.

O să fie bine, îşi zicea Sarah. Numai cinci minute, încă cinci minute. Atât. Începea să şi creadă ce spunea. Apoi aruncă o privire spre bar şi nu mai crezu. Era acolo, şi se uita în oglinda din faţa lui. Direct la ea.

Reese îşi mută liniştit privirea, vrând să lase impresia că se uită la întâmplare, dar în mintea lui gândurile alergau cu viteza luminii. Ea îl recunoscuse, îşi dădu seama că o înspăimântase. Se vedea în ochii ei cât de îngrozită este. Poate că ar putea să evite totuşi ambuscada. Să meargă spre ea. Încetează, soldat, respectă planul! Va aştepta.

După ce o văzuse pe Sarah intrând în club, îşi continuase drumul până fusese sigur că trecuse suficient timp, apoi se întoarse şi examină atent intrarea. Prin uşa clădirii răzbăteau sunetele de chitarăbas ale unei formaţii a Noului Val. Auzise de asfel de localuri, Se numeau nightclubs. Îşi aminti şi de un nume legat de ele; Sinatra.

De îndată ce deschise uşa, fu luat cu asalt de muzica trepidantă, tumultoasă. Zgomotul era infernal. Luminile palide, în toate culorile curcubeului, transformau mişcările frenetice ale acestor bărbaţi şi femei cu pielea roz în ceva mai mult simţit decât văzut. Tocmai trecea pe lângă o femeie plictisită care şedea în spatele unui ecran într-o cuşcă chiar la intrare când aceasta scoase o mână şi îl apucă de mânecă. Reese se răsuci rapid, în alertă, cu mâna pe pistolul din buzunar.

— Patru cincizeci, ceru ea autoritar. Reese se uita năucit la ea. Păr albastru – asta era ceva nou. În cele din urmă, femeia se aplecă spre el, într-o demonstraţie de condescendenţă.

— Vă rog, patru dolari şi cincizeci de cenţi. repetă ea pe un ton mieros. Reese băgă mâna în buzunar, apucă la nimereală un pumn de bacnote mototolite şi le aruncă femeii. Nu mai aşteptă restul.

Făcu o recunoaştere rapidă a terenului – uşă de sticlă la intrare, uşă de oţel la ieşirea din spate, două ferestre cu geam pe peretele din stânga, una pe dreapta – ignorând privirile uimite pe care le aruncau spre el locuitorii plăpânzi ai acestui club şi cercetându-le cu înfrigurare chipurile. O găsi pe Sarah aproape imediat, agăţată de un telefon din fundul sălii. Reese se feri din calea ei când Sarah se întoarse, aruncând priviri neliniştite peste umăr.

Şirul lung de scaune înalte din faţa barului cu oglindă îi ofereau un admirabil punct de observaţie discretă. Se aşeză pe un scaun din mijloc, cu faţa spre oglindă şi ţinând astfel sub observaţie tot spaţiul din spatele lui.

Perfect. Din locul în care stătea putea lichida pe oricine cât ai clipi din ochi. Când Sarah reveni la masă, Reese îşi aţinti privirea asupra ei. Privea de jur împrejur ca un animal hăituit care adulmecă primejdia în aer. Apoi ochii lor se întâlniră în oglindă.

Timp de o secundă, Sarah încremeni paralizată. Un clopoţel de alarmă îi răsuna în creier. Era aici. El era aici. Chiar acum. O pândea. Privind în ochii lui tulburi încetă să mai creadă că vreunul din cei cincizeci de tipi din încăpere ar fi dispus să facă ceva pentru ea. Dintrodată era din nou singură, complet singură. Prinsă în capcană.

Bărbatul cel sinistru cu trenciul pe el îşi mută privirea. Sarah încercă să-şi facă puţin curaj. *Numai câteva minute* – nu aşa a spus? Numai câteva minute, iubito, îşi spuse ea. Nu se va întâmpla nimic… Totul va fi bine. O, de s-ar grăbi un pic!

Trupurile care se legănau încoace şi încolo îl ascundeau pe bărbatul de la bar. Dar el nu se clintise din loc. Şedea acolo ca o stană de piatră. Sarah privi nervoasă la ceas, în timp ce muzica zgomotoasă îi sfâşia nervii.

Terminatorul înainta cu greu prin masa de dansatori, cercetând metodic fiecare chip. Îşi întorcea capul căutând cu privirea mai întâi spre dreapta, apoi spre stânga, ajustându-şi focarul mai sus sau mai jos, după cum cerea obiectul examinat. Tria, cataloga şi verifica în memorie

fiecare faţă.

Sarah întinse mâna nervoasă după o cutie de Coka Cola fără să-şi dea seama că fusese începută şi lăsată de altcineva pe masă. Ochii ei erau fixaţi inconştient pe spatele acela în trenci de la bar. Degetele i se loviră inconştient de cutia de tablă şi aceasta căzu pe podea. Într-un gest reflex, Sarah se aplecă sub masă s-o ridice, exact în momentul în care un bărbat uriaş în geacă gri se apropia de masa ei. Ochii Terminatorului parcurseră masa şi scaunul, nu înregistrară nimic deosebit şi elimină ambele obiecte din atenţie, continuându-şi căutările.

Când el se întoarse, Sarah se ridică şi puse cutia pe masă.

Terminatorul ajunsese la capătul încăperii fără să localizeze ţinta. Totuşi, se afla la destinaţia corectă. Verificase informaţia primită şi constatase că este corectă. Logic, ar fi trebuit să fie aici. Poate că o ratase la prima cercetare a locului. Se răsuci în loc pentru a verifica încă o dată încăperea. Şi o văzu.

Reese avea gura uscată ca nisipul. Cu un gest mecanic ridică paharul de bere la gură ca să-şi umezească buzele. Cu colţul ochiului stâng văzu un bărbat uriaş care venea dinspre perete mergând în linie dreaptă exact spre Sarah. Dădea la o parte oamenii din calea lui ca şi când ar fi fost fire de iarbă ceva mai înaltă şi îşi băgase mâna dreaptă în buzunarul hainei. El era. Reese ştia că el este. Lăsă uşor berea jos şi se descheie încet la haină. Degetele îi alunecară pe metalul neted al Remingtonului şi ridicară siguranţa.

Jocul începea. Acum. În acea microsecundă care precede acţiunea, când muşchii se încordează, gata pentru următoarea microsecundă şi revărsarea de adrenalină face să urce pulsul la peste o sută de bătăi pe minut, supraîncărcând cu energie întregul organism uman. Reese se sprijini cu mâna stângă de marginea barei galbene ca să şi poată lua avânt şi îşi încleştă mâna dreaptă pe mânerul Remingtonului. Apoi împinse puternic şi scaunul înalt de

bar se rostogoli pe jos.

Sarah sorbi din Coka Cola şi se uită din nou la ceas. Trecuseră trei minute de când încheiase convorbirea cu locotenentul Traxter. Când ridică privirea, văzu că cineva se apropie de ea. Un bărbat uriaş cu un chip înfricoşător, îmbrăcat într-o jachetă gri încercând să-şi scoată portmoneul din buzunar. Se opri chiar în faţa ei semănând cu un munte dislocat de undeva din apropiere.

Traxler? Sarah se îndoia. Nu şi-l imaginase deloc în felul acesta. Nu cu nişte ochi ca ăştia. Nu erau deloc prietenoşi. Nu era un prieten. Apoi realiză instinctiv că urma să se petreacă ceva rău. Terminatorul stătea acolo, neclintit, timp de o fracţiune de secundă, privind fix spre ea, cu mâna încă în buzunarul hainei. Verifică chipul din faţa Lui confruntându-l cu cel din memorie şi primi confirmarea: identificare pozitivă. Calculă alternativele posibile. Apoi, într-o clipă, pistolul ieşi la iveală, armat gata de tras, proiectând fascicolul de lumină roşie exact în mijlocul frunţii ei.

Sarah încremenise paralizată de groază, cu ochii ţintă în cea mai mare gaură neagră din spaţiu pe care o văzuse vreodată. Avea impresia că toată încăperea începuse să plutească şi se depărta tot mai mult de ea. Cu mâna liberă, Terminatorul coborâ piedica pistolului, pregătindu-se să tragă. În ciuda vacarmului din încăpere, singurul zgomot pe care îl percepu urechea Sarei fu tocmai declicul armei. Într-o frântură de secundă îi trecură prin minte o mie de gânduri.

O, Dumnezeule? nu e o glumă. E realitatea. O să mor chiar acum, aici, în faţa tuturor acestor oameni. Nu era tipul celălalt, ăsta era. Dar de ce mi se întâmplă mie toate acestea? De ce, de ce, de ce?

Reese apucase arma cu ambele mâini dar Terminatorul reuşise deja să scoată automatul. Se mişca foarte repede. Mai repede decât se aşteptase Reese. Este un opt sute sau un şapte sute? Reese spera să fie un şapte sute. Se depărtă de bar, dar un bărbat şi o femeie îi tăiară

calea cu ochii holbaţi la arma din faţa lor. Erau prea mulţi oameni în drum. La naiba! Nu mai credea că o să reuşească. Reese îl îmbrânci furios pe bărbat şi se repezi înainte, aruncând oamenii la o parte şi ochind cu arma ridicată în sus. Cei care stăteau în calea lui începură să urle, dar înţeleseseră că trebuie să se dea la o parte din faţa lui, indiferent ce dorea turbatul ăsta. Dintr-odată, în mulţimea de trupuri din faţa lui se deschise o fereastră şi Reese trase.

O sută treizeci şi şapte de mici universuri îngheţaseră de groază când cele două arme detunară. Reese trăsese cu o sutime de secundă înainte ca Terminatorul să apese pe trăgaci. Forţa împuşcăturii ar fi smuls din încheieturi braţul unui bărbat normal. În cazul Terminatorului îl făcu numai să rateze ţinta, glontele pornit de pe ţeava Remingtonului explodă în încheietura cotului Terminatorului deviind traiectoria glontelui tras de el cu aproximativ douăzeci de grade.

Reese continuă să înainteze încărcând din mers arma. Terminatorul se întoarse pentru a face faţă ameninţării, modificându-şi priorităţile. Reese trase din nou, de astă dată nimerind din plin, în pieptul ţintei. În ciuda dimensiunii şi a forţei sale, Terminatorul dădu înapoi sub forţa impactului. În acea clipă toţi începură să urle. Se auzi din nou zgomotul încărcăturii armei şi o nouă detunătură când Reese trase din nou, înverşunat, având în minte un singur ţel: să trimită moartea asupra adversarului lui uriaş.

În timp ce se retrăgea, Terminatorul încercă să ridice pistolul calibru 45 în aer. Reese trase din nou, făcându-l să-şi piardă echilibrul. Îl văzu pe Terminator prăbuşindu-se pe podea cu faţa în sus, în timp ce arma lui era îndreptată cu ţeava spre plafon.

Reese ajunsese în dreptul mesei Sarei. Aceasta ţipa înnebunită afundându-se în scaun, fără să priceapă şi fără să creadă ceea ce se petrecea sub ochii ei. Reese mai avea un glonţ şi îl descărcă în pieptul terminatorului care

tremura. Terminatorul se prăbuşise pe podea ca o clădire doborâtă de un cutremur în stradă. Zăcea neclintit pe dalele lucioase. Nu făcea nicio mişcare. Nici măcar nu tresărea. Pe geaca lui se desena un model format din numeroasele găurele mici prin care se scurgea sângele, îmbibând rapid ţesătura. Părea cât se poate de mort.

Se vede că a fost un şapte sute, îşi zise Reese în sinea lui. Rămase pe loc numai cât să audă o bătaie a inimii, căci adrenalina îi circula vijelios prin vene, făcând ca tot ce se petrecea în jur să pară filmat cu încetinitorul, de parcă ar fi plutit undeva deasupra evenimentelor. În cele şase secunde şi jumătate câte se scurseseră de la primul foc de armă, nimeni nu se mişcase în încăpere. Acum toţi priveau fără să înţeleagă tabloul oribil care li se înfăţişa. Muzica se opri. Se auzea în continuare numai fâsâitul monoton al magnetofonului care continua să se învârtă.

Sarah privea şocată la trupul plin de sânge întins pe podea la trei metri de ea. Apoi ridică privirea spre bărbatul în trenci care îl trimisese acolo. Acesta se întoarse cu faţa spre ea. Ea îi văzu numai ochii şi pistolul strălucitor din mână, când atenţia îi fu atrasă de altceva.

Ca şi a tuturor celorlalţi. Terminatorul deschisese ochii. Fu scuturat de-a lungul trupului de un mic spasm. Apoi se ridică încet în picioare, se lăsă pe vine într-o poziţie defensivă şi scoase pistolul mitralieră din buzunarul de la spate al hainei. Roti rapid arma şi ţinti spre Reese. Acesta sări ca o pisică şi părăsi locul în care se afla cu o secundă înainte ca gloanţele să lovească bara de oţel inoxidabil, aruncând aşchii de metal în aer.

Tech Noir, explodă într-o adevărată urgie de urlete şi violenţă, de trupuri strivite. Toată lumea îşi revenise din primul şoc şi încercau acum cu disperare să-şi găsească scăparea pe uşi şi pe ferestre. Mulţi dintre ei nu se mişcau suficient de repede şi erau împinşi sau striviţi de cei care veneau în urma lor. O tânără femeie care îşi începuse foarte rău seara, trecu prin faţa lui Reese exact la timp pentru a primi glontele trimis spre el de Terminator.

Sarah sări de pe scaun şi se repezi în mulţimea de mâini şi de picioare care se precipitau prin faţa ei spre intrarea din faţă. Acţiona acum exact ca un animal, căutând instinctiv să se depărteze cât mai mult de moarte.

Terminatorul stătea calm în centrul încăperii. O văzu pe Sarah cum fugea spre uşa din faţă înconjurată de alţi oameni. Tocmai se pregătea să tragă din nou, când atenţia îi fu atrasă de Reese, care se îndrepta spre bar.

Reese sări peste tejgheaua barului exact în secunda în care Terminatorul trăgea din nou spre el, în baricada de metal strălucitor, ratând cu numai câţiva centimetri gamba adversarului. În schimb, lovi în plin oglinda din spatele barului care se făcu ţăndări. Cioburile de sticlă zburară în toate direcţiile, căzând ca o ploaie pe spatele lui Reese care se ascunsese în spatele barului.

Sarah era la jumătatea drumului spre uşă, când Terminatorul îl elimină din minte pe Reese şi reveni la ţinta iniţială. Îi văzu vârful capului pe deasupra mulţimii care se înghesuia cuprinsă de panică.

Ridică arma cu o singură mână şi ţinti, aşteptând să apară din nou capul Sarei deasupra mulţimii îngrozite, apoi apăsă pe trăgaci.

Gloanţele de 9 milimetri se îndreptau vâjâind spre un punct aflat exact în centrul capului cu păr ondulat al Sarei când fata care alerga în urma ei încercă s-o împingă la o parte din calea ei, într-un gest egoist. Primi glonţul în locul ei şi se prăbuşi peste ea. Amândouă fetele căzură la pământ.

În spatele barului Reese încărca Remingtonul cât putea de repede. Mai repede, mai repede! Mâinile îi zburau,

Sarah era imobilizată de greutatea trupului fetei moarte. Se uita îngrozită înapoi la monstrul acela ucigaş care înainta calm, fără grabă, aproape indiferent, spre ea. Sarah încercă să se elibereze. Fata era prea grea. Sarah se lupta ca ieşită din minţi, se răsucea şi împingea din toate puterile, dar era prea târziu.

Terminatorul înainta spre ea ca s-o omoare. Aruncă încărcătorul golit şi cu mâna plină de sânge puse altul, plin, în armă – o adevărată insulă de calm, de mişcări precis calculate în această mare de panică şi confuzie. Se opri apoi deasupra Sarei, ţintind liniştit de la mică distanţă.

Sarah privea în sus neputincioasă spre ochii lui reci şi fără viaţă. Nu vedea nimic în ei decât moarte.

Şi era pentru ea.

Dintr-odată, Remingtonul explodă din nou. Îl lovi pe Terminator în umăr şi-l făcu să se răsucească în loc. Reese trăsese în timp ce sărea peste marginea barului, alergând să se ascundă în spatele unei gherete. Aterizâ uşor şi trase din nou. Mori! nemernicule! şi băgă alt cartuş. Remingtonul scuipa cartuşele unul după altul, brutal, sălbatic, fără încetare, împingându-l pe Terminator înapoi, cu spatele spre fereastră. A cincea lovitură îl săltă şi îl aruncă prin geam. Geamul se prefăcu într-o cascadă de cioburi care se revărsară afară. Sarah întoarse capul la timp ca să poată vedea cum fereastra se deschide ca o poartă strălucitoare ca să lase să treacă prin ea corpul uriaş. Terminatorul se izbi cu putere de trotuar şi mai alunecă puţin înainte de a se opri definitiv. Hainele îi erau pline de sânge de sus până jos.

Reese luă de jos arma aruncată de terminator, o examină rapid şi îi dădu drumul. Nu mai era bună de nimic. Unul din cartuşele trase de el îi distrusese rezervorul de sus.

Trase la o parte trupul fetei moarte şi se uită la Sarah. Să nu intre în stare de şoc, se gândi el. Era momentul să acţioneze. O apucă de mână dar ea se trase înapoi ca un animal îngrozit. Atunci Reese aruncă o privire spre fereastră şi înţelese că situaţia era cum nu se poate mai gravă. Nu era un şapte sute. Repede, se lăsă în genunchi lângă Sarah şi o apucă de braţ. În voce i se simţea îngrijorarea.

— Vino cu mine dacă vrei să rămâi în viaţă, zise el.

Sarah scutură din cap, încercând să opună rezistenţă. Apoi văzu şi ea ceea ce Reese ştia deja. Dincolo de fereastră, Terminatorul se ridica şovăitor în picioare. Cioburile de sticlă curgeau de pe el ca picăturile de apă de la duş. Sarah nu mai văzuse niciodată oameni morţi. Dar ştia că ei nu au obiceiul să se ridice în picioare. Un val de groază cumplită, mai cumplită decât tot ce trăise până atunci, o scutură din cap până în picioare. Privi paralizată o clipă la muntele acela fumegând şi sângerând, aducător de moarte, care se ridicase şi venea implacabil spre ea, cu ochii reci fixaţi asupra ei ca o adevărată sentinţă de condamnare la moarte.

— O, Dumnezeule! şopti ea.

— Vino! zise Reese şi o forţă pe Sarah să se ridice în picioare. O apucă strâns de mână, dar nu mai era nevoie, căci nu mai opunea niciun fel de rezistenţă. Nu o mai interesa faptul că era probabil şi acesta un nebun ucigaş şi nici că acum cinci minute ar fi îngheţat de frică numai la gândul de a fi în aceeaşi încăpere cu el. Acum

-

el era acela care voia s-o ducă departe de lucrul acela îngrozitor de dincolo de fereastră astfel că în momentul în care Reese o trase pe Sarah de mână, aceasta era gata să meargă cu el.

Porniră ca ieşiţi din minţi spre uşa din spatele barului. Reese primul, ca să-i arate drumul. Săriră peste trupurile a doi dansatori care nu se mişcaseră suficient de repede. În spatele lor se auzeau paşii grei, inconfundabili, ai uriaşului care venea după ei.

Reese izbi uşa de la bucătărie din mers, o dădu în lături şi o trase pe Sarah prin ea fără să încetinească ritmul alergării. Uşa de la capătul celălalt al bucătăriei era larg deschisă, lăsată aşa de patronul coreean care ieşise pe aici cum auzise primele împuşcături. Reese o trase repede pe Sarah afară, apoi se întoarse şi închise uşa, trăgând şi zăvorul. Se întoarse din nou spre Sarah, o apucă brutal de mână şi o trase după el.

O clipă mai târziu, Terminatorul ajunse la uşă. Placa de metal se îndoi şi balamalele aproape că ieşiră din cadrul uşii, însă zăvorul rezistă. Bărbatul se dădu un pas înapoi şi se izbi din nou în uşă. De astă dată zăvorul din oţel de un centimetru şi jumătate grosime se îndoi ca un ac cu gămălie, iar Terminatorul pătrunse în coridor. Reese şi Sarah erau tocmai la capătul celălalt, fugind spre uşa care dădea afară, în curtea din spate. Sarah alunecă, dar Reese o trase din nou în picioare, forţând-o să alerge mai departe. Uşa zbură din faţa lor şi cei doi păşiră pe asfalt. Sarah încercă să încetinească ritmul, căci nu mai putea respira, însă Reese îi repezi un ghiont în spate şi o propulsă înainte.

— Mişcă-te! urlă el.

Auzeau paşii grei ai Terminatorului în urma lor pe terenul acoperit cu cioburi de sticlă.

Când ajunseră la prima intersecţie de alei. Abia mai puteau respira. Sarah se sufoca şi se lipea disperată de Reese. Dădură colţul, ocolind clădirea.

Alergând cât în ţineau picioarele, Reese scoase o rezervă din buzunar, lăsă mâna Sarei şi încercă să-şi încarce Remingtonul. Sarah era să cadă pe spate. Reese o îmbrâncii brutal înainte.

— Mişcă-te, pentru Dumnezeu! Reuşise să bage încă un cartuş.

În spatele lor, Terminatorul dăduse şi el colţul şi venea drept spre ei, câştigând teren. Sarah îl auzea venind. Reuşi cumva să mai găsească în ea o mică rezervă de energie şi o pompă în întregime în picioare. Când Sarah ajunse în dreptul unui LTD gri, ultima maşină din şirul de maşini parcate acolo, Reese o izbi în spate şi o aruncă cu faţa în jos pe pietriş. Se răsuci apoi repede, deschise uşa maşinii şi ţinti spre rezervorul de benzină al unui Impala 67 aflată ceva mai departe. În momentul în care Terminatorul ajunse la Chevrolet, Reese trase.

Împuşcătura atinse spatele maşinii, lângă rezervorul de benzină împrăştiind aşchii de metal pe jos. La dracu!

Mai am numai un cartuş. Calm, Terminatorul era în dreptul maşinii, mâncând distanţa cu paşi mari, puternici. Unghiul de tragere era prost. Reese schimbă poziţia armei, lăsând patul în jos până aproape de pământ. Dacă nu reuşea, în următoarele două secunde Terminatorul îi va băga pe gât ţeava goală a armei lui. Apăsă pe trăgaci. Schije incandescente intrară în plin în rezervorul rece de benzină. Se produse o explozie uriaşă. Limba roşie a focului cuprinse imediat maşina, ocupă spaţiul dintre pereţii aleii şi se ridică apoi spre cerul nopţii. Terminatorul se opri în faţa zidului de foc. Ştia că prada lui se află în siguranţă dincolo de el şi că trebuie să acţioneze rapid. Timp de o microsecundă îşi analiză opţiunile.

Reese nu pierdu nicio clipă. O aruncă pe Sarah pe locul din faţă în maşină apoi se căţără peste ea ca să ajungă în spatele volanului şi trânti portiera. Mingea de foc era încă pe alee în momentul în care Reese stabili contactul şi porni motorul.

Dintr-odată, o siluetă uriaşă erupse din flăcări zburând peste acoperişul maşinii care ardea. Terminatorul cu părul şi hainele în flăcări, căzu pe capota maşinii cu o bufnitură puternică. Reese băgă maşina în marşarier şi apăsă pedala până la fund! Cauciucurile scrâşniră şi fumegară în momentul în care LTD-ul începu să meargă cu spatele pe alee. Bărbatul de pe capotă se uita fix în ochii ei prin parbriz şi se pregătea să lovească cu pumnul.

Reese smuci de volanul maşinii în momentul în care Terminatorul izbi cu pumnul în parbriz. Cioburile se răspândiră în interiorul maşinii. Sarah deschise ochii şi văzu mâna însângerată care pătrundea prin fereastră îndreptându-se spre gâtul ei. Începu să ţipe când terminatorul o apucă de bluză şi o trase spre el. Mâna aceea era gata s-o scoată afară prin parbriz când LTD-ul ieşi din alee şi pătrunse cu spatele în Bulevardul Pico.

Reese strânse volanul şi maşina mare alunecă într-o parte, scoţând fum din toate cele patru cauciucuri. Porni apoi cu toată viteza spre curba din depărtare.

Ofiţerul Nick Delaney, tocmai trecuse de Crescem Heights, mergând spre est pe Pico, când îi fusese semnalat un schimb de focuri dar zări maşina care ieşea cu spatele din alee. Un individ era trântit pe capotă care era destul de avariată. Dar şi tipul luase foc. Delaney privi uluit cum maşina izbeşte în plin un alt automobil parcat pe margine iar individul în flăcări plonjează şi aterizează izbindu-se de asfalt. Mort, îşi zise Delaney.

Apăsă imediat pe frână şi opri maşina la câţiva centimetri de locul faptei. LTD-ul porni cu toată viteza înainte, pe bulevardul Pico, spre ocean.

Delaney sări imediat afară din maşină şi începu să ţipe în microfonul maşinii, privind corpul inert de pe trotuar.

— Aici unu-L-nouăsprezece. Am un accident cu victimă şi părăsirea locului faptei! Încercând să facă o descriere a maşinii care plecase în viteză se întoarse cu spatele spre trupul inert care fumega.

Nu văzu cum acesta tresare, apoi se ridică încet în picioare şi priveşte de jur împrejur. Când termină de transmis descrierea şi se întoarse, în sfârşit, cu faţa, ceea ce văzu îi scurtă viaţa cu câţiva ani. Omul acela uriaş venea spre el. Delaney dădu drumul la microfon şi vru să apuce revolverul de serviciu. Dar nu apucă nici măcar să-l scoată din toc. Terminatorul izbi brutal portiera în spatele căreia stătea Delaney. Ofiţerul auzi cum îi pârâie oasele şi înţelese că urma să i se întâmple ceva rău. Mort, îşi zise el instinctiv. În secunda următoare Terminatorul strivi capul ofiţerului de parbriz şi aruncă apoi corpul fără viaţă pe stradă. Se urcă după aceea la volan şi porni maşina.

În faţa lui, pe bulevardul Pico, trecând în zbor pe lângă cinema, Sarah şedea paralizată în maşină. Chipul îi era golit de sânge. Începu să tremure. Nu înţelegea nimic din ceea ce se petrecuse în ultimile câteva minute. Nu înţelegea vuietul care se auzea prin fereastra maşinii. Maşina zbura acum ca un demon prin noapte, fără faruri şi Reese apăsă pe accelerator până ajunseră să ruleze cu o

viteză de 140 de kilometri pe oră.

Privi în oglindă, examinând drumul din spate, apoi se uită înapoi peste umăr. Fără s-o privească, îi strigă Sarei:

— Ţine-te bine! Luă apoi o curbă strânsă şi intră în Oakhurst Avenue. Continuă drumul spre Witworth, execută un slalom printre o Toyota care mergea prea încet şi o maşină care venea din sens contrar, apoi intră pe Rexford şi dădu colţul. Strada era plină de vehicule care circulau cu viteză redusă aşa că Reese apăsă pe accelerator fără niciun fel de ezitare şi se urcă pe trotuar. Din fericire, acolo nu era niciun pieton.

Cu o singură mişcare graţioasă care îţi tăia respiraţia, ţâşni de pe trotuar pe banda rapidă a bulevardului Olimpic înainte ca cineva să poată reacţiona în vreun fel.

Se părea că nu-i urmăreşte nimeni. Probabil că nici n-ar fi putut, chiar dacă ar fi încercat. Aruncă o privire spre Sarah şi înţelese că era pe punctul să intre în stare de şoc.

— Eşti rănită? strigă el pe un ton milităros.

— Ai păţit ceva? Niciun răspuns. Sarah privea fără ţintă înainte, în gol. Reese se întinse şi începu s-o pipăie peste tot cu mâinile, luând la rând braţele, toracele, picioarele. Atingerea era impersonală, ca a unui medic pe câmpul de luptă. Căuta metodic rănile. Trupul ei părea intact.

Sarah tresări. Această vagă senzaţie că cineva o pipăie deveni din ce în ce mai clară. Sentimentul că este violată de atingerea mâinilor unui bărbat îi refăcu rezerva de energie. Aruncă într-o parte mâna lui Reese şi deschise portiera, intenţionând să sară afară, cuprinsă de panică. Reese o trase brutal înapoi, trânti portiera. Apoi, fără să-şi ia ochii de la şosea, îi arse o palmă cu dosul mâini. Tare. Sarah rămase liniştită în timp ce mintea reîncepea să-i funcţioneze normal. Atunci Reese începu să vorbească.

— Fă exact ceea ce-ţi spun. Absolut exact. Nu te mişca până nu-ţi spun eu, îi ordonă el. Înţelegi? În timp

-

ce vitezometrul indica 120 kilometri pe oră, Reese întinse calm mâna şi puse siguranţa la portiera ei, apoi îi prinse centura de siguranţă, strângând-o cu mişcări la fel de calme şi sigure ca şi atunci când îi examinase trupul. Sarah nu răspunse, nu se mişcă.

— Înţelegi? întrebă el ţipând.

— Te rog să nu-mi faci rău, răspunse ea cu o voce mică, mică de tot.

— Sunt aici ca să te ajut, o informă el. Vocea lui era mai puţin ameninţătoare, dar la fel de dură şi fermă. Mă numesc Reese. Sergent Reese, Compania Tehnică DN 38416. Se lăsă un moment de tăcere jenantă. Apoi Reese făcu singurul lucru care îi veni în minte în acea clipă. Sarah se uită posomorâtă la mâna lui întinsă. Cu un entuziasm aproape de cota zero o strânse automat.

Am fost desemnat să te protejez, zise Reese. Ai fost programată pentru lichidare.

La câţiva kilometri în urma lor, străbătând cu uşurinţă prin circulaţia din noapte, rula patrula Departamentului Poliţiei din Los Angeles cu numărul l- L-19. Terminatorul examina străzile metodic, într-o serie simetrică de sectoare de cerc. Asculta şi zumzetul postului de radio al poliţiei care supraveghea circulaţia, fiind atent la eventualele informaţii despre o maşină gri furată. În cele din urmă auzi ceea ce dorea: „Vehicul suspect identificat la Motor pe Pico, se îndreaptă spre sud”, spuse dispecerul, apoi continuă: „Maşinile unu-A- douăzeci şi unu-A-şapte, încercaţi o interceptare. Unu- L-nouăsprezece răspunde”.

Întrucât înregistrase numărul maşinii atunci când fusese pronunţat de fostul ei proprietar, Terminatorul înţelese că mesajul i se adresa lui şi că trebuia să răspundă. Alese din memorie cele câteva silabe pe care le depozitase şi sintetiză pe cale digitală o voce pe care nici chiar mama ofiţerului Delaney n-ar fi putut spune că nu o recunoaşte, „Aici unu-L-nouăsprezece. Merg spre vest spre

Olympic şi mă apropii de Overland”. În realitate mergea în jos pe Pico spre Motor. Şi spre Sarah.

Nu poate fi adevărat, zise Sarah, încercând să creadă ce spunea. Este o greşeală. N-am făcut nimic.

— Nu. Nu încă, răspunse Reese, dar vei face. Îşi fixă ochii în ochii ei. Este foarte important să rămâi în viaţă. Sarah îşi întoarse privirea şi încercă să facă tot posibilul ca să se trezească din ceea ce i se părea că este un coşmar, dar când deschise ochii era tot în L.T.D..

— Nu, nu poate fi adevărat, nu este realitate. Omul acela. Era mort. Atunci cum a putut să vină după mine…

Reese o întrerupse:

— Nu este om. Este o maşină. Un Terminator. Sistemul Ciberdyne. Seria opt sute. Model unu-zerounu.

— O maşină? repetă Sarah neîncrezătoare. Ca un robot?

— Nu un robot. Un cyborg. Reese întinse gâtul zărind în oglindă două faruri în spatele lor. Organism cibernetic.

— Nu, strigă Sarah. Sângera.

— Da, dar numai o secundă, zise Reese. Lasă capul în jos. Cele două faruri erau acum foarte aproape. Era o maşină a poliţiei. Ajunse la acelaşi nivel cu ei şi fixă un reflector spre interiorul maşinii, examinând feţele Sarei şi a lui Reese.

Reese se repezi în portiera maşinii. Poliţistul de la volan încercă să manevreze volanul, dar la viteza de 90 kilometri pe oră maşina nu mai poate fi stăpânită chiar aşa uşor. Maşina se răsuci într-o parte apoi zbură printr-un chioşc de ziare şi se lovi de o maşină parcată în apropiere. Sfârşitul povestirii.

Sarah privi la maşina distrusă, apoi se ghemui pe scaun şi încercă să dispară. Reese intră cu maşina întro alee strâmtă din spatele blocurilor, în apropiere de Glendon. O a doua maşină a poliţiei se luă după ei şi porniră unul după altul într-o cursă nebună prin coridorul întunecat. Cele două maşini trebuiau să facă slalom printre lăzile de gunoi şi scoteau scântei ca nişte focuri de artificii

ori de câte ori se loveau de acestea sau de ziduri. În momentul în care Reese ridică piciorul de pe acceleraţie şi apăsă cu putere frâna, poliţistul din spate încercă să facă acelaşi lucru, însă fu luat prin surprindere, şi roti volanul cu câţiva milimetrii, suficient pentru ca maşina să se izbească de zidul de cărămidă. Maşina se înţepeni brusc între cele două ziduri. Reese se opri scurt, băgă maşina în marşarier şi porni înapoi, izbind maşina poliţiei cu o viteză de şaizeci de kilometri pe oră. Apoi Reese ieşi din nou pe bulevardul Pico.

Sarah se ridică în capul oaselor şi privi de jur împrejur, apoi la Reese, încercând să digere ultima informaţie pe care i-o dăduse. Aşadar erau fugăriţi de un cyborg!

Sarah se uită pe îndelete la el. Era nebărbierit şi murdar. Avea o privire intensă, periculoasă, aproape de om nebun.

Reese conduse maşina spre o parcare cu mai multe nivele de pe Colby. LTD-ul trecu pe lângă bara de lemn care bloca intrarea şi ajunse la etajul întâi al parcării.

Acum era linişte. Sarah îşi întoarse privirea de la Reese, înspăimântată acum de liniştea din jur şi neştiind ce intenţie avea el. Imaginea omului aceluia uriaş care trebuia să fie mort, dar se ridicase în picioare şi acum fugea după ei i se întipărise pentru totdeauna pe retină. Indiferent cât de nebun ar fi tipul care şedea acum lângă ea, cel puţin nu era acela.

Reese era în continuare în alertă maximă. Conducea grijuliu printre intervalele dintre maşinile parcate. În depărtare se auzea vuietul sirenelor maşinilor de poliţie pornite în urmărirea lor.

Trebuia s-o scoată cumva din oraş. S-o ducă undeva unde ar putea fi în siguranţă. Ar fi mai bine dacă l-ar ajuta şi ea. Dacă ar înţelege. O putea proteja chiar şi împotriva voinţei ei. Dar era mai bine altfel.

Reese aruncă o privire spre Sarah. La gândul că se află atât de aproape de el se simţea cuprins de o agitaţie

ciudată. O secundă nu putu scoate nicio vorbă. Era uluit că prezenţa ei aici, lângă el, pe scaunul de alături, părea un fapt atât de obişnuit. Sarah era aici. Şi era atât de normală. Şi speriată. Nu-i trecuse nicio clipă prin minte că ar putea fi speriată. Porni pe un alt interval între maşinile parcate, încercând să depisteze motive de îngrijorare pe undeva. Nu exista niciun motiv de nelinişte.

— Foarte bine, spuse el cu calm, cercetând parcarea cu privirea de la stânga la dreapta. Atunci ascultă. Terminatorul este o unitate de infiltrare. Parţial maşină, parţial om. Vorbea cu atâta convingere, încât Sarah îşi dădu seama că spune adevărul. Se întoarse spre el şi ascultă.

— În interior este un şasiu de luptă, turnat dintr-un aliaj extrem de rezistent, controlat de microprocesoare. Armat complet. Foarte dur. La exterior este ţesut uman, viu. Carne, piele, păr…sânge. Toate cultivate special pentru cyborgi. Începu să vorbească ceva mai repede. Ea auzea cuvintele, dar nu le putea capta sensul. Explicaţiile lui făceau ca situaţia să pară şi mai rea.

— Ascultă, Reese, ştiu că vrei să mă ajuţi, dar…

-

Sarah ar fi vrut să poată vorbi pe un ton supărat, dar nu reuşi.

— Fii atentă! strigă el întorcând capul spre ea. Cyborgi din seria şapte sute aveau pielea de cauciuc, îi înhăţam uşor. Dar cei din seria opt sute sunt noi. Arată întocmai ca nişte fiinţe umane. Transpiră, gâfâie, tot ce vrei. Dacă îi atingi, simţi că sunt calzi. Dar în acea clipă eşti deja un om mort. Sunt foarte greu de depistat. Toţi oamenii aceia de acolo – Reese ezită, cuprins de o emoţie subită. A trebuit să aştept până a pornit împotriva ta ca să-mi dau seama care este. Nu ştiam cum arată.

Sarah înţelese că se referea la oamenii care fuseseră răniţi sau ucişi la Tech Noir. Îşi pierduse ceva din siguranţa de sine când venise vorba de ei. Dar reveni imediat la tonul dur de dinainte, când îi veni în minte un gând pe care îl

rosti cu voce tare: *Dar ar fi murit oricum în război*.

Ce spunea el nu se mai lega acum în niciun fel, nu avea niciun sens şi Sarah crezu că omul îşi pierde minţile chiar în momentul acela, chiar sub ochii ei. Război? Ce război? Cyborgi care transpiră?

Sarah scutură din cap indignată.

— Ştii ceva? Eu nu sunt chiar aşa de proastă. Nu pot face asemenea lucruri deocamdată. Reese dădu din cap afirmativ.

— Aşa este, încă nu. Nu acum. Şi nici încă patruzeci de ani de acum înainte.

Să nu ţipi, strigă Sarah cea mică din sufletul ei tulburată.

— Trebuie să scap de maşina asta, zise Reese oarecum distrat şi o băgă cu faţa într-un loc liber.

În mod indiscutabil se petrecea ceva rău. Un monstru oribil bântuia prin oraş obsedat de un singur gând: s-o ucidă pe ea. Şi chiar dacă lui Reese îi lipsea o doagă, oricum, îi salvase viaţa. Dorea să-l poată crede. Dorea din toată inima. Dar asta era prea mult.

— Vrei să spui că este din viitor? întrebă Sarah în cele din urmă, aproape incapabilă să articuleze cuvintele.

— Din una din variantele posibile de viitor din punctul tău de vedere, spuse Reese poticnindu-se de parcă bâjbâia cu nişte noţiuni pentru care nici el nu avea cuvinte. Nu mă pricep la chestiile astea tehnice, adăugă el încercând cumva să se scuze.

— Şi tu vii tot din viitor?

— Exact.

— Exact, repetă Sarah, trăgând concluzia că omului nu-i lipsea numai o doagă, ci toate. O secundă mai târziu, deblocase portiera, apăsase pe mâner şi ieşise pe jumătate din maşină, înainte ca Reese să apuce să reacţioneze. Se repezi şi o apucă de braţ, strângând-o până i se albi pielea, o trase înapoi în maşină lovind-o şi luptându-se cu ea.

Cuprinsă de panică, Sarah se lăsă condusă de instinctele ei animalice. Îşi înfipse cu toată puterea dinţii

în încheietura mâinii lui. Muşcă cât putu de tare, dar strânsoarea mâinii lui Reese pe braţul ei nu slăbi. Se întinse uşor pe deasupra ei şi închise calm portiera. Sarah ridică ochii în sus, dar pe chipul lui Reese nu se citea nimic. Niciun fel de reacţie. Niciun fel de durere. Nimic. Sarah se trase încet-înapoi. Simţea pe limbă gust de sânge. Privi în jos la mâna lui. Din rana în formă de semilună pe care o făcuseră dinţii ei curgea un pârâiaş de sânge.

— Cyborgii nu simt durerea, spuse Reese rece. Dar eu o simt. Să nu mai faci… asta… niciodată.

— Te rog, îl imploră Sarah, lasă-mă să plec.

Reese scutură din cap. Nu mergea bine. Nu era bine deloc.

— Ascultă mă, spuse el, încercând din nou s-o facă să-l creadă. Încearcă să înţelegi. Terminatorul este acolo, afară. Cu el nu se poate discuta în mod raţional. Cu el nu te poţi tocmi. Nu simte nici milă, nici remuşcări, nici frică. Se aplecă foarte aproape de faţa ei. Îi simţea pe piele căldura respiraţiei. Vorbele lui îi loveau creierul ca nişte ciocane.

— Şi nu se va opri niciodată. Niciodată. Până nu te omoară.

Sarah ştia că tot ce spune el acum sunt nişte aiureli. Totuşi atunci cum rămâne cu baia aceea de sânge tehnicolor din care o scosese? Şi ce este cu bărbatul care trecuse prin foc, cu ochii aceia de demon fixaţi asupra ei când aterizase cu părul în flăcări pe capota maşinii şi încercase s-o tragă afară? Pe ea. Pe micuţa Sarah Connor. Şi ce era cu celelalte două Sarah Connor pe care cineva le lichidase în cursul aceleiaşi zile? Trebuia să existe o minunată explicaţie raţională pentru toată această nebunie.

Dar logica şi raţiunea o părăsiseră undeva, departe.

Pentru că…

…era mort şi se ridicase liniştit în picioare. Gândeştete, Sarah, hai, găseşte un răspuns, sângerând prin găurile gloanţelor… Pentru că dacă nu poţi, el a venit

după tine… ai să înnebuneşti şi tu …după tine, Sarah.

Cum putea face el toate astea – numai dacă… numai dacă… Poate Reese nu este chiar aşa nebun cum pare.

Sarah se trânti înapoi pe scaun. Urmă un moment de tăcere. Apoi întrebă blând:

— Poţi să-l opreşti?

— Poate, răspunse Reese. Cu armele astea, nu ştiu sigur.

-

Westwood Ora 23.03

Maşina de patrulare l-L-19 rula încet spre Sepulveda şi o luă la dreapta pe Massachussetts. Terminatorul şedea impasibil la volanul maşinii, concentrându-şi cele două camere cu raze infraroşii localizate în ochi asupra umbrelor întunecate de pe strada aproape goală. Cyborgul scruta rapid interiorul maşinilor parcate de-a lungul trotuarului, aruncând razele infraroşii în fiecare din ele, căutând metodic ţinta.

Dintr-odată, schimburile monotone de replici care se auzeau pe lungimea de undă a poliţiei fură întrerupte de vocea feminină a dispecerului de serviciu.

— Către toate patrulele, către toate patrulele. Un vehicul suspect a fost localizat în garajul-parcare de la intersecţia Colby cu La Granje…

Terminatorul întoarse instantaneu maşina în numai câteva zeci de centimetri blocând drumul unui Volkswagen model broască cu cinci adolescenţi care se întorceau de la un concert al lui Van Halen.

Volkswagen-ul viră brusc şi intră într-un stejar bătrân, şifonându-şi botul de parcă ar fi fost din poleială!

Hei! urlă adolescentul de la volan. Văzu maşina poliţiei şi înjură din nou furios. Copoii te regulează tot timpul la cap şi acum îi regulaseră şi maşina lui atât de dragă.

Los Angeles – Vest Ora 23.06

Reese ridică patul armei sale Remington 870 şi izbi cu el în sistemul de aprindere al Cadillacului Eldorado. La

a treia lovitură, capacul de pe sistemul de aprindere căzu, iar Reese vârî degetele şi scoase afară mecanismul.

Îl examină cu atenţie. Era simplu. Făcuse astfel de mecanisme de multe ori.

Reese aruncă cilindrul acţionat cu cheia de contact şi reinseră starterul în lăcaşul lui. Îl răsuci apoi în sensul acelor de ceasornic şi motorul porni să toarcă liniştit şi liniştitor. Reese îl lăsă să meargă neturat, apoi îl opri. Se întoarse spre Sarah. Aceasta stătea ghemuită pe scaunul din faţă şi părea mai mică. Părăsiseră LTD-ul şi merseseră împreună printre maşinile din garaj până când Reese o găsise pe aceasta.

Sub ei, la etajul întâi, şase maşini ale Poliţiei din Los Angeles bâzâiau ca un roi de albine în jurul LTD-ului părăsit. Două maşini alb-negre urcară la etajul al doilea, rulând încet şi mişcând în toate direcţiile luminile farurilor. Verificau metodic fiecare vehicul, înaintând spre ultimul nivel al parcării.

Nimeni nu observă că maşina l-L-19, condusă de un tip care nu semăna nici pe departe a poliţist, intrase în garaj şi se alăturase celorlalte două.

Reese o puse pe Sarah să se ghemuiască pe banchetă, sub nivelul bordului, când o pereche de faruri luminară rândul de maşini de lângă ei. Un reflector lumină prin parbrizul Cadillac-ului. Reese şi Sarah se lăsară şi mai în jos, şi se văzură deodată înghesuiţi unul în altul întro poziţie de intimitate forţată, pe care niciunul dintre ei n-o dorise. Ea îi simţea căldura obrazului şi atingerea neplăcută a bărbii crescute. Motorul maşinii de poliţie se auzea foarte aproape, ca şi când ar fi fost pe bancheta din spate. Stăteau nemişcaţi, înghesuiţi unul în altul. Apoi lumina reflectoarelor se îndepărtă şi zgomotul se stinse.

— De ce eu? întrebă Sarah liniştită. De ce vrea să mă omoare pe mine?

Buzele lui Reese erau aproape lipite de urechea ei. Când începu să vorbească, vocea îi sună ca o şoaptă răguşită. Problema era de unde să înceapă. Erau patruzeci

de ani de istorie care încă nu se întâmplaseră.

— E prea mult de povestit, zise el.

— Spune-mi.

Reese se retrase cu câţiva centimetri. Mirosul părului ei îi distrăgea atenţia.

— A fost un război nuclear acum patruzeci de ani – peste patruzeci de ani. Un război nuclear. Făcu un gest cu mâna incluzând în el maşina, oraşul, lumea. Toate astea au dispărut. Absolut totul s-a dus.

Sarah îşi dădea seama că ceea ce îi spunea e adevărat. S-a întâmplat într-adevăr. Sau se va întâmpla. Tonul irevocabil cu care spusese …*s-a dus*, combinat cu gestul resemnat al lui Reese, o făcură să simtă un nod în stomac.

Sarah nu se mişcă. Reese continua să povestească.

Vocea lui avea acum tonul calm al unui raport militar.

— Au fost şi supravieţuitori, pe ici, pe colo. Nimeni nu ştia cine începuse. Reese se uită la ea. Apoi au fost maşinile, zise el.

— Nu înţeleg.

— Computerul Reţelei de Apărare. Nou. Puternic. Băgat în toate! rachete, industria de război, proiectarea de arme, fabrici, – conducea totul. Se spune că a devenit inteligent – o inteligenţă de alt ordin. Şi atunci a văzut în oameni o ameninţare, în toţi oamenii, nu numai în cei

-

care erau de partea cealaltă. Ne-a decis soarta într-o fracţiune de secundă: exterminare.

Reese se opri din nou. Se uită la Sarah, în ochii ei. Când începu din nou să vorbească, vocea lui îşi pierduse tonul neutru. Se produsese o mică schimbare, trecuse de la informarea detaşată, ternă, la amintirile personale.

— Eu n-am văzut războiul. M-am născut după aceea. Printre ruine. Am crescut acolo. Flămânzind. Ascunzându-mă de V.U.

— De cine? întrebă Sarah pe şoptite.

— V.U. — vânători ucigaşi. Maşini de patrulare.

Construite în fabrici automatizate. Cei mai mulţi dintre noi am fost înconjuraţi de maşini sau de colaboratori ai acestora şi băgaţi în lagăre de exterminare organizată.

Reese îşi ridică mâneca hainei până la cot şi întinse antebraţul în faţa ochilor stupefiaţi ai Sarei. Un număr format din zece cifre era gravat în piele. Sub cele zece cifre era un model de linii drepte de diferite grosimi, aşa cum sunt tipărite pe mărfurile din supermarket. Fără să vrea, întinse mâna şi le pipăi cu degetele.

— Arse cu raze laser, spuse Reese cu o voce lipsită de orice expresie.

Omul acela de lângă ea trecuse printr-un purgatoriu greu de imaginat. Un loc de coşmar în care maşinile te marcau cu numere de cod ca pe nişte cutii de conserve pentru a uşura identificarea. Şi aceasta făcea parte din soluţia finală pentru Homo Sapiens!

— Unii dintre noi erau lăsaţi în viaţă, ca să muncească, să încarce trupurile. Lagărele de exterminare lucrau zi şi noapte. Numai atâta ne-a lipsit ca să dispărem de tot. Ridică în sus degetul mare şi arătătorul lăsând cât mai puţin spaţiu între ele. Reese îşi trase mâneca în jos şi începu să-şi încarce Remingtonul.

-

— Şi atunci a venit un om… un om mare, adăugă el plin de respect, care ne-a ţinut în viaţă. Zdrenţăroşi şi flămânzi, dar vii. Am prins puteri şi el ne-a învăţat să luptăm. Să smulgem sârmele din lagăre, să strivim monştrii aceia de metal. El ne-a întors de pe marginea prăpastiei.

Vocea începu să-i răguşească din ce în ce mai mult din cauza emoţiei. Ea se uita şi vedea cât de greu îi vine să-şi găsească cuvintele.

— Numele lui este Connor. John Connor. Fiul tău.

Sarah. Fiul tău încă nenăscut.

Mintea Sarei îşi închise brusc porţile, iar ultima lui propoziţie flutura în jurul creierului ei, încercând zadarnic să pătrundă înăuntru. Nu era adevărat. Nu putea fi

adevărat. Realiză că mâinile lui se sprijineau de mai multă vreme pe umerii ei, că o ţineau strâns. Când deschise în sfârşit ochii, el încă o mai privea. Pe chipul lui se citea atâta durere, emoţia lui era atât de reală şi sinceră, încât Sarah simţi că trebuie, trebuie neapărat să-l creadă. Dar aşa ceva! Dar nu avea niciun sens pentru ea. Să fie dintr-odată mama unui fiu care exista în alt timp şi în alt loc – *asta nu putea fi un lucru real*. Chiar şi imaginile apocaliptice ale sfârşitului lumii cu oraşe care se prăbuşesc în râuri de beton sfărâmat, cu civilizaţii întregi distruse erau mai credibile decât ceea ce auzise acum.

Creierul i se blocase şi refuza, în continuare, să funcţioneze. Sarah privea la el cu gura căscată.

— Nu, zise ea în cele din urmă. Nu este adevărat. Nu poate fi…

Geamul din spate al Cadillacului fu inundat de lumină.

Reese se întoarse şi privi o microsecundă la farurile care dădeau acea lumină.

Erau de la o maşină a poliţiei. Dar obiectul acela din spatele volanului nu era membru al Departamentului Poliţiei din Los Angeles. Reese o înghesui imediat pe Sarah în spaţiul îngust de sub bord. Parbrizul din spate explodă în mii de fărâme în urma loviturii oribile pornite din arma Terminatorului, SPAS-12. Reese porni imediat maşina şi puse Cadillac-ul în mişcare înfrigurat, exact în momentul în care o a doua împuşcătură spulbera şi ce mai rămăsese din parbrizul din spate. Alice rătăcite bâzâiau prin interiorul maşinii. Sarah îşi împreună mâinile deasupra capului, închise ochii şi ţipă. Reese băgă în viteză şi maşina ţâşni din locul de parcare.

Terminatorul anticipase mişcările ţintei aproape la fel de repede cum le gândise Reese. Maşina alb-negru porni mugind înainte, alergând pe intervalul paralel cu cel pe care era maşina lui Reese. Se îndreptau spre ieşire, aproape, unul lângă altul, pe intervale diferite, separaţi de un şir de maşini parcate. Reese conducea fără să

privească, ţinându-şi capul sub nivelul geamului. Conducea cu aproximativ şaptezeci de kilometri pe oră şi câştiga viteză. Rampa era din ce în ce mai aproape. Zgomotul făcut de cele opt cauciucuri care scrâşneau pe beton şi mugetul celor două motoare puternice răsunau sălbatic, amplificate de zidurile clădirii.

Reese ştia că până la rampă nu mai sunt decât câteva secunde. Aruncă o privire rapidă pe deasupra uşii şi văzu că Terminatorul depăşise şirul de maşini şi se îndrepta acum în diagonală spre el.

Ţeava pistolului Terminatorului ieşi prin fereastra deschisă şi Reese văzu că era îndreptată chiar spre el. Lăsă imediat capul în jos şi în aceeaşi secundă geamul de deasupra capului său se făcu ţăndări. Reese se ridică şi propti ţeava armei sale 870 pe pervazul ferestrei din dreptul Sarei, ţinând-o ca pe un pistol. Ţeava armei masive era la trei centimetri de urechea ei. Ţinti spre uşa din spate a maşinii Terminatorului când îşi dădu seama că Terminatorul se pregăteşte pentru o nouă rundă. Smuci de volan şi maşina masivă gemu, angajându-se împotriva maşinii poliţiei. Reese izbi cu Cadillac-ul maşina Terminatorului şi ambele vehicule se agăţară unul de aâtul, continuându-şi cursa spre rampa de ieşire.

Maşina poliţiei agăţă aripa din spate a unui Chevrolet, se dezlipi de Cadillac şi se răsuci pe loc.

Toţi poliţişti din clădire auziseră împuşcăturile. Unii îl văzuseră pentru o clipă chiar şi pe Reese când ţâşnise pe rampa de ieşire şi o luase pe Colby Avenue. Simţiră chiar o uşurare văzând, în secunda următoare, că este urmărit de aproape de unul din băieţii lor.

Toate cele şaisprezece maşini porniră glonţ spre ieşire. Când ajunsese în stradă, Reese avea şaizeci de kilometri la oră. La următoarea intersecţie ajunsese la o sută douăzeci.

Sarah se ridică încet de sub bord şi privi prin gaura care fusese cândva parbrizul din spate. Îl văzu pe Terminator ieşind imediat în urma lor din clădire într-o

mare de scântei, apoi, în spatele lui, poliţiştii adevăraţi, cu sirenele urlând din plin.

Terminatorul câştiga teren rapid şi curând ajunse în dreptul Sarei. Maşinile celelalte aflate pe bulevard se străduiau să iasă cât mai repede din calea celor doi nebuni care făceau slalom pe toate cele patru benzi de circulaţie.

O altă împuşcătură lovi Cadillacul într-o parte.

Reese se străduia din răsputeri să scape, dar Terminatorul nu-l slăbea defel, continuând să tragă din plin.

În cele din urmă, Reese se sătură să tot fie el cel împuşcat, apucă Remingtonul care stătea pe podea şi îi strigă Sarei:

— Pune mâna pe volan! Scoase apoi arma prin fereastra deschisă, o fixă pe acoperişul maşinii, se ridică şi el prin deschizătură şi ochi. Sarah privi o frântură de secundă la volanul care rămăsese liber la viteza de peste o sută douăzeci de kilometri pe oră, apoi, instinctiv, îl apucă strâns cu amândouă mâinile. Nu avea nicio altă soluţie, trebuia să conducă şi să spere că va fi bine.

Reese, pe jumătate ieşit din maşină, ochea pe deasupra acoperişului maşinii lor spre urmăritor. Terminatorul se ţinea strâns de Eldorado, în timp ce Sarah se lupta cu volanul. Reese ochi şi trase. Prima împuşcătură lovi geamul lateral. A doua pătrunse în capotă. Terminatorul nici măcar nu micşoră viteza. Următoarea împuşcătură lovi din plin parbrizul din faţa şoferului şi cyborgul dădu capul brusc pe spate, intrând cu maşina în parapetul de beton al autostrăzii. Frecându-se cu latura maşinii de el, scoase un jet de scântei, ca o coadă de cometă.

Sarah văzu cu groază că nu mai erau pe o stradă principală. Erau pe o alee utilitară care se termina cu un zid uriaş de beton. Încercă să strige la Reese, dar nu-l vedea decât de la brâu în jos, iar vântul îi smulgea cuvintele de la gură cu mult înainte ca ele să poată ajunge la urechile lui. Zidul venea spre ei.

Mai târziu nu-şi putuse aminti ce făcuse. Acum însă apucă strâns schimbătorul de viteze şi băgă în marşarier atât de brusc, încât fu cât pe-aci să-şi disloce încheietura mâinii. Reese trase în momentul în care transmisia primi comanda de la cutia de viteze şi roţile automobilului se opriră într-un nor de fum.

Împuşcătura lui Reese zgudui geamul lateral şi îl făcu pe Terminator să cadă înapoi, pe spate, lovit în umăr.

Uluit timp de o fracţiune de secundă, trase la rândul lui, dar peste Eldorado. Vederea i se limpezise la timp pentru a vedea zidul de beton.

Sarah îl trase pe Reese înapoi în maşină şi smuci volanul spre dreapta, reuşind să oprească apoi maşina într-un nor de fum şi de cauciuc ars la câţiva centimetri de zid.

Terminatorul intră din plin în el, cu capul înainte, la viteza de o sută douăzeci şi trei de kilometri pe oră. Maşina poliţiei se strânse în jurul cyborgului ca un acordeon ieftin. Prima care încetă să mai funcţioneze fu vederea. Apoi toate sistemele lui de microprocesoare îşi încetară activitatea, din cauza impactului puternic pe care îl suferise şasiul.

Sarah scoase încet capul pe geam şi văzu aproximativ douăzeci de maşini ale poliţiei care formau un semicerc în jurul lor. Poliţiştii erau aşezaţi pe vine, în spatele uşilor deschise ale maşinilor, ca un scut în faţa lor, şi îndreptau spre ei un întreg arsenal de pistoale şi carabine.

Reese vru să pună mâna pe Remington, dar Sarah îl împinse la locul lui, apucându-l strâns de braţ:

— Nu, Reese! Nu! strigă ea îngrijorată. Te vor ucide.

Privi peste umărul Sarei şi văzu că este înconjurat de mult mai multe arme decât ar putea reduce la tăcere. Instinctul îi spunea să se mişte. Să lupte. Acum. Ultimul lucru pe care dorea să-l facă Reese era s-o dea pe Sarah în grija autorităţilor. Se întreba dacă Terminatorul murise. De unde se afla, nu putea vedea maşina zdrobită.

Se uită din nou la Sarah. Ochii ei erau plini de teamă şi îngrijorare. Fu surprins să constate că această

îngrijorare era pentru el.

— Te rog, îl imploră ea.

-

Încet, încet, dădu drumul armei. Sarah o apucă repede şi o aruncă afară pe fereastră. Zăngăni căzând pe pământ şi rămase apoi nemişcată.

— Okay, voi ăia din Cadillac, strigă un poliţist. Vreau să vă văd mâinile! Acum!

Resemnat, Sergentul Kyle Reese ridică mâinile. Un moment mai târziu erau smulşi cu brutalitate din maşină, în timp ce li se puneau cătuşele şi erau conduşi mai departe, un alt poliţist se apropie de ceea ce mai rămăsese din maşina l-L-19.

— Nu pot să cred, strigă el. E goală.

Oare ce înseamnă asta, se întrebă Sarah. Îl văzu pe Reese cum se răsuceşte pe loc, opunând dintr-odată rezistenţă poliţiştilor şi încercând să se întoarcă la maşina zdrobită, să vadă cu ochii lui.

Sarah citi pe chipul lui răspunsul de care avea nevoie

— problema nu se încheiase încă.

-

ZIUA A DOUA

Departamentul Poliţiei din Los Angeles Divizia Rampart Ora 1.06

Sarah privea intens la stofa cu care era tapiţată canapeaua pe care şedea în biroul lui Traxler. Auzea zgomotul estompat al paşilor de pe coridor şi al convorbirilor telefonice din alte birouri. Conturul obiectelor din cameră începu să licărească în momentul în care un nou val de lacrimi îi umplu ochii.

Nu voia să se gândească la ceea ce îi spusese locotenentul Traxler acum o oră. Dar, în adâncul sufletului ei ştia că se va gândi la asta toată viaţa;

Traxler intră în încăpere ţinând două ceşti de cafea într-un echilibru precar. În spatele lui mai era un bărbat. Un bărbat gras, chel şi rozuliu, cu ochii care clipeau mărunt, într-o permanentă cercetare.

Traxler înaintă încet spre Sarah. Chiar de la distanţa la care se găsea, Traxler putea să-i vadă ochii roşii şi starea de şoc incipient care pusese stăpânire pe ea.

— Cum te mai simţi, Sarah?

Sarah dădu uşor din cap, străduindu-se să nu privească la nimeni.

— Uite, bea puţină cafea, zise Traxler.

Sarah sorbi ascultătoare din cafea, apoi începu să privească în gol.

— Domnule locotenent, întrebă ea cu voce golită de orice intonaţie, sunteţi sigur că sunt ei?

Era acum rândul lui Traxler să dea din cap în tăcere. Sarah îl privi în ochi, căutând vreun semn din care să deducă faptul că are dubii.

— Poate că ar trebui să… să văd trupurile. Ştiţi… poate că nu…

— Au fost deja identificaţi. Lui Traxler nu-i plăcea deloc rolul acesta. Dar chiar deloc. Nu există niciun fel de dubii, adăugă el aşa cum făcea întotdeauna.

În spatele pleoapelor închise, în fereastra cinemascopică a imaginaţiei ei, Sarah vedea cele două trupuri martirizate ale lui Ginger şi Matt, singurii ei prieteni,

„familia ei”, zăcând într-o baltă de sânge pe podeaua din living. S-au dus. Smulşi brutal de lângă ea pentru totdeauna. Abia acum realiza pe deplin oroarea care se petrecuse şi începea să simtă o durere fizică.

— O, Dumnezeule… Ginger… fetiţă. Îşi auzea vocea ca venind de undeva, de departe. Îmi pare aşa de rău.

Traxler luă ceaşca cu cafea din mâna Sarei, căci braţul acesteia începuse să tremure, ameninţând să verse lichidul fierbinte pe genunchi.

— – Sarah, spuse el blând, arătând spre bărbatul chel şi corpolent care rămăsese lângă uşă, acesta este Dr. Silberman.

— Bună, Sarah, zise Silberman pe un ton forţat prietenos care suna la fel de fals ca un clopot de tinichea.

Sarah privi la el cu ochi tulburi.

— Aş vrea să-i relatezi tot ce ţi-a spus Reese, continuă Traxler. Vrei să faci asta pentru mine?

— Cred că da. Vocea ei abia se auzea. Sunteţi doctor?

— Psiholog criminalist, răspunse el. Sarah îl examină cu privirea, îl văzu cum ţopăie pe loc lângă uşă şi conchise că nu-i place deloc. Dar poate că el va înţelege despre ce vorbea Reese, îşi zise ea şi lucrul de care avea cea mai mare nevoie în momentul de faţă erau răspunsurile. Trebuia să ştie de ce viaţa ei normală, liniştită fusese smulsă din făgaşul ei. De ce Ginger şi Matt zăceau morţi pe podeaua din living. De ce încearcă

-

cineva s-o ucidă. Trebuia să ştie dacă Reese ar putea avea cumva dreptate, dacă acţiunile lui nu erau rezultatul unui deranjament mintal, ci ale unei hotărâri deliberate, legate de persoana ei.

— Reese este nebun? întrebă Sarah, cercetând intens cu privirea chipul nevinovat al lui Silberman.

— Păi, tocmai asta vrem să aflăm, nu-i aşa? zise el pe un ton detaşat.

Reese şedea pe un scaun cu braţele răsucite la spate şi legate cu cătuşe de picioarele din spate ale scaunului. În faţa lui era o masă simplă de lemn pe care se afla o scrumieră neagră. Dincolo de aceasta era o oglindă mare, care, privită din camera cealaltă era fereastră.

Simţea de mai mult timp o durere surdă între omoplaţi. Nu-i păsa prea mult. La drept vorbind, chiar îi părea bine. Durerea nu era cumplită şi îl ajuta să-şi concentreze gândurile în altă parte, nu la întrebările bărbatului înalt şi slab care măsura cu paşi mari încăperea,

Vukovich se opri exact în spatele prizonierului. Se uita la ceafa lui Reese, ştiind că trebuie să-l doară, dar nu văzu în muşchii gâtului niciun fel de încordare, care să trădeze durerea. Un tip al naibii de dur, gândi Vukovich. Ocoli încet masa şi se opri în faţa tânărului. Pe chipul

acestuia nu era niciun fel de expresie. Nimic. Asta era cam ciudat. O, Dumnezeule, nu pot să-i sufăr pe ăştia cu ciudăţenii, îşi zise Vukovich.

— Okay, băiete, zise el, hai s-o luăm de la început. De cât timp o cunoşti pe Sarah Connor? Reese privea fix în peretele din spatele lui Vukovich, numărând găurelele dintr-o plăcuţă de faianţă. Ajunsese la 138.

— Reese Kyle, repetă el sacadat. Sergent în Compania Tehnică DN38…

416, zise Vukovich terminând la unison cu el. Okay, omule, ştiu împuţitul ăsta de număr pe dinafară. Se lăsă să cadă în scaunul de vizavi apoi se întinse peste masă până ce faţa lui ajunse la Reese.

— Hai să terminăm cu aiurelile. Ştim că nu eşti militar. Nu ai dosar în niciun serviciu al armatei. Nu ai dosar nicăieri… deocamdată. Vukovich îşi aprinse un Camel.

— Asta mie nu-mi place. Nu-mi place deloc, continuă el. Asta înseamnă că o să petrecem o groază de vreme în camera aceasta şi dacă se întâmplă aşa ceva, eu mă îmbolnăvesc.

Reese asculta numai cu jumătate de ureche ce îi spunea Vukovich. Mintea lui era în altă parte. La misiune. La Sarah. Îşi dădea seama că tipii ăştia or să se învârtă în jurul cozii până când nu vor mai avea altceva de făcut decât s-o îngroape. Asta nu se putea.

— Unde este Sarah Connor? întrebă dintr-odată Reese. Era prima oară când spunea altceva decât propriul nume şi matricola de identificare.

— Nu-i duce grija. Vezi-ţi de treburile tale, îi spuse Vukovich abordând tonul de dur. Dar pentru amândoi era foarte clar că tipul cu adevărat „dur” era cel legat de scaun.

— Unde este… ea? mârâi Reese.

— Se află în siguranţă.

— E moartă, zise Reese pe un ton şters, întorcând apoi privirea la placa de faianţă din spatele lui Vukovich.

Vukovich îşi dădu seama că făcuse o greşeală, dar nu ştia unde anume. Supărarea îi depăşi răbdarea.

— Ascultă, ticălos împuţit. Începu el, dar se opri brusc căci se deschisese uşa.

Era Silberman. Psihologul privi la cei doi oameni din cameră şi îşi dădu seama de atmosfera ostilă creată între ei. Îşi întinse imediat un zâmbet pe buze.

— Cum vă distraţi, domnii mei? întrebă el şi îi aruncă o privire lui Vukovich. Am să-l preiau eu de aici, domnule sergent.

— E al dumitale, zise Vukovich dezgustat şi părăsi încăperea. Traxler îl aştepta pe coridor.

— Cum a mers? întrebă Traxler.

— Un caz al naibii de greu.

— – Daa? zise Traxler fără să pară surprins, îşi băgă o altă gumă de mestecat în gură şi aprinse un Pall Mall. Hai să vedem ce se întâmplă.

Pătrunseră în camera alăturată care era foarte strâmtă şi întunecată, ca o debara. Într-un colţ era un recorder cu casete video branşat la o cameră video fixată pe oglinda fereastră prin care se vedeau chipurile lui Reese şi Silberman. Era folosită, de regulă, pentru a înregistra declaraţiile şi mărturisirile prizonierilor, dar se părea că, în cazul lui Reese, banda se va consuma inutil. Cei doi detectivi rămăseseră în picioare în faţa ferestrei şi urmăriră spectacolul.

Dincolo de geam, Reese nu părea să se sinchisească prea mult de grăsan. Vreun adjunct, îşi zise Reese, ştiind că niciodată nu-l vezi dintr-o dată pe comandantul unei unităţi.

Silberman se instală în celălalt scaun. Scoase un pachet de Marlboro şi bătu de trei ori cu el în masă, acesta fiind semnalul să pornească banda. Vukovich apăsă pe buton.

— Reese Kyle, rosti Silberman cu voce tare. Pot să-ţi spun Kyle?

Reese nu spuse nimic.

— Eu sunt Doctor Peter Silberman. Făcu o pauză, apoi arboră un zâmbet înţelegător. Ai avut o zi grea. Pot să fac ceva pentru tine?

Îi oferi lui Reese o ţigară, ţinându-i-o în faţa ochilor.

Nimic. Reese nici măcar nu clipi din ochi. Interesant, îşi zise Silberman. Îşi mută din nou privirea spre raport.

— Văd că eşti militar. Sergent, Compania Tehnică, număr matricol DN38416…

— Nu mai face pe deşteptul cu mine, ticălosule! lătră Reese.

Silberman ridică repede privirea. În ochii tânărului se citea o furie cumplită. Poate că aceasta ar fi calea…

— Okay. Hai s-o luăm de la început. Toată lumea de aici pare să creadă că eşti ţicnit.

— Asta e problema lor.

— Ba nu, prostule. E problema ta.

Reese aruncă o privire furibundă spre Silberman.

— La ce te aşteptai? zise el. Pune-te în situaţia lor.

— Nu sunt în situaţia lor, replică Reese. Sunt în situaţia mea.

— Foarte bine, spuse Silberman vrând să pară rezonabil. Convinge-mă că nu au dreptate.

Reese întoarse privirea şi continuă să numere găurelele din placa de faianţă.

Silberman mai încercă încă o dată. Poate n-ar fi rău să folosesc câte ceva din cele ce mi-a spus fata asta, Connor, îşi zise el.

— Okay, zise el, hai să discutăm despre misiunea dumitale. Aş zice ai ratat-o. Peste câteva minute ea va pleca de aici. Dumneata însă nu. Dumneata rămâi. Eşti scos din joc. Făcu o pauză şi se uită la chipul posomorât din faţa lui. Nu ai face rău să te gândeşti un pic la asta.

— Care-i problema? întrebă Reese rece.

— Problema este că nu poţi s-o ajuţi dacă ai să rămâi în continuare legat de scaunul ăsta.

Silberman constată că progresase. Cheia era aceasta

— să acţioneze în conformitate cu ceea ce credea

tânărul.

Îşi aşternu pe faţă o expresie de îngrijorare părintească şi se aplecă spre Reese.

— Spune-mi mie, zise el. Poate că am să-i pot convinge să ia măsurile necesare. Dacă mă ajuţi, te ajut.

— N-o poţi proteja, declară sec Reese.

— Şi dumneata poţi?

Reese roşi când îşi întoarse privirea înapoi spre psihologul cel grăsun. Încet-încet, furia îi era înlocuită de un sentiment de vinovăţie. Reese îşi dădea seama că ceea ce spusese bărbatul cel gras era adevărat. Misiunea era ratată! Silberman continuă să-l preseze.

— Dacă ascunzi un singur fapt poţi risca să-i iei ultima şansă. Ajută-ne.

Reese dădu din cap afirmativ. În mod logic, trebuia să fie de acord. Poate că o să-l ajute să-l oprească pe Terminator.

— Am să vă spun ceea ce pot spune, zise el resemnat.

— Aşadar, eşti soldat, zise Silberman zâmbind victorios. Pentru cine lupţi?

— Am luptat la unitatea unu-treizeci sub comanda lui Perry. Din ’21 până în ’27.

Silberman îl întrerupse. Începuse să se emoţioneze. Era ceva la care nu se aşteptase. Vrei să spui, anul 2027? întrebă el.

În camera de observaţie de alături, de cealaltă parte a oglinzii, Traxler era adâncit în gânduri, încercând să pună la locul lor piesele acestui puzzle. Vukovich se distra de minune. Se simţea de parcă s-ar fi uitat printro crăpătură la duşul fetelor. „Anul 2027”? îl auziră ei pe psiholog prin monitor.

Traxler se opri din mestecat şi se aplecă spre fereastră.

— Asta-i nemaipomenit! mormăi Vukovich.

Reese se uită fix spre oglindă de unde ştia că este observat, apoi se întoarse spre Silberman.

— Da, răspunse el. Până la terminarea ofensivelor de

pe Oregon şi din New Mexico. Apoi am fost repartizat la Serviciul Recunoaştere şi Securitate, ultimii doi ani, sub comanda lui John Connor.

— Şi cine era duşmanul? întrebă Silberman.

— Skynet! Un sistem de apărare computerizat.

Construit pentru Sac. Norad de Cyberdyne Systems.

— Înţeleg. Silberman dădu grav din cap, luându-şi de zor note. Era mult peste aşteptări, mai bine decât ar fi putut spera. Aur, nu altceva.

— A trimis înapoi o unitate de infiltrare, un Terminator, ca să-l împiedice pe John Connor, explică Reese.

— Ce să îl împiedice? întrebă Silberman.

— Să-l împiedice să se nască.

Silberman se scărpină gânditor la tâmplă. Privi în jos la fragmentele de povestire pe care i le relatase Sarah.

— Şi ăsta… computerul,… crede că va putea câştiga omorând-o pe mama duşmanului lui. De fapt, omorându-l pe el, chiar înainte de a fi conceput. Un fel de avort retroactiv?

În spatele oglinzii, Vukovich râdea liniştit.

— Silberman ăsta o să mă facă să plesnesc de râs. Clătină din cap şi se întoarse spre şeful lui care urmărea scena gânditor.

— Tot aşa, săptămâna trecută, când a fost cu tipul ăla…

— Gura, tună Traxler, desfăcând încă o gumă de mestecat. În camera de alături, Reese îşi continua povestirea.

— Nu avea de ales. Grila de apărare era zdrobită. Aruncasem în aer cadrul principal. Am fi câştigat.

Dacă l-ar fi omorât acum pe Connor n-ar mai fi avut nicio importanţă. Skynet trebuia să-i anuleze întreaga existenţă.

Reese făcu o pauză. Silberman ridică ochii alarmat. Nu te opri, se rugă el în sinea lui. Dar zâmbea curtenitor şi spuse blând:

— Continuă, te rog.

— Am capturat complexul de laboratoare, continuă Reese cu o voce obosită, amintindu-şi secundele efemere ale victoriei, am găsit asta – cum să-i spun – instalaţia de deplasare în timp. Terminatorul tocmai trecuse prin ea. Am fost trimis apoi şi eu ca să-l interceptez, după care întregul complex a fost distrus.

— Atunci cum ai să te întorci înapoi?

Nu pot să mă întorc, răspunse calm Reese. Nimeni nu se poate întoarce acasă. Şi nimeni nu va mai trece prin instalaţie. Numai el şi cu mine. Atât.

Hotel Panama Ora 1,09

O umbră printre umbre. Terminatorul urcă încet, răbdător, cu paşi lenţi pe scara de incendiu spre fereastra lui de la etajul doi. Evita să-şi folosească încheietura mâini drepte care nu funcţiona normal, urmând să stabilească gradul de avariere pe care îl suferise în timpul luptei.

Cyborgul avusese nevoie de aproape o oră ca să ajungă de la locul accidentului până la hotelul său.

Mersese pe jos câţiva kilometri, solicitând astfel sistemele sale interioare pentru a vedea în ce măsură mai funcţionează. În afară de încheietura mâinii, mai suferise probabil o avarie şi la ochiul stâng, căci constatase o contuzie vizuală aproape totală. Ochiul ca atare părea să funcţioneze normal. Ţesutul uman înconjurător era cel care bloca realizarea performanţei.

Terminatorul împinse fereastra camerei sale şi se strecură înăuntru. Exploră rapid cu privirea interiorul cufundat în întuneric. Nimic nu fusese atins. Niciun fel de intruşi. Dintr-o săritură ajunse în celula mică cu o chiuvetă soioasă deasupra căreia ardea un bec gol. Se privi rapid în oglindă.

Sprâncenele dispăruseră, arse complet. Ceea ce mai rămăsese din păr arăta ca o mirişte arsă. Orbita care îi înconjura ochiul stâng era o masă de carne strivită cu fâşii care atârnau în jos. Cioburi de sticlă erau îngropate în ţesut. Şapte răni provocate de împuşcături şi alte răni îi

acopereau umerii, pieptul şi braţele, arătând ca nişte cratere pline cu sânge închegat şi gloanţe calibrul 12. În privinţa structurii interioare, diagrama de funcţionare indica numai o avarie superficială la şasiul din interior.

Singura problemă era încheietura. Explozia unui cartuş pătrunsese prin stratul exterior de ţesut şi lovise sistemul de servo-control din interior.

Îşi întinse cu grijă instrumentele pe o măsuţă pliantă lângă chiuvetă. Resturile carbonizate ale jachetei fură aruncate repede într-un colţ. Terminatorul se aşeză pe un scaun şi puse braţul avariat pe masă.

Braţul arăta rău. Mult mai rău decât era de fapt avariat. Sângele cursese de jur împrejurul resturilor zdrenţuite de piele care acoperiseră rana.

Terminatorul nu era tulburat Termenul durere era irelevant. Ceea ce îl interesa era numai scăderea funcţională a capacităţii efective de luptă. Cu o expresie de concentrare pe chip, alese un bisturiu şi trasă calm o incizie de şase centimetri pe partea interioară a antebraţului. Legă bucăţile de piele cu feşe hemostatice apoi pătrunse în cavitatea din interior. Mişcând uşor degetele mâinii îşi dădu seama imediat ce se întâmplase. Unul dintre cablurile de control ale maşinăriei hidraulice complexe fusese retezat.

Cyborgul şterse sângele şi folosindu-se de ochiul bun, începu să demonteze cu răbdare partea avariată cu o şurubelniţă de bijutier. Dacă Terminatorul ar fi fost programat să şi fredoneze, imaginea ar fi fost completă.

În câteva clipe cablul fu ocolit, iar funcţia lui fu transferată unui sistem hidraulic redundant. Apoi cusu la loc incizia pentru ca pielea să nu se ruleze în jurul rănii. Aceasta ar fi dus la o necrozare prematură a ţesutului, la cangrenă şi, deci, la un semn exterior inacceptabil care ar fi atras atenţia celor din jur.

Stând în picioare în faţa oglinzii, Terminatorul examină ochiul vătămat. Lentila era neatinsă. Scăderea vizibilităţii se datora ţesutului care stătea în jurul ei,

strivit. Îl putea înlătura repede.

Bisturiul pătrunse în orbită şi din câteva mişcări circulare aruncă afară sclerotica şi corneea zdrobită. Cu un ultim plescăit, acestea căzură în chiuvetă, antrenate apoi spre fundul acesteia de jetul de apă care lăsa o urmă roz.

Terminatorul tamponă orbita, eliminând excesul de sânge. Acum sfera din aliaj de crom era perfect vizibilă, suspendată în interiorul orbitei metalice cu ajutorul unor sisteme servo foarte fine. Tubul video de mare acuitate vizuală strălucea în spatele lentilei antişoc de protecţie. Funcţiona acceptabil. Însă nu ar fi putut să explice în mod mulţumitor felul cum arăta acest ochi. Oricum, Terminatorul nu era foarte vorbăreţ.

Pescui o pereche de ochelari de soare din grămada de obiecte de îmbrăcăminte şi unelte pe care le strânsese şi şi-i puse pe nas. În spatele lentilelor negre, ochiul abia dacă se mai vedea.

Terminatorul îşi continuă activitatea, cercetând rănile de pe piept şi de pe abdomen. Întinse ţesutul uman peste carapacea zimţată a hiperaliajului din care era alcătuit şasiul trunchiului său şi îl cusu cu aţă obişnuită, de croitorie. Trebui apoi să scormonească puţin în articulaţia umărului, între axul motor şi sistemul de transmisie clavicular. Acesta primise cele mai multe dintre obuze care rămăseseră aici şi blocau mişcarea. Ţesutul muscular era avariat şi detaşat, dar întrucât nu reprezenta decât un camuflaj superficial şi nu asigurau funcţia locomotorie, Terminatorul îl băgă înapoi în rană şi cusu apoi pielea fără să-şi bată capul cu aspectul estetic al suturii.

Cu un tricou cu mânecă scurtă şi mănuşi de piele, cu gulerul jachetei de piele ridicat, Terminatorul arăta aproape normal, deşi puţin cam palid şi slăbit.

Formă la rând numerele tuturor staţiilor de poliţie din Los Angeles, începând cu litera A, până ajunse la

Rampart.

Acum era timpul să se pună în mişcare. Ţinta aştepta.

Terminatorul aruncă salteaua pătată pe podea şi luă uneltele care trebuiau să-l ajute să-şi ducă la bun sfârşit misiunea – o carabină automată SPAS, o armă cu asalt AR-180 de 5.56 şi un 38 special. Numai strictul necesar.

Cu graţia calmă şi precisă a unui servomotor, Terminatorul ridică armele şi dispăru pe fereastră, pierzându-se în întunericul nopţii care se aşternuse peste Los Angeles.

Departamentul Poliţiei din Los Angeles Divizia Rampart Ora 2.10

Sarah stătea cocoţată pe un scaun înalt pivotant şi privea imaginile care se derulau pe un monitor video în faţa ei. Traxler stătea lângă ea în picioare.

Urmărea cu multă atenţie reacţia ei. Dorise foarte mult ca ea să vadă aceste imagini. S-ar putea să-i aducă în minte ceva ce uitase poate să le spună.

Silberman se apropie şi mări volumul monitorului cu imagine alb-negru.

— Numai el şi cu mine, spunea Reese pe monitorul video.

— De ce nu aţi adus şi arme cu voi? întrebă imaginea lui Silberman de pe monitor. Ceva mai avansat. Nu aveţi arme cu raze?

— Arme cu raze, repetă Vukovich chicotind. Pe ecran, Reese nu era deloc amuzat. Privi sfidător spre el. Silberman făcu o pauză.

— Haide, zise el apoi, arată-mi o singură monstră de tehnologie a viitorului şi încheiem toată discuţia.

— Trebuie să treci gol… e ceva în legătură cu câmpul generat de organismele vii. Nu trece nimic dacă nu are viaţă.

— De ce?

— Dar nu eu am construit instalaţia asta afurisită, replică Reese. Începea să-şi piardă răbdarea.

— Okay, okay, dar ăsta – Silberman privi în jos, spre notiţele sale – cyborgul ăsta… e din metal, atunci cum…

— Înconjurat de ţesut viu.

— A, da, desigur. Silberman dădu din cap înţelegător pe ecran. Silberman cel adevărat se ridică de la biroul

-

lui Traxler şi apăsă pe butonul de pauză al monitorului. Când se întoarse din nou cu faţa spre Sarah şi Traxler, pe chip îi înflorise un zâmbet de autofelicitare.

— Este un material remarcabil, se umflă el în pene. Pot să fac realmente carieră cu tipul ăsta. Vedeţi cât de inteligent este construită partea aceasta? Nu este nevoie nici de cea mai mică dovadă materială.

Sarah privi nesigură spre el. Stupefiată.

— Este vorba de mai multe iluzii de tip paranoic, continuă el, este formidabil. Şi eu la fel, îşi spuse în gând, pornind din nou aparatul.

— De ce au fost ucise celelalte două femei? întrebă Silberman cel în alb-negru.

— O mare parte din dosare au fost distruse în timpul războiului sau au dispărut, zise Reese. Skynet nu ştia aproape nimic despre mama lui Connor, pentru că dosarul ei este incomplet. Îi ştia numai numele şi oraşul în care locuieşte, atât, numai oraşul, nu şi adresa. Terminatorul a procedat sistematic.

— Şi ce este cu inciziile acelea în picior?

— Este singura posibilitate de identificare fizică menţionată în dosarul ei. Sarah avea o tijă metalică implantată în picior pe cale chirurgicală. Dar ceea ce nu ştia Skynet şi nu ştie nici Terminatorul este că Sarah nu are încă. Asta se va întâmpla mai târziu.

— De unde ştii?

— Mi-a spus John.

— John Connor? întrebă Silberman.

— Da.

Silberman bătu uşor cu creionul în birou, gânditor şi un zâmbet subţire i se ivi în colţul gurii.

— Vă daţi seama că nici pentru asta nu există nicio probă materială.

— Aţi auzit destule, zise Reese, cu voce plină de

-

mânie. Hotărâţi-vă. Acum. Aveţi de gând să-mi daţi drumul?

— Din păcate, asta nu depinde de mine, răspunse Silberman, silindu-se să păstreze un ton prietenos şi rezonabil.

— Atunci de ce naiba mai stau de vorbă cu voi? Reese făcu o încercare să se ridice în picioare, deşi era în continuare legat cu cătuşele de scaun. Cine este şef aici?

— Eu pot să te ajut. Silberman încerca să păstreze controlul asupra situaţiei, dar pierdea din ce în ce mai mult teren.

Reese era acum în picioare şi privea drept în cameră, drept în ochii Sarei şi striga:

— Încă tot n-aţi înţeles, nu-i aşa? O s-o găsească.

Asta va face. E tot ce face el.

Sarah deschise ochii larg. Traxler îi făcu un semn lui Silberman, care era mai aproape de monitor să-l închidă. Dar Silberman urmărea atent scena, fascinat de spectacolul de acolo.

— Voi nu puteţi să-l opriţi. O să treacă prin voi, o să ajungă la gâtul ei şi o să-i smulgă inima din piept.

Reese încerca să se uite direct în monitor când Silberman se trezi din reverie şi apăsă pe stop.

Sarah era transfigurată, paralizată de disperarea care se citea pe chipul dur al lui Reese. Era palidă. Atâtea mii de întrebări îi alergau prin minte încât nu le putea ţine în frâu.

— N-am nicio tijă în picior, zise ea.

— Bineînţeles că nu, zise Traxler. Reese este un om profund tulburat.

Sarah ar fi vrut să creadă asta. Se întoarse spre psiholog ca să audă o opinie mai autorizată, de specialist, în care să se încreadă.

— Reese este nebun? întrebă ea.

-

— În termeni clinici, răspunse Silberman zâmbind,

este un şarlatan.

— Dar… Sarah se pregătea să protesteze, când Traxler îi întinse ceva ce semăna cu o vestă vătuită.

— Sarah, asta este o vestă anti-glonţ. Băieţii noştri poartă aşa ceva. Opreşte gloanţe de 12. Probabil că şi individul celălalt purta ceva de felul acesta, pe sub haină.

Sarah ar fi vrut să creadă că aceasta era explicaţia corectă, dar parcă nu era suficient.

— Dar cum a putut să spargă parbrizul cu mâna? Vukovich dădu din umeri.

— Probabil că era drogat. Şi-a sfărâmat toate oscioarele, dar nu simte nicio durere vreo câteva ore de acum încolo. Mai era aşa un tip, o dată…

Traxler i-o tăie scurt, aruncându-i vesta anti-glonţ.

Ascultător, Vukovich tăcu şi dispăru cu vesta.

Drogat? Sarah citise despre oameni aflaţi sub influenţa drogurilor care săvârşiseră fapte incredibile într-un fel de furie nestăpânită. Poate, îşi zise ea. Aşa trebuie să fie. Nu era atât faptul că, într-adevăr, credea, ci, mai curând, dorinţa de a crede. Şi oamenii aceştia păreau atât de siguri pe ei. Se simţi dintr-odată îngrozitor de naivă, de credulă şi roşi jenată de propria naivitate – să se lase convinsă de povestea aiurită a lui Reese. Dar părea atât de convins de ceea ce spunea şi descrierea viitorului era atât de amănunţită.,. Chiar şi tatuajul de pe braţul lui. Probabil că şi-l făcuse singur, nu e nicio îndoială. Există câţiva ţicniţi „cinci stele” şi eu a trebuit să nimeresc peste doi dintre ei, îşi zise ea. Dar, deşi refuza să recunoască, mai existau anumite dubii nerostite.

Traxler puse o mână pe umărul Sarei.

— O să fie bine, zise el şi Sarah simţi că e sincer, i-am
-
telefonat mamei tale şi am informat-o. Ştirea nu a ajuns încă la presă aşa că nu ştia nimic.

— Cum s-a comportat?

— Foarte bine. A spus numai atât? „Vin imediat!” şi a închis telefonul.

Asta e mama, se gândi Sarah. Expert în situaţii de criză. Şaptesprezece ani de activitate ca infirmieră calificată îşi spun cuvântul. Sarah ar fi vrut să aibă şi ea ceva mai mult din această indiferenţă pragmatică. Afli că fiica ta a fost răpită de un nebun înarmat şi că a fost apoi implicată într-o bătălie de stradă cu focuri de armă şi curse de maşini, că prietena ei a fost ucisă din greşeală în apartamentul ei. Nicio problemă. Pune mâna pe cheile de la maşină!

— O să-i trebuiască cel puţin o oră şi jumătate ca să ajungă aici de la San Bernadino. De ce nu te întinzi puţin aici, în birou şi să încerci să dormi?

Făcu un gest cu mâna arătând spre o cameră de odihnă învecinată cu biroul, unde se vedea o canapea lipită cu peretele.

— Nu pot să dorm, zise ea.

Deşi stoarsă la maximum de emoţiile prin care trecuse şi solicitarea fizică la care fusese supusă, Sarah ştia că somnul e departe. Creierul îi vuia de imagini vag conturate ale unui coşmar care nu se vor estompa decât peste ani şi ani de zile, de amintiri devenite dureroase prin moartea lui Ginger şi al lui Matt. Merse târându-şi greoi picioarele ca un somnambul, apoi se aşează pe canapea. Traxler îngenunche lângă ea.

— Deşi nu pare, canapeaua asta este foarte confortabilă, zise el. Mi-am petrecut multe nopţi aici. Acum întinde-te şi nu-ţi mai face griji.

i-o Sarah se întinse, dar rămase cu ochii deschişi, căci nu-i venea să renunţe la imaginea de siguranţă pe care dădea acest birou.

— Aici eşti în siguranţă, zise blând Traxler. Sunt peste treizeci de poliţişti în clădirea aceasta.

Îi zâmbi, o bătu uşurel pe umăr apoi se ridică în picioare. Sarah auzi foşnetul tocului de revolver când se ridică în picioare şi văzu oţelul albăstrui al revolverului de serviciu. Avea mâini delicate, însă era lat în umeri şi avea braţe puternice. Se simţi mai liniştită văzându-i arma sub

braţ, insigna de la centură, pantofii cu tălpi groase despre care se spusese întotdeauna că sunt demodaţi şi urâţi. Nu i se mai păreau urâţi acum.

Începu s-ă respire încet şi puterile o părăsiră tot mai mult. Închise ochii. Traxler se dădu înapoi cu spatele spre uşă, apoi o închise încet, lăsând lumina aprinsă. Rămase de partea cealaltă a uşii şi îşi frecă bărbia. Ochii îi priveau înainte, fără ţintă, în gol. Vukovich cunoştea privirea aceasta.

— Ce este? întrebă el.

— Aici se întâmplă ceva.

— Fleacuri, zise Vukovich. Nişte scrântiţi, asta-i tot.

— Aşa este. Având aceaşi scrânteală. Cât de des se întâmplă una ca asta?

Vukovich oftă cu tristeţe.

— Omule, te pierzi cu fi rea. Mai bea o cafea. Ia un juice de fructe, băiatule. Tânărul e ţicnit, Ed.

— Ar fi bine să fie aşa, zise Traxler cu privirea pierdută tot în depărtare. Tânărul era inteligent şi dur, extrem de bine călit şi perfect stăpân pe nervii lui, aşa cum nu prea mai văzuse. Numai unii din băieţii din cadrul forţelor speciale din Vietnam mai avuseseră înfăţişarea aceasta. Cât putea să aibă? Nouăsprezece sau douăzeci de ani. Avea patru ani pe vremea ofensivei de la Tet. Ceva nu se potrivea, ceva nu era în regulă.

— Ţicnit, zise Vukovich, întinzându-i o ţigară. Traxler

-

îi prinse privirea.

— Ia gândeşte-te la ceva. Numai o secundă. Gândeşte-te la modul serios, zise Traxler.

— La ce?

Traxler aprinse ţigara.

— Ce se întâmplă dacă nu e ţicnit?

-

Divizia Omucideri Ora 2.33

Sarah plutea la limita dintre somn şi starea de veghe. Se lăsa dusă cât mai aproape de tărâmul îmbietor al

inconştientului, apoi revenea brusc înapoi, mult prea trează ca să se lase răpusă de epuizare.

Atâţia morţi în jurul ei! Ginger şi Matt! Toţi oamenii aceia nevinovaţi care în dimineaţa aceasta încă mai mergeau şi respirau şi care acum erau morţi, îi apăreau ca o acuzaţie îndreptată împotriva viitorului ei. Parcă toate acestea făceau parte din viaţa altcuiva, nu a ei.

De ce au fost ucise în locul ei cele două femei care purtau acelaşi nume cu ea? Şi o întrebare care le acoperea pe toate: de ce eu? de ce pe mine, Sarah Connor? De ce nu pe Marlyle Cornwaithe? sau pe John Smith?

Se gândea la povestea ciudată a lui Reese, Computerele care declanşează cel de-al treilea Război Mondial. Omenirea pe cale de dispariţie. Revoluţia unor fiinţe umane care mişună printre picioarele unor maşini imense. Şi un bărbat care îi duce pe oameni spre o victorie a disperării. Fiul ei.

Un fior o trecu din cap până-n picioare. Copilaşul ei. Un bebeluş pe care îl va creşte pentru a conduce omenirea. Nu. Ridicol. Acum câteva ore se gândea la moartea ei şi îşi spunea cât de puţină importanţă ar avea ea. Apoi vine un nebun şi-i explică că de viaţa şi moartea ei depind viaţa şi moartea omenirii. Prea mult… prea mult. Dar de ce s-o caute un nebun tocmai pe ea pentru a născocii această poveste bizară?

Îi veni apoi în minte imaginea unui bebeluş roz şi bucălat pe care îl legăna în braţe. Avea ochi de culoarea mahonului iar firişoarele răzleţe de pe capul aproape chel erau, într-adevăr, de culoarea alunei. Aproape că simţea şi mirosul pielii de copil. Se simţi copleşită de o senzaţie, ciudată, un fel de dor după ceva foarte îndepărtat şi impalpabil. Oricum, era conştientă că lacrimile fierbinţi care îi veniseră acum în ochi nu erau pentru prietenii ei morţi. Erau inspirate de o emoţie cu totul inexplicabilă, pe care, deocamdată, nu putea nici măcar s-o definească.

Era departe de orice răspuns. Ceea ce trebuia să facă acum era să încerce să nu se mai gândească la nimic; şi la

nimeni. Nici la Reese şi la viziunile lui de psihopat. Nici la Ginger sau Matt. Nici la cum este să fii mamă.

Ultimul gând de care mai fu conştientă era un fel de rugăciune ca Reese să fie cu adevărat nebun. Era o rugăciune care urma să rămână neîmplinită.

Silberman bătu în peretele de plexiglas anti-glonţ al cabinei sergentului de noapte. Sergentul, Eddie Rothman, aruncă o privire spre psiholog, apoi apăsă pe butonul mic roşu de pe biroul său. Se auzi un bâzâit sâcâitor şi zăvoarele electrice de la uşa de siguranţă din oţel inoxidabil săriră în lături. Silberman intră în coridor mormăind distrat, *Noapte bună*! către sergent. Era aproape de uşă, când auzi semnalul robotului din hol, care anunţa un mesaj telefonic. Se uită la numărul format de robot. Era numărul lui de acasă. Silberman, furios şi iritat, sperase din toată inima că Douglas va fi plecat când va ajunge el acasă. Dacă nu ar fi privit în jos, preocupat de bip-ul robotului ar fi putut vedea pe bărbatul înalt care intrase pe uşă. Şi atunci poate că ar fi remarcat că purta ochelari de soare la ora două noaptea. Poate că ar fi observat că ochiul din spatele lentilei ochelarilor era grav rănit. Şi că în fundul pupilei era o licărire roşie, aşa cum era de aşteptat în cazul unui cyborg din viitor. Silberman ar fi putut salva multe vieţi omeneşti dacă ar fi ridicat privirea în sus înainte de a ieşi din sediul poliţiei.

Dar n-o făcu. Ieşi pe uşă.

Terminatorul se îndreptă hotărât spre sergentul de serviciu şi aşteptă răbdător până când acesta îşi ridică ochii de pe teancul de hârtii din faţa lui.

— Cu ce vă pot fi de folos? întrebă sergentul Rothman pe un ton plictisit. Observase paloarea ciudată a bărbatului. Rothman era convins că în spatele acestor lentile negre se aflau nişte ochi cu pupilele foarte dilatate. Alt ţicnit, îşi spuse el cinic.

— Sunt un prieten al Sarei Conor, zise Terminatorul calm. Mi s-a spus că este aici. Aş dori s-o văd.

— Nu puteţi s-o vedeţi, tocmai dă o declaraţie.

— Unde este? întrebă Terminatorul rar, pentru cazul în care omul de dincolo de peretele de plexiglas n-ar fi înţeles ce dorea.

Sergentul Rothman lăsă jos creionul şi privi înciudat spre straniul uriaş. Oare de ce trebuie să apară toţi ăştia tocmai în schimbul meu? îşi zise el.

— Uite ce este, băiete, începu Rothman ca un profesor care şi-a pierdut răbdarea, treaba asta o să mai dureze. Trebuie să mai aştepţi – este o bancă mai încolo.

Îşi potrivi ochelarii pe nas şi se întoarse la hârtiile lui. Terminatorul făcu un pas înapoi, fără a se simţi câtuşi de puţin lezat de refuzul sergentului. Câtuşi de puţin.

Exploră cabina, observând sticla groasă, probabil anti-glonţ! Alături era o uşă grea de oţel – intrarea. Dincolo de ea erau mai multe încăperi şi birouri. Şi undeva era şi Sarah Connor.

Terminatorul se retrase politicos, bătu uşor în cabină şi spuse:

— Am să revin.

Spunând acestea, se întoarse şi ieşi fără grabă din clădire.

Dincolo de coridor, în labirintul de culoare şi birouri, Reese era condus sub escortă de către Vukovich însoţit de un alt poliţist în civil spre o cameră de arest unde urma să aştepte să fie transferat la pavilionul de psihiatrie al închisorii Centrale pentru continuarea cercetărilor.

Temerile lui cele mai negre începeau să se adeverească. Dăduse totul fără a primi nimic în schimb. O tactică stupidă. Preţul acestei greşeli avea să fie viaţa Sarei Connor şi vieţile altor milioane de oameni încă nenăscuţi.

John avusese dreptate – să nu te încrezi în nimeni, să nu depinzi de nimic. Era timpul să scape de aici.

În următoarele minute, sergentul Rothman se dedică în întregime şi cu meticulozitate completării rapoartelor de serviciu. Dacă ar fi fost mai atent, ar fi observat la timp o pereche de faruri care se apropiau vijelios de intrarea în

sediu. Ca şi Silberman, acordase prioritate grijilor lui mărunte în detrimentul faptelor esenţiale de viaţă. Spre deosebire de Silberman, nu avea să mai trăiască pentru a putea regreta.

Când farurile de la Chevroletul Impala furat de Terminator se îndreptară spre cabina lui, Rothman privi în lumina orbitoare şi alese ca ultim act înaintea morţii să rostească cuvintele „Offf, offf!… despre care s-a dovedit pe cale statistică că sunt cel mai frecvent pronunţate în cazurile de moarte violentă.

Trei sute de kilograme de sticlă explodară într-un nor opac când colosul pe patru roţi se năpusti spre coridor, împingând în faţa lui ca într-o vitrină, fel de fel de bârne şi resturi de construcţie.

Maşina se repezi peste cabina lui Rothman şi o izbi cu o viteză de şaptezeci şi cinci de kilometri pe oră. Atât cabina, cât şi sergentul fură striviţi instantaneu într-o masă informă şi târşâiţi prin zidul din spatele lor.

La celălalt capăt al clădirii, pe canapeaua din biroul lui Traxler, Sarah fu trezită brusc de zgomotul îndepărtat al izbiturii. Clipi din ochii umflaţi şi încercă să localizeze zgomotul.

Chevroletul Terminatorului trăgând jumătate de coridor după el, se oprise în interiorul incintei principale a poliţiei.

Într-o clipă, cyborgul ieşi din maşină şi se urcă pe capota impalei. Într-o mână ţinea un AR-180, în cealaltă un SPAS-12. Terminatorul coborî de pe capotă cu cele două arme întinse ca nişte pistoale şi începu vânătoarea.

Primele victime fură o pereche de veterani care ieşiseră în hol să vadă ce naiba se întâmplă. Unul din ei încă mai ţinea în mână ceaşca de cafea din care sorbise. Terminatorul trase nonşalant câteva focuri din arma de asalt AR şi le reteză firul vieţii într-o ploaie de mortar şi sânge.

Sarah auzea acum zgomotul îndepărtat dar inconfundabil al focurilor de armă. Sămânţa de nelinişte pe

care o simţise în momentul în care se trezise crescuse acum devenind o adevărată pădure de spaime cumplite.

Terminatorul păşi peste cei doi poliţişti morţi şi îşi continuă drumul fără să-şi încetinească mersul. Aruncă o privire în camera din care ieşiseră aceştia… goală.

Ajungând în dreptul uşii următoare, Terminatorul încercă clanţa. Încuiată. Maşina uriaşă se dădu un pas înapoi şi izbi în uşă.

Când uşa biroului său zbură din ţâţâni, omul din spatele biroului întinse disperat mâna după revolver şi sări din scaun.

La distanţă de un metru şi jumătate era o altă uşă. O

uşă deschisă. Dacă aş putea ajunge acolo, îşi zise poliţistul. Îl văzu pe Terminator ridicând AR-180 în timp ce zbura pe uşă.

Vederea computerizată a Terminatorului îl urmări pe poliţistul care se precipita dincolo de zid. În spatele ochilor lui cu infraroşii, microprocesorul Terminatorului continua să vadă ţinta, urmând o traiectorie probabilă a mişcărilor poliţistului, pe baza direcţiei şi a vitezei de deplasare.

Terminatorul ridică arma şi ochi într-un punct de pe perete la aproximativ doi metri de uşă şi trase. Proiectilele de 5.56 milimetri străbătuseră peretele şi făcură găuri mari în pieptul şi în plămânii poliţistului. Acesta muri foarte mirat.

Ecoul împuşcăturilor se mai auzea încă în momentul în care Traxler dădu de perete uşa de la biroul lui. Sarah sări instinctiv înapoi înainte de a-l recunoaşte pe locotenent.

Traxler şi Sarah se priviră în ochi timp de o secundă. Expresia din ochii lui Traxler voia să spună; *Ştiu ce gândeşti, dar nu ai dreptate*. Oricum, vedea limpede pe chipul Sarei că aceasta nu era deloc dispusă să-l creadă. Traxler se mulţumi să spună numai atât:

— Rămâi aici.

Încuie uşa pe dinlăuntru, apoi ieşi trântind-o ca să se închidă şi o lăsă pe Sarah singură.

Poliţişti alergau prin toată clădirea cu armele în mână, schimbând priviri înspăimântate între ei şi punând întrebări grăbite.

Fuseseră cu toţii cuprinşi de panică, totuşi o panică aflată sub control. Zgomotul unor focuri de armă automată în interiorul unui sediu de poliţie îl făcea pe orice poliţist să se gândească la tot ce poate fi mai rău. Iar acum trăiau cu toţii acelaşi coşmar.

Terminatorul păşea ca un emisar al morţii. Ajunsese la capătul holului şi o luă la stânga. Deschidea uşile şi omora poliţişti într-un ritm egal, regulat.

La jumătatea coridorului, cyborgul descoperi tabloul electric general al sediului şi smulse capacul din balamale.

Examinând rapid interiorul, Terminatorul descoperi cablul de alimentare de 440 volţi şi îl rupse imediat. O explozie de scântei şi un arc electric îl învăluiră imediat pe cyborg, mergând până la capătul coridorului. Toţi cei 440 de volţi fură aruncaţi direct în circuitul electric al clădirii. Toate sursele de lumină din clădire, inclusiv cele

134 de tuburi de neon, explodară simultan, transformând haosul deja existent în incinta postului de poliţie într-un adevărat infern.

Din întâmplare, Sarah stătea tocmai sub un asfel de tub fluorescent din biroul lui Traxler. Acesta explodă făcând un zgomot care o făcu să sară din loc. Încăperea se cufundă într-un întuneric care nu o ajuta deloc pe Sarah în strădaniile ei de a rămâne calmă. Împuşcăturile se înmulţiseră şi răsunau din ce în ce mai aproape. Acum nu mai avea nicio îndoială. Erau pentru ea. În camera arestului, Reese era tot cu cătuşe la mâini când răsunară primele împuşcături. Mintea lui de soldat sesiză imediat situaţia. Nu era câtuşi de puţin surprins. Ştia cine venise.

Vukovich sări în picioare şi alergă spre uşă, cu pistolul în mână. Se întoarse spre celălalt poliţist în haine civile şi îi zise grăbit:

— Ai grijă de el, apoi dispăru în hol. Celălalt detectiv dădu din cap afirmativ şi se ridică să închidă uşa. Făcând

aceasta, se întoarse cu spatele spre Reese. Asta a fost greşeala lui. Auzi apoi un zgomot prin aer şi voia să se întoarcă în momentul în care Reese se izbi de el.

Capul detectivului se izbi de uşă şi simţi apoi genunchiul lui Reese care îi intră în piept o dată, de două ori, izbindu-l de perete. Se prăbuşi suflând greu pe podea, în timp ce Reese căuta cheia ca să-şi descuie cătuşele. Luă apoi în grabă pistolul poliţistului.

Traxler era deja în sala armelor când Vukovich ajunse la el. Făcu un schimb rapid de priviri cu partenerul său. În sinea lui fiecare gândea acelaşi lucru: Terminatorul lui Reese era aici. Dar niciunul dintre ei nu era dispus să recunoască faptul că un singur om fusese în stare să producă un asemenea prăpăd.

Traxler luă în tăcere o carabină de asalt M-16 şi îi aruncă una şi partenerului său. Fără un cuvânt, alergară spre holul de unde se auzeau focurile de armă şi gemetele.

Terminatorul parcurgea un alt coridor şi căuta ţinta cameră cu cameră. Arma SPAS-12 făcu să sară în lături prima uşă. Omul-maşină examina rapid interiorul, nu găsi ţinta şi porni mai departe.

Uşa următoare. Aruncă în aer broasca. Explorează. Nimic. Mai departe. Modelul acţiunii era stabilit, fiind totuşi suficient de adaptabil pentru a permite o reacţie promptă la orice eventual obstacol sau pericol neprevăzut.

Un grup de poliţişti în uniformă pătrunseră în hol şi ochiră ţinta care se îndrepta implacabil spre ei. Şase pistoale traseră în acelaşi timp, făcând găuri mari în pieptul, braţele şi picioarele Terminatorului. Acesta le aruncă o privire, apoi trase cu AR-180 lichidându-i rapid şi precis.

Pentru urechile Sarei care nu erau obişnuite cu focuri de armă, acestea păreau foarte aproape. De fapt, nu greşea foarte mult.

Cercetă cu privirea camera, căutând un loc unde să se ascundă. Nu intra în panică, îşi ordonă ea. Fă ceva. O amintire din copilărie îi veni brusc în minte. Întotdeauna

când voia să se ascundă de vocea mânioasă a tatălui ei, fugea în camera ei şi se ghemuia în spatele.,. da, în spatele biroului ei mic alb.

În spatele biroului! Sarah alergă în spatele biroului masiv de metal şi se ghemui în locul strâmt unde ar fi trebuit să fie scaunul.

Terminatorul încărcă rapid arma. Cyborgul pusese încărcătoarele unul lângă altul şi le insera foarte rapid. Flăcările dansau pe pereţi. Coridorul era luminat de focuri galbene.

În biroul de alături, Traxler auzi zgomotul inconfundabil al unei arme care se încarcă. Încremeni ascultând paşii care se apropiau. Un om masiv străbătea coridorul cu paşi mari. Ghetele făceau un zgomot puternic, care se auzea până în capătul celălalt. Traxler dădu de perete uşa biroului şi ochi cu carabina M-16 în spatele hainei mari de piele. Ridică cu grijă cătarea spre un punct fix, exact între omoplaţii bărbatului şi apăsă pe trăgaci.

Arma lătră sinistru când jumătate din încărcătura ei ieşi din magazie. Traxler văzu că haina de piele este ciuruită şi că gloanţele loviseră toate în plin; şi se miră.

Se miră pentru că bărbatul se întoarse pe călcâie, fără să se clatine niciun pic şi ridică arma grea într-o singură mână de parcă ar fi fost o jucărie de copil.

Obuzele îl loviră pe Traxler în stomac, în umăr şi în piept, aruncându-l în cadrul uşii. Îşi văzu propriul sânge pe peretele din faţă.

Alunecă uşor spre podea. Exploziile din piept scăzură în intensitate. Auzea un vuiet în urechi.

Ultimul lucru pe care îl înţelese fu faptul că Reese nu era deloc nebun.

Vukovich se aplecă şi privi fără să creadă la ceea ce mai rămăsese din şeful lui. Furia îl cuprinse imediat, făcându-l să se arunce prosteşte în coridor şi să-şi îndrepte arma spre atacatorul lui Traxler, care tocmai se retrăgea.

— Ei, tu! strigă el mânios.

Bărbatul se întoarse şi se opri, primind gloanţele ca o

felicitare.

Spre marea uimire a lui Vukovich, omul acela uriaş ridică arma şi îl trimise pe lumea cealaltă.

Terminatorul porni mai departe.

Sarah tresări când auzi un zornăit puternic care rupse tăcerea care se lăsase. Cineva umbla la clanţa uşii. Cineva voia să intre. Clănţănea din dinţi de frică privind pe deasupra biroului. Dincolo de geamul opac al uşii se vedea o siluietă masivă. Era el. Sarah ştia.

Sarah se retrase din nou sub birou. Era copleşită de spaimă. Acestea urmau să fie ultimile clipe din viaţa ei.

Se auzi un zgomot de sticlă spartă. O mână se întinse prin geamul uşii spre clanţă. Uşa se dădu în lături şi se auziră paşi. Sarah închise ochii. Nu se întâmplă nimic.

— Sarah! strigă o voce. Era Reese.

Fără să ezite nicio secundă, Sarah alergă la el, ţipând. Reese era chiar mai uşurat decât Sarah. Sarah era în viaţă. Misiunea, nu era ratată. O apucă de mână şi alergară în hol.

Focul care izbucnise într-o singură încăpere ameninţa să cuprindă toată clădirea. În coridorul prin care alergau Reese şi Sarah totul era învăluit în fum şi se auzeau gemetele oamenilor pe moarte. Reese ţinea strâns mâna Sarei ca într-o menghină, în timp ce zburau prin coridoarele şi încăperile ciuruite de gloanţe. Evita holurile mari unde se aflau trupurile celor morţi.

Şi tot pe acolo bântuia şi Terminatorul.

Reese era obişnuit cu lupta în încăperi mici şi în tunele strâmte. Acesta era teritoriul lui.

Focul se întinse acum, cuprinzând întreaga clădire. Reese ştia că, în câteva secunde, căldura degajată de incendiu îi va ucide pe toţi cei care se află înăuntru.

Se năpusti printr-o uşă încuiată într-o magazie de aprovizionare şi zări parcarea prin geamul acesteia. Sparse geamul, o apucă pe Sarah şi o târâ afară din fumul înecăcios. Sarah era numai pe jumătate conştientă de ceea ce se întâmpla cu ea.

Terminatorul înregistra creşterea de temperatură. Curând pielea va începe să-i ardă şi va muri, lăsându-l fără înveliş. Nu era însă decât un camuflaj, aşa că nu era foarte important.

Împuşcăturile încetaseră. Nu mai rămăsese nimic de omorât şi, cu toate acestea, nu reuşise să localizeze ţinta primară.

Cyborgul începu să analizeze diversele scenarii ale posibilităţilor ei de evadare, când îi parveni prin norul de flăcări şi fum zgomotul slab al unui motor de automobil care tocmai pornea.

Cyborgul realiză instantaneu unde se afla ţinta.

Aruncă arma goală şi se repezi spre intrarea din spate.

Când terminatorul ajunse la parcare, Reese pornise deja un Pinto roşu şi alerga spre şosea. Îl văzu pe Terminator stând în uşă, luminat din spate de flăcări.

— Lasă-te jos! îi strigă el Sarei.

Terminatorul ochi cu grijă, ridicând carabina de asalt AR. Luă în considerare viteza maşinii şi cursa tangenţială. Trase trei focuri înainte ca arma să se descarce şi ţinta să iasă din câmpul vizual, luând-o pe după colţul clădirii.

Reese şi Sarah avuseseră noroc. Primul glonţ lovise aripa din stânga, exact în spatele farului. Al doilea trecuse pe deasupra motorului. Doi centimetri mai jos şi maşina ar fi fost moartă. Al treilea pătrunsese în portiera de pe partea şoferului şi trecuse prin ceva moale înainte să se afunde în covorul de pe podea.

În ora care urmă, Reese continuă să conducă maşina cu concentraţie maximă, luându-şi numai din când în când privirea de la firul şoselei ca să vadă în ce stare se mai află Sarah. Fusese pe punctul de a face o criză de isterie în momentul în care părăsiseră parcarea şi o luaseră spre Alameda, îndreptându-se spre Şoseaua Naţională 10. Voia să iasă din oraş, să câştige timp. Să devină din nou stăpân pe situaţie. O luară pe Şoseaua nr.10 spre est, depărtându-se de coastă. Cât mai departe de trupurile fumegânde şi de

oroarea aceea cu două picioare despre care Reese ştia cu siguranţă că va veni după ei.

Reese conducea fără lumini, nedorind altceva decât să mărească cât mai mult distanţa dintre ei şi măcelul de la circa de poliţie. Dar după un timp aprinse farurile şi încercă să imite comportamentul celorlalţi şoferi de pe şosea. Sarah, care anticipase o altă cursă pe trotuare şi printre maşini, îşi permitea acum să se relaxeze puţin. Era însă prea năucită ca să poată vorbi, aşa că stătea tăcută în timp ce Reese se concentra intens asupra şoselei.

— Mă bucur mult că eşti în viaţă, zise Reese fără să se întoarcă. Vocea îi era foarte serioasă. Ea se simţi mişcată şi dădu din cap, relaxându-se şi mai mult, pe măsură ce şocul şi adrenalina dispăreau.

— Unde mergem? reuşi ea să murmure.

Reese îşi dădu seama că nu are nicio destinaţie, aşa că aruncă o privire în oglinda retrovizoare ca să se asigure că nu-i urmăreşte nicio maşină suspectă, apoi deschise seiful maşinii. Printre fel de fel de fleacuri, o sticlă de medicamente, câteva ambalaje de senviciuri, plicuri cu muştar şi ketchup, găsi şi o hartă Thomas Brother. Era veche şi ştearsă mai mult ca sigur că nu mai era actuală, dar era, oricum, mai bună decât nimic. Căută un loc deschis. Îl găsi.

— Cel mai bine este spre sud. Poate în Mexic.

Călătoreau în tăcere, fiecare cu gândurile sale. Sarah încerca să-i lase pe Ginger şi pe Matt să se odihnească în pace. Dar avea să mai dureze.

Mergeau spre sud-est pe autostrada Pomona şi douăzeci de minute mai târziu o luară direct pe sud, pe şoseaua 57.

Benzina era pe terminate. La această oră a dimineţii nicio staţie de benzină nu era deschisă. În timp ce străbăteau dealurile de la nord de Brea, unde şoseaua se întinde printre pantele înverzite ca o panglică de argint, motorul maşinii începu să dea rateuri. Reese o luă pe primul drum care cobora în pantă mergând fără motor

până ajunseră la marginea moale a şoselei neluminate ce mergea prin canion.

Coborâră obosiţi din maşină, Sarah protestând slab. Nu vedea de ce trebuie să doarmă sub cerul liber când aveau o maşină în stare perfectă.

Dar Reese ştia mai bine. Şi Sarah ştia cel puţin atât, că e mai bine să nu-l contrazică.

Reese luă o trusă de prim ajutor şi o lanternă din maşină. Apoi Sarah îl ajută să împingă maşina până la marginea unui pâlc de copaci care ascundeau o pantă lină. Cu o ultimă opintire, împinseră maşina în josul pantei în întuneric, într-un loc unde nu putea fi văzută din şosea.

Şoseaua Brea Canion Ora 3.31

Sarah îl privea de aproape pe Reese, urmărind modul în care se strecura printre tufişuri în faţa ei. Un dansator luptător în zdrenţe, care îşi balansa trupul ferindu-se de desişuri. Ochii lui scrutau spaţiul aproape ca o cameră de luat vederi, fără să clipească, urmărind conturul obiectelor mai mult decât dimensiunile acestora. Era agil ca o pisică în căutarea prăzii, cu trupul puternic dar foarte flexibil şi muşchi de oţel care îi jucau sub piele.

Era un adevărat soldat. Îşi dădea perfect de bine seama acum. Făcuse atât de des ceea ce făcea acum încât îi devenise o a doua natură. Acum credea toată povestea lui. Tot ce se întâmplase până acum – carnagiul de la secţia de poliţie, urmărirea inimaginabilă pe străzile oraşului, coşmarul de la Tech-Noir – toate acestea erau scene aproape supranaturale. Cât timp stătuse la poliţie, mintea ei se despărţise cumva de trup iar acum, simpla observare a modului profesionist în care se descurca Reese pe teren o făcu să restabilească legătura cu realitatea şi s-o accepte aşa cum este.

Un robot venit din viitor încerca s-o omoare. Pardon, un cyborg. Sarah se corectă în minte, ca şi cum aceasta ar fi avut vreo importanţă. O maşină ucigaşă cu înfăţişare umană lichidase treizeci de poliţişti înarmaţi ca şi când ar fi fost o combină care culcă spicele la pământ. Fusese

nimerit în plin de o mulţime de gloanţe, totuşi continua să înainteze. Şi singura ei apărare în faţa acestui monstru era acest soldat care părea foarte tânăr şi, deşi se mişca cu multă siguranţă, dovedind o experienţă îndelungată de luptă, părea la fel de speriat ca şi ea.

Ajunseseră la un canal de scurgere sub autostrada 57 care forma un fel de groapă cu fundul neted, numai bună să se ascundă în ea. Reese îndreptă lumina lanternei pe care o luase din maşină spre interiorul ascunzătorii. Pe jos era un strat subţire de apă verzuie. Sarah strâmbă din nas simţind mirosul stătut, dar coborî totuşi alături de Reese, istovită. Reese se lăsă pe vine, continuând să examineze interiorul adăpostului, urmărind fascicolul de lumină al lanternei. În cele din urmă ridică privirea spre ea. Ochii lui erau acum surprinzători de blânzi. Vocea lui era o şoaptă aspră care tăie liniştea cu o asprime militară, dar şi cu o nuanţă de îngrijorare sinceră.

— Eşti rănită?

Sarah izbucni pe neaşteptate în râs, apoi deveni la fel brusc serioasă dându-şi seama că ar fi avut nenumărate ocazii să primească un glonţ. Se uită în jos examinânduse cu privirea. Nu se vedea sânge. Nu simţea niciun fel de durere deosebită în nicio parte a corpului.

— Sunt okay, zise ea, apoi se simţi obligată să adauge. Reese… este adevărat… vreau să spun, războiul… tot ce ai spus. Era o confirmare, nu o întrebare, aşa că Reese nu răspunse. Se uita acum la ea cu aceeaşi atenţie cu care examinase mai înainte peisajul. Oare se aşteaptă să fac o criză? se întrebă Sarah! Să am un acces de isterie? N-avea deloc această intenţie. Se mira şi ea singură, dar nu se va întâmpla totuşi aşa ceva, deşi criza îi dădea târcoale. Acum nu avea decât o problemă cu care realmente nu se putea descurca. Nu putea să plângă. Sarei i se părea că ar fi trebuit să-i vină să plângă dacă se gândea că în viitorul destul de apropiat lumea va înnebuni în aşa hal, încât milioane de oameni vor muri striviţi de călcâiul inexorabil al unui descendent hidos al vreunui

Apple

-

Computer… Dar nu putea să plângă pentru că nimic din toate astea nu se întâmplase încă. Dar atunci, de unde a venit omul acesta care stătea acum în faţa ei? Şi obiectul acela… atât de înverşunat împotriva ei, omorâse zeci de nevinovaţi. Când simţi în spate răceala cimentului, un fior încă şi mai rece porni din interiorul ei în întâmpinarea celui de afară. Dacă Reese nu ar fi reuşit să răzbată prin timp, acum ar fi fost moartă. Şi nimeni n-ar fi ştiut de ce. Era absolut singură în această situaţie şi nu-şi putea permite nici măcar luxul de a apela la protecţia poliţiei. Singură şi dârdâind de frig într-o groapă în toiul nopţii împreună cu un bărbat străin cu privirea tulbure, zdrenţăros şi murdar, un adolescent speriat, dar care se pricepea să se joace cu moartea mult prea bine pentru vârsta sa. Îi salvase viaţa.

Sarah îi prinse privirea şi încercă să schiţeze un zâmbet tremurător.

— Reese… oh, care îţi este numele mic?

— Kyle.

— Kyle, continuă ea şovăitoare. Dacă nu erai tu, acum n-aş mai fii fost în viaţă. Vreau să… să-ţi mulţumesc.

Reese îşi permise s-o privească în ochi. O fetişcană, îşi repeta el mereu în minte. O ţintă care are nevoie de acoperire, adăugă el. Apoi spuse cu voce tare:

— Mi-am făcut datoria.

Sarah dădu din cap, satisfăcută pentru moment. Reese începu din nou să asculte. Se auzea o maşină. Cam la o mie de metri. Ostilă? Puţin probabil. Aşteptă, pendulând între starea de tensiune şi cea de relaxare. Auzi un alt zgomot. Vântul adia atât de blând şi dulce aici, încât i se părea că aude cum respiră pământul. Se simţi umilit. Adulmeca mirosuri de animale aduse de vânt – probabil câini, nu era sigur.

Maşina trecu huruind pe deasupra capetelor lor. Mâna lui Reese se crispă pe pistolul poliţistului, apoi se

relaxă când maşina trecu fără să încetinească viteza.

Sarah tremura acum din tot corpul fără să se poată stăpâni, ca urmare a stării de şoc şi a efectului aerului rece. El veni spre ea făcând o mişcare agilă şi eficientă şi îi petrecu braţul pe după umăr. În primul moment, Sarah se trase înapoi. Hainele lui miroseau a sudoare învechită. Dar corpul lui radia căldură. Chiar şi prin trenciul acela se simţea cum devine din ce în ce mai cald. Ea privi spre el recunoscătoare, dar el stătea cu ochii aţintiţi în întuneric, privind undeva, departe. Nu vedea niciun fel de emoţie, era numai sentimentul datoriei împlinite. Cu toate acestea şi în profida mirosului neplăcut, îşi strecură braţele în jurul pieptului lui şi se lipi strâns de el. Îi simţea trupul cum se contractă în ritmul respiraţiei ritmice. Muşchii lui păreau nişte benzi de metal încins sub piele. Poate că era şi el tot un cyborg.

Un cyborg venit dintr-o lume viitoare de durere şi oroare.

— Kyle, ce simţi când treci prin timp?

O clipă el îşi opri respiraţia ca să se gândească la aceasta pentru prima oară.

— O lumină albă. Durere. Ca şi cum te-ai împinge prin ceva …nu ştiu. Poate ca atunci când te naşti. Poate. Apoi ea simţi că îi picură pe mână ceva aşa, ca o cafea fierbinte şi se trase înapoi. Apucă lanterna şi îndreptă lumina spre mână. Sânge.

— O, Dumnezeule!

Reese privi în jos la sângele care i se scurgea din rană ca şi când şi-ar fi amintit de un vis urât.

— M-a nimerit unul.

-

Sarah nu pricepu de la bun început.

— Te-a nimerit? Vrei să spui că te-a împuşcat? El dădu din cap.

— Nu e nimic grav. Nu-ţi face griji.

Sarah mută fascicolul de lumină pe braţul lui. Se vedea o gaură mică în trenci, ca o arsură de ţigară, dar

toată partea de sus a braţului era plină de sânge.

— Eşti nebun? Trebuie să te duc la un doctor.

— Nici vorbă.

Sarah îi descheie blând trenciul şi i-l trase de pe umeri.

— Haide, scoate astea.

Reese îşi scoase cu grijă haina şi se uită la rană ascunzându-şi un oftat de uşurare. Credea că e mai rău şi nu dorise să se uite.

— Vezi, a trecut numai prin carne, zise el. Sarah privi la gaura mică desenată clar pe tricepsul lui şi din care încă mai curgea sânge. O bucăţică de stofă bleumarin din haină intrase în rană odată cu glonţul şi rămăsese acolo. Reese întoarse uşor braţul spre lumina pâlpâitoare a lanternei şi Sarah văzu gaura mai mare pe care o făcuse glonţul la ieşire. Cu toată violenţa din ultimele câteva ore, era pentru prima oară când vedea de aproape ce poate face un glonţ în carnea omului. Era şi îngrozitor şi fascinant. Mai mult îngrozitor.

Trebuia bandajat şi ea era cea care trebuia să-l bandajeze. De aceea luase el din maşină trusa de prim ajutor. *La treabă*, îşi zise ea. *Încearcă să nu te gândeşti la nimic. Mai întâi trebuie să cureţe rana*.

Asta însemna că trebuie s-o atingă. Isuse, acum totul devenise chiar prea real.

Sarah deschise trusa de prim ajutor. Bandaje, unguente, pilule, tifon, apă oxigenată. Toate astea erau bune când te zgâriai la un genunchi, nu pentru o rană împuşcată. Luă un tampon şi se apropie de el. Reese o urmărea fascinat şi amuzat în acelaşi timp.

— Isuse, o să-mi vină să vomit. Vorbeşte-mi despre ceva, indiferent ce. Orice. Nu contează.

— Despre ce?

Sarei mai că-i venea să râdă. Avea câteva milioane de întrebări de pus. De exemplu… despre fiul ei. Avea un copil, aşa spusese. Sau ar fi avut. Sau va avea. Sau va fi avut. Nu există timpuri gramaticale pentru această

situaţie.

— Vorbeşte-mi despre fiul meu. E înalt?

— Cam de înălţimea mea. Are ochii tăi.

Ea începu să tamponeze sângele din rană iar el se strâmbă de durere, apoi îi făcu semn să continue. Sarah continuă cât putea mai blând muşcându-şi buzele şi concentrându-se asupra celor ce-i spunea el ca să nu vomite peste braţul lui.

E greu de descris. Este… inspiră încredere. Are o voinţă puternică. Ştii întotdeauna că va face ce a hotărât să facă. Tatăl meu – nu mi-l amintesc, întotdeauna l-am asemuit cu John. Ştie cum să-i convingă pe oameni. Întotdeauna îl urmează, oriunde ar merge. Aş fi gata să mor pentru John Connor. Spuse ultimile cuvinte cu o voce joasă, pătimaşă şi ea îl crezu şi îşi dădu seama că este în stare să aibă emoţii. Fanatismul pur, total, fără discernământ al adolescentului, acea patimă pe care ea n-a fost niciodată în stare s-o simtă pentru nimeni şi pentru nimic.

— Cel puţin acum ştiu ce nume să-i pun, chicoti ea.

Era o glumă, nu-i aşa? Reese nu zâmbi şi ea înţelese că nu-i ardea de glume. Era prea multă suferinţă în ochii lui. Sarah întrebă din nou:

— Ştii cine este tatăl, ca să ştiu să-l ţin pe loc dacă ne întâlnim din întâmplare…

-

Reese dădu din umeri,

— Nu, John nu povestea niciodată despre el, Tot ce ştiu este că a murit înainte de război…

— Stai, îl întrerupse Sarah. Nu vreau să ştiu.

Se întoarse la munca de infirmieră. El şedea liniştit, urmărindu-i mişcările degetelor care deveneau din ce în ce mai sigure. Apoi Sarah întrebă:

— John te-a trimis?

Reese întoarse capul, devenind din nou posomorât şi închis.

— M-am oferit voluntar.

— Voluntar?

El se întoarse din nou cu faţa spre ea.

— Bineînţeles. Eşti o legendă. Era o şansă unică s-o cunosc pe mama lui John Connor. Eşti eroul din spatele eroului. Făcu o strâmbătură când ea îi strânse bandajul.

— Nu-i nimic, strânge-l mai tare, zise el, apoi continuă. Tu l-ai învăţat cum să lupte, cum să se ascundă, cum să-i organizeze pe alţii – încă de când era copil, căci şi tu trăiai ascunsă înainte de război.

Sarah ridică mâna şi îi aruncă o privire confuză.

— Vorbeşti la timpul trecut despre lucruri care nu mi s-au întâmplat încă. Simt că înebunesc. Strânse faşa într-un nod, cu gândurile aiurea şi Reese făcu din nou o grimasă. Îşi reveni şi termină bandajul cu mişcări mai domoale.

— Te rog să mă scuzi, dar eşti convins că ai găsit în mine persoana pe care o căutai?

Privirile li se împletiră. Sarah mai văzuse o dată privirea aceasta. Şi nu avea nimic de-a face cu datoria. Privea direct în ea, în sufletul ei despuiat de orice acoperământ. Sarah cea mică din ea scânci încet.

— Sunt sigur, zise el. Şi într-adevăr era sigur… cel puţin fizic vorbind. Îndoielile lui erau de altă natură.

-

Sarah se ridică în picioare exasperată.

— Las-o-n colo, ce, arăt eu a mamă a viitorului? Sunt eu o dură? O persoană organizată? Nu sunt în stare sămi chivernisesc nici măcar banii mei.

Reese asculta mai mult tonul cu care vorbea, decât cuvintele pe care le rostea. Era acelaşi ton resemnat, învins, pe care îl auzise în vocile multora dintre cei cărora John le ceruse să rişte, să înfrunte primejdia pentru cauză. Era un ton pe care el îl dispreţuia, pentru că izvora din aceeaşi atitudine care îi împiedicase pe oameni să învingă maşinile cu ani în urmă. Această acceptare oarbă, pasivă a tot cea ce *destinul le rezervase*. Religii întregi şi filosofii subtile nu aveau altă menire decât să confere greutate

acestui ton plângăreţ de învins. Asta până când John ieşise afară din cenuşă cu o grenadă în mână şi o aruncase sub şenilele unui H-K. Până când John a înfruntat moartea, stând între resturile în flăcări ale tancului ca să-şi scoată combustibilul de care avea nevoie pentru carul lui blindat.

Prin exemplul lui, i-a convins pe oameni. Oamenii au venit la el şi continuă să vină. Şi când Reese crescuse destul de mare, părăsise ceata de prieteni ai străzii şi i se alătură şi el, fericit că poate să scape de acel patetic Dar de ce eu? pe care îl dispreţuise atât de mult.

Reese oscilase tot timpul de când o cunoscuse pe Sarah între veneraţie şi dezgust.

Îşi amintea informaţiile în legătură cu ea. Sarah Connor era chelneriţă, pur şi simplu o tânără chelneriţă în vârstă de douăzeci de ani care lucra numai cu jumătate de normă şi, în acelaşi timp, continua să studieze. Nu dovedise până la vârsta aceasta niciun fel de talente sau calităţi deosebite. Semăna cu femeile acelea amărâte care scurmau orbeşte în moloz, inconştiente de propria putere de a rezista sau de a-şi schimba soarta. Cunoscuse multe cazuri din acestea. În momentul în care li se arată calea cea bună, devin soldaţi de nădejde. Poate că aşa stăteau lucrurile şi cu Sarah. Dar, oricum, el nu se ocupa de recrutări. Tot ce ştia el era arta de a supravieţui. Se prezentase voluntar pentru această misiune, dar se aştepta să fie preferat un luptător mai în vârstă, cu mai multă experienţă. Când John pronunţase chiar numele lui, se simţise măgulit, dar realizase imediat şi enorma responsabilitate pe care şi-o asuma. Misiunea lui avea să afecteze profund întreaga istorie a omenirii! Aşa îi spusese John. Înainte de a se prezenta voluntar, Reese nu se gândise decât la bucuria de a putea executa cel mai important ordin pe care îl dăduse John vreodată şi la onoarea de-a o cunoaşte pe frumoasa mamă a lui John în carne şi oase. Cea mai consistentă parte a misiunii îi scăpase. Totul se petrecuse atât de repede, atât de repede. Imediat ce forţele lui John capturaseră laboratorul special

pentru deplasări în timp, i se anunţase această misiune specială şi îşi trecuse imediat numele printre voluntari. Câteva minute mai târziu fusese chemat la buncărul de comandă al lui John şi fusese informat în legătură cu misiunea. Îşi amintea acum ce subliniase în mod deosebit John – importanţa uriaşă pe care o avea executarea cu succes a misiunii şi încrederea fermă că Reese va reuşi. Privirea aceea plină de încredere îl pregătise mai bine pentru luptă decât tot ce îi pompau medicii în vene. Şi atunci John îl îmbrăţişase. Asta l-a luat prin surprindere. De John Connor nu te puteai apropia foarte uşor. După ce îi murise mama, devenise singuratic şi închis în sine. Era adorat de cei pe care îi conducea, pentru că nu le cerea niciodată să facă nimic din ceea ce n-ar fi fost gata să facă el însuşi; şi ştia întotdeauna ce trebuie făcut. Nu era apropiat de nimeni. Dar John spusese că Reese este pivotul destinului şi apoi îşi aruncase braţele în jurul gâtului lui ca şi când ar fi fost prieteni vechi. Când John se întoarse ca să se ocupe de celelalte detalii tehnice, Reese surprinse pe chipul lui o expresie de tristeţe pe care ştia că n-ar fi trebuit s-o vadă. Poate că încrederea pe care i-o arătase John era numai ca să-i dea curaj. Această privire îl tulburase. Acum, când se gândea La tot ce aveau de făcut el şi Sarah ca să supravieţuiască, îşi aminti de ambele expresii ale lui John şi realiză şi faptul că nu apucase să primească decât extrem de puţine informaţii înainte ca tehnicienii să-l arunce în acea clipă infinită de călătorie prin timp! După câte ştia Reese, el era primul om viu transferat prin timp. Skynet construise scheletul de metal în cadrul planului său lacom de dezvoltare şi cercetare, un repertoriu geometric extensibil generat de computer de tehnologii noi. Oamenii ocupaseră laboratorul intact şi tehnicienii se repeziseră imediat să cerceteze sistemul şi să analizeze datele. Când şi-au dat seama de ceea ce realizase Skynet în disperarea lui raţională rece, John s-a hotărât să-l înfrunte chiar cu tehnologia lui. Dar când Reese păşise pe platforma biaxială a generatorului de

câmp, nimeni nu ştia exact dacă deplasarea în timp poate fi suportată de fiinţele vii. Ar fi putut ajunge în 1984 sub forma unui cadavru călduţ, cu inima oprită din cauza unor energii imprevizibile.

— Uite ce este, Reese, spuse Sarah, eu nu-mi doresc nimic din toate astea. Şi nu vreau să mă implic în niciun fel. Părul îi era încâlcit cu transpiraţie uscată. Hainele îi erau murdare şi şifonate. Nu era o legendă. Nu era decât o femeiuşcă jalnică, pe punctul de a începe să scâncească la picioarele lui fără să se poată controla.

Aşadar, pe lângă faptul că trebuia s-o ţină în viaţă, trebuia s-o ţină sănătoasă şi puternică. Era ceva ce îl depăşea, căci nu ştia cum să procedeze nici în cazul propriei persoane.

Atunci îşi aminti ultimul lucru pe care i-l spusese John că trebuie să-l facă. Rosti cu voce calmă şi puternică.

Sarah încetă să mai păşească încoace şi încolo ca un animal în cuşcă şi se întoarse cu faţa spre el.

— Fiul tău mi-a dat un mesaj pe care trebuie să ţi-l transmit. M-a pus să-l învăţ pe dinafară.

Ea încremeni clipind din ochi, neştiind la ce trebuie să se aştepte. Reese continuă, de astă dată pe un ton ceva mai blând, care lăsa să se simtă afecţiunea cu care fusese rostit mesajul.

„Nu am avut niciodată ocazia să-ţi mulţumesc aşa cum se cuvine pentru toată dragostea ta şi curajul de care ai dat dovadă în anii de întuneric. Nu pot să te ajut în ceea ce urmează să înfrunţi, decât spunându-ţi că viitorul ne este dat o dată pentru totdeauna. Am văzut omenirea ridicându-se din nou după înfrângere şi am avut privilegiul de a fi acela care i-a arătat drumul. Trebuie să ne aperi victoria. Trebuie să fii mai puternică decât îţi imaginezi că poţi fi. Trebuie să supravieţuieşti, căci altfel eu nu voi exista niciodată”.

Reese vedea cum se linişteşte. Cuvintele o mângâiau ca un balsam. N-ar fi vrut să pună atât de mult din propriile sentimente atunci când le reprodusese, dar se

pare că era bine! aveau efectul dorit.

Reese îndoi mâna. Nu-l mai durea chiar aşa de tare. Oricum, nu într-atât de tare încât să nu poată suporta. Braţul îşi păstrase aproape 75 la sută din mobilitate.

Poate, poate că au o şansă să reuşească. Dacă ar putea să rămână în câmp deschis, sub cerul liber, să nu lase niciun fel de urme, s-ar putea ascunde la nesfârşit. Ca s-o încurajeze, Reese spuse:

— Frumos bandaj de prim ajutor! Ea zâmbi obosită.

— Îţi place? E primul în viaţa mea.

În tonul ei încă se mai simţea o umbră de ironie. Continua să respingă răspunderea care i se impunea.

Sau încerca s-o facă, cel puţin din punct de vedere emoţional. Dar o anumită componentă logică de undeva, din străfundul conştiinţei ei, acceptase deja idea că va veni o zi când va face toate astea, aşa cum acceptase acum gândul că civilizaţia va dispărea peste câţiva ani şi toate ororile care vor urma după aceea.

Vor mai fi multe răni şi multe bandaje. Tragedii şi pierderi inimaginabile. Sarah se cutremură când văzu cu ochii minţii peisajul întunecat ce se desfăşura în faţa ei. Îi veni în minte un cuvânt. Destin.

Era ca şi când ai juca într-o piesă de teatru. Poţi modifica modul de a juca, dar nu poţi schimba sfârşitul! Îşi amintea de o piesă de teatru în care jucase pe când era la liceu. Îi plăcea foarte mult un personaj, dar acesta murea invariabil în actul al treilea, seară de seară. Şi îşi amintea cât de nefericită era. Ar fi vrut ca măcar o dată, boala personajului să nu fie fatală. După aceea nici nu ia mai plăcut să joace teatru şi nu-i plăcea nici ideea de destin, ca atare.

Pe deasupra capetelor lor trecu huruind alt vehicul. Un camion lung, cu un motor Diesel foarte zgomotos. Reese observă că abia se mai ţinea pe picioare.

— Încearcă să dormi puţin. În curând se luminează de ziuă.

Sarah se aşeză lângă el, cu spatele spre cimentul

rece. Tensiunea creată între ei încă mai plutea în aer şi el îşi trecu braţul pe după umerii ei.

Timp de o clipă, Reese îşi puse întrebarea dacă nu cumva suferă de un şoc ca urmare a deplasării în timp, căci avea senzaţia că ceea ce trăia el acum fusese existenţa lui dintotdeauna, iar ea fusese întotdeauna cu el.

Sarah era epuizată. Trebuia neapărat să doarmă şi era pe jumătate adormită când Reese tresări auzind greierii. Asta o făcea să se simtă mai în siguranţă. Îşi dădea seama că, deşi Reese trebuia să fie şi el mort de oboseală, s-ar fi trezit imediat ce s-ar fi apropiat cineva sau ceva. Era un om ciudat, mereu hăituit. Îşi dădu seama că Reese probabil nu mai auzise niciodată un greiere. Faptul că îl ştia acolo, lângă ea, o făcea să se simtă calmă şi senină, în pofida coşmarului prin care tocmai trecuse. Când îi vorbea cu voce dulce, se simţea mângâiată şi protejată. Voia să-l mai audă vorbind.

— Mai vorbeşte-mi despre locul de unde vii. Am să adorm mai repede.

— Foarte bine, zise el. Ziua trebuie să stai ascuns, dar noaptea poţi să umbli. Vânătorii-ucigaşi folosesc infraroşii, aşa că tot trebuie să fii cu băgare de seamă. Mai ales la antene. Dar nu sunt prea deştepţi. John ne-a învăţat cum să aruncăm cu praf în ei. A devenit mai greu când au apărut Infiltratorii. Iar Terminatorii sunt cei mai noi. Cei mai răi.

Sarah simţea că plutea, că se contopea cu el când începu să-i povestească despre un loc cu zgomote şi flăcări, cu cenuşă albă şi ruine înghiţite de foc, patrule robot luminate de lună care lansau raze nimicitoare şi jeturi de plasmă în nefericiţii supravieţuitori ce scormoneau prin ruinele oraşelor moarte în căutarea unor cutii de conserve necarbonizate, oase înnegrite şi maşinile vânătoare de oameni năvălind cu trupul lor de crom-nikel în grupuleţele de oameni ca nişte rechini cuprinşi de furia foamei.

Reese încă mai vorbea când Sarei i se închiseră

pleoapele. Capul ei se rezema de umărul lui. Reese nu-i vedea decât creştetul capului, astfel că nu-şi putea da seama dacă a adormit sau nu. Îşi continuă relatarea, care nu avea nicio structură narativă, ci era alcătuită numai din imagini răzleţe, desprinse din cronologia lui personală – fragmente de luptă şi tehnici de supravieţuire, anecdote, felii de viaţă din secolul douăzeci şi unu.

Ultimul gând conştient al Sarei înainte de a adormi fu bizar – abia mai târziu şi-a reamintit de el. Avea senzaţia că Reese vorbeşte foarte poetic, ca un recitator ambulant care reuşeşte să transmită imaginile clar cu un limbaj bolovănos şi o construcţie sintactică stângace. Dacă s-ar fi născut în altă viaţă şi în alt timp, ar fi putut fi artist sau compozitor dar aceste imbolduri care nu serveau raţiunii supreme – supravieţuirea, erau complet eradicate şi se manifestau acum numai sub forma unor vagi urme în vivacitatea descrierii sale.

Convingerea ei că Reese era un soldat cu suflet de poet avea să revină mai târziu, combinată însă cu o disperare tristă.

Cuvintele lui Reese ajungeau din ce în ce mai greu la ea, pe măsură ce se cufunda mai profund într-un somn binefăcător şi regenerator, trezind în catacomba întunecoasă a visurilor ei imagini pe cât de uluitoare, pe atât de suprarealiste.

Se făcea că e lumină. O lumină strălucitoare, clară, ca soarele, care alungă întunericul nopţii, se prelinse pe marginea sfărâmăturilor de beton formând urme ascuţite ca lama de brici. Se făcea că suflă şi vântul direct în jos şi se auzea un geamăt surd, ca al metalului muribund, iar ea înţelese că era un motor sau mai multe motoare cu reacţie.

Suflarea vântului mătura mormanele de cenuşă scoţând la iveală grămezi de oase. Cenuşa era suflată din orbitele goale ale craniilor şi reflectoarele aruncau umbre lungi deasupra lor. Maşina arăta ca o uriaşă viespe cromată, numai că acolo unde ar fi trebuit să fie aripile, în mijlocul toracelui, erau două tunuri turbojet, îndreptate

direct în jos. Obiectul acela plana în aer şi cobora din când în când, explorând terenul pe frecvenţele vizibile şi pe infraroşii. Apoi se înclină, şi luă viteză ca un elicopter Aircobra. Tunul trase o dată într-o clădire nimicită de flăcări, apoi se retrase în nacela de sub pântecele maşinii, în timp ce aceasta continua să patruleze.

Un kilometru mai departe, pe terenul distrus, o altă maşină se lăsa la pământ, sprijinindu-se pe nişte picioare hidraulice ca de insectă. Ateriza în ceva ce părea să fie un depozit sau loc de parcare. Mai multe maşini de vânătoare-ucidere, semănând cu nişte tancuri, erau aliniate sub reflectoarele cu infraroşii. Tunuri automate de douăzeci de metri lungime făceau de pază, aşezate pe piloni înalţi de beton. Luminile farurilor măturau întunericul.

După ce maşina zburătoare de vânătoare-ucidere s-a îndepărtat, se putea ieşi din ascunzători! În uniformele lor pestriţe în două tonuri, soldaţii se confundau aproape total cu peisajul înconjurător gri pe gri, negru pe negru.

Conducătorul grupului stătea lungit pe o lespede de beton şi privea printr-o lunetă fixată pe faţa lui. Era un ecran video cu imagine intensificată pe care terenul apărea luminat ca ziua. O strălucire verzuie îi lumină chipul. Era Reese. Sudoarea îi curgea pe faţă lăsând dâre în stratul de praf şi cenuşă. Era murdar şi nu se bărbierise de mult. Niciunul din oameni lui nu arăta mai bine. Purtau cu toţii căşti şi se auzeau în permanenţă un murmur de voci din aparatele de radio prin care comunicau cu celelalte unităţi din zonă.

— Yankee unu-trei către baza de foc Echo-nouă!

— Vorbeşte Yankee unu-trei. Ce ai de raportat?

— Am încheiat cercetarea la cota trei mii. N-am descoperit prea mult. Am nimerit peste nişte tipi la piaţă. Nu sunt înregistraţi, dar au marfă de schimb.

— Ce fel de marfă?

— Conserve, nişte unelte şi benzină. Au nevoie de adăpost şi muniţii doi-doi-trei.

— Aici Roger unu-trei, trimite-i încoace.

— Venim. Cercetaşii noştri au probleme, aşa că închei transmisia.

— Roger unu-trei…

Murmurul vocilor în căşti continua fără întrerupere. Erau rapoarte ale patrulelor din toate sectoarele învecinate, echipe de genişti în căutarea maşinilor de vânătoare-ucidere pentru a le demonta sau a le disloca elementele esenţiale, o echipă numeroasă de recunoaştere în zona opt, o unitate sus, în munţi, lângă buncărul douăzeci şi trei de pe fosta Şosea Mulhollanti cerea să i se trimită mecanici care să le ajute să demonteze tunul de pe o maşină de vânătoare-ucidere.

Cineva anunţa că avusese o ciocnire cu un grup de terminatori seria 600 îmbrăcaţi în uniforme ca ale lor. Avuseseră de suferit pierderi, şi cercetaşul lor, câinele de vânătoare, pierise.

Şi aşa mai departe.

Reese semnală o mişcare şi unitatea coborî printr-o gaură de acces ascunsă de ruine pe o scară care mergea în jos. Sarah îi urmări cu ochii minţii cum coborau îngrijoraţi sub pământ, tot mai jos, luminân-du-şi drumul cu lanterna. Ajuns la patru nivele sub pământ, Reese bătu cu vârful armei într-o uşă de oţel grosolan sudată. O dată. Apoi încă de două ori. Şi încă o dată. O plăcuţă mică de oţel se dădu la o parte şi în crăpătura formată se ivi ochiul unei santinele.

Uşa clănţăni şi se deschise înainte ca el să termine parola.

Reese pătrunse în încăpere. Fu izbit de valul de căldură, de mirosul de fum şi de trupuri umane. Trei sentinele înarmate stăteau cu armele ridicate. Reese întinse mâna ca să se lase mirosit de câini de pază – un lup şi un doberman. Probabil creaturile cel mai bine hrănite din bază. Câinii dădură din coadă, aşa că Reese putu să-şi continue drumul. Era o fiinţă umană.

Santinelele se dădură înapoi, relaxându-şi mâinile în care ţineau armele, Westinghouse M-25. Echipa lui Reese

pătrunse înăuntru, se înregistrară la aparatul de pontaj, apoi se dispersară în labirintul încăperilor.

Baza de atac E-9. Cândva fusese nivelul D, al parcajului de sub Centrul de divertisment ABC din Century City. Acum era parţial distrus şi servea de adăpost unui mare număr de soldaţi, copii, căutători de gunoaie, bolnavi, muribunzi şi o mulţime de şobolani.

Sarah avea impresia că îl însoţeşte pe Reese, ca şi când acesta i-ar fi fost călăuză. Treceau pe lângă chipuri vlăguite, hăituite, ai căror ochi sclipeau apatic, fără să înregistreze trecerea lor pe acolo. Erau îmbrăcaţi în zdrenţe jerpelite, straturi de îmbrăcăminte alcătuită din piese răzleţe cu câteva numere mai mari sau mai mici, haine sau veste tăiate grosolan din covoare sau perdele, legate cu bucăţi de sârmă multicoloră. Feţele lor erau palide şi chinuite, ochii ieşiţi din orbite. Numai copiii păreau veseli, scurmând în gunoaie ca să prindă şobolani pentru supă.

Pretutindeni în catacombe licăreau focuri pe care se gătea şi de pretutindeni ieşeau chipuri din întuneric ca nişte stafii, bărbaţi şi femei din care se părea că sufletul zburase. Locuiau în caroserii de automobile, în pubele şi containere de gunoi răsturnate pe o parte, sau pur şi simplu în spatele unui cearceaf zdrenţuit atârnat pe o sârmă. Pe feţele unora dintre oamenii mai bătrâni se vedeau cicatrici de arsuri suferite în timpul războiului, carnea se umflase şi se băşicase. Se auzea un geamăt stins care venea de undeva din întuneric, iar dintr-o nişă din apropiere se auzea zumzetul monoton al tânguielilor unui nebun, repetate la nesfârşit. Era ca un drum prin infern şi Sarah se simţea sfâşiată între dorinţa de a pleca cât mai repede de aici şi nevoia imperioasă de a uşura în vreun fel suferinţa aceasta deznădăjduită. Îi venea să se ducă la ei şi să-i strângă la piept. Mai ales pe aceşti sărmani copii născuţi după războiul nuclear. Dar Sarah era pentru ei un fel de stafie, o persoană inexistentă, căci priveau direct prin ea. Ea nu era acolo. Nu încă.

Reese şi Sarah se apropiară de un grup de oameni adunaţi în jurul unei staţii de emisie, sub o lumină fluorescentă strălucitoare. Reese salută când trecu pe lângă ei. Pe unii îi cunoştea, pe alţii nu. Erau câţiva căpitani, doi maiori şi un bărbat care şedea cu spatele spre ei, flancat de gărzi. Purta o beretă neagră cu steluţă de general prinsă într-o parte. Numai un singur bărbat în armata amestecată de gherilă care împânzea pământul purta o astfel de beretă neagră.

John venise la această bază de atac în noaptea precedentă ca să organizeze un raid asupra fabricilor automate din vecinătate. Se ştia că Skynet producea tunuri cu plasmă pe care le utiliza la Reperele Şapte şi Opt. Era vorba de un raid de amploare, care urma să aibă loc peste trei zile. Reese îl aştepta cu nerăbdare. Unul dintre locotenenţi spusese că s-ar putea ca Reese să fie transferat la unitatea personală a lui Connor şi John însuşi îi adresase câteva cuvinte imediat după sosire. Fusese o întâlnire bizară. Reese avusese impresia că John Connor îl priveşte într-un fel mai deosebit, cu o atenţie aparte, altfel decât pe un ofiţer oarecare. Totuşi Reese nu reuşi să citească nimic în ochii lui Connor.

— Bine, sergent Reese, îi spusese generalul şi se întorsese cu spatele. Aşa era întotdeauna cu John şi deşi Reese servise sub comanda lui în mai multe acţiuni, bărbatul acesta rămânea o enigmă.

Acum, înconjurat de statul său major, John coordona câteva ofensive de importanţă majoră în întreaga lume prin intermediul unităţii lui mobile de telecomunicaţii.

Lui Reese i se spusese că, de fapt, folosesc chiar canalele sateliţilor lui Skynet, ştiind că duşmanul ar fi distrus imediat orice instalaţie elaborată de oameni, dar nu-şi putea permite să-şi distrugă propriul sistem global de relee. Reese nu înţelegea prea bine cum e cu pirateria aceasta în telecomunicaţii, dar, oricum, nu era treaba lui.

Sarah îi văzu pe bărbaţii aceia adunaţi unul lângă altul în jetul de lumină. Văzu şi silueta cu beretă neagră, în

momentul în care doi dintre adjuncţii săi se dădură într-o parte. Era cu spatele la ea. Umerii lui largi erau lăsaţi în jos, trădându-i îngrijorarea, însă mâinile făceau gesturi sigure indicând pe hartă acţiunile ce urmau a fi executate. Îi auzea vocea, dar nu distingea cuvintele. Ar fi dorit ca el să se întoarcă. Dar adjuncţii se mişcau împreună, aşa că îi blocară din nou vederea. Vru să se ducă spre el, dar ceva o împiedica. Era ceva ce nu trebuia să vadă. Reese merse mai departe şi găsi un loc unde să se poată odihni câteva ore: o canapea de piele pe jumătate arsă. Îşi desfăcu catarama centironului, îşi dădu jos arma de pe umăr şi şi-o puse pe genunchi, ţinând mâinile deasupra ei.

— Aceasta este iubita mea şi cea mai bună prietenă a mea, zise Reese către Sarah. Întotdeauna dormim împreună.

Sarah se aşeză pe canapea lângă el. Reese se lăsă pe spate, cu trupul ca de plumb. Deschise fermoarul de la un buzunar şi scoase de acolo un pătrat de plastic neted, mic. Era o fotografie polaroid boţită, dar nu vedea ce reprezintă. În timp ce Reese o studia, privirea lui deveni blândă şi intensă.

Reese ridică privirea în sus când auzi că uşa de siguranţă este deschisă şi închisă apoi din nou. Venea încă o patrulă, vizibilă în depărtare sub jetul palid de lumină fluorescentă. Doi cercetaşi. Câinii le mirosiră mâinile. Apoi un al treilea om pătrunse în încăpere înainte ca santinelele să apuce să închidă uşa. Era cu un cap mai înalt decât ceilalţi şi purta ceva voluminos sub poncho-ul său cenuşiu ponosit.

Câinii începură să latre furioşi la el. Sentinelele alergau să-şi ia armele. Unul din ei strigă:

Terminator! *Terminator*!

Reese rămase încremenit o fracţiune de secundă, timp în care Terminatorul îşi aruncă de pe el poncho-ul şi ridică arma RBS General Dynamics-80 în poziţie de tragere. Arma lătră scurt şi buncărul fu inundat de lumină.

Reese apucă preţioasa fotografie cu dinţii ca să-şi

elibereze mâinile şi alergă la locul acţiunii.

O serie îngrozitoare de pulsuri de plasmă iluminară orbitor interiorul, când Terminatorul împroşcă aerul cu focul mortal. Loviturile erau însoţite de ţipete şi gemete, sirenele începură să sune înnebunite, în mijlocul acelui iad de fum şi foc Terminatorul se mişca inexorabil spre centrul de comandă. Connor dădea ordine grăbite, focurile de ripostă jucau frenetic în jurul Terminatorului. O parte din muniţii explodă. Scena fu completată cu o minge mare de foc care venea rostogolindu-se pe sub tavanul scund.

Reese se trântise la pământ, în spatele unui morman de dărâmături în flăcări. Se rostogoli gemând de durere să-şi apuce arma. Fotografia căzuse alături şi luase foc arzând împreună cu alte rămăşiţe. Sarah se uita la Reese care urmărea cu privirea fotografia arzând şi părea îngrozit când aceasta fu mistuită de flăcări.

Acum nu mai erau decât impresii vagi. Gemete. Zgomot de paşi care alergau. Arcuri voltaice care luminau fumul ca nişte blitzuri. O fetiţă de şase ani care plângea în mijlocul acestui haos. Câinii care urlau şi schelălăiau. Unul din ei, lupul, scâncea şi îşi muşca spatele unde blana îi luase foc.

Şi în mijlocul acestei scene apocaliptice o siluetă care înainta fără oprire cu ochii roşii şi cu o armă care scuipa moarte. RBS-ul descria semicercuri largi iar acum ţeava ei masivă era îndreptată chiar spre Sarah. Simţi un gol în stomac, ştiind că nu se poate mişca suficient de repede. Privea paralizată la el, înainte să tragă. O microsecundă care se dilată devenind o realitate. Ochii roşii erau aţintiţi asupra ei. Apoi, o lumină albă, orbitoare, îi transformă întreaga existenţă într-un fel de ceaţă.

Visul nu mai avea unde să continue, aşa că se opri brusc, ca ultimul cadru al unui film care trece prin proiector.

Sarah mormăi prin somn, trezindu-se pe jumătate şi se lipi de Reese, căutându-i căldura corpului. Apoi adormi din nou adânc, de astă dată fără vise.

Reese o simţi pe Sarah mişcându-se şi se trezi brusc. Îşi dădu seama că fusese cuprins de toropeală şi făcu la repezeală câteva exerciţii mentale pe care le practica întotdeauna când trebuia să rămână treaz în timpul patrulării. Afară, cerul începea să se lumineze. Probabil că vorbise foarte mult. Îşi dădu seama că spusese într-o oră mai multe cuvinte decât în ultimii doi ani de viaţă. De ce istorisise atâtea detalii în legătură cu atacul asupra buncărului acela nu putea spune. Din punct de vedere militar, fusese un fapt destul de comun. Încercase să-i dea o imagine completă despre lumea anului 2029. Poate că şi fotografia făcea parte din această imagine. Combinaţia între fotografie, Terminator şi prezenţa lui John acolo, poate că aceste elemente erau menite să confere mai multă veridicitate tabloului.

John îi dăduse de fapt fotografia cu un an înainte, când erau amândoi la pământ, înfruntând un atac foarte asemănător cu acesta şi când pământul se cutremura de şocul bombelor de plasmă care aruncau asupra lor o lumină artificială intermitentă; John scosese din buzunarul uniformei un portofel de piele de dinainte de război şi din acesta o fotografie polaroid. Ce însemna aceasta şi de ce trebuia Reese să poarte la el fotografia, asta, John n-a spus niciodată şi rămăsese şi acum tot un mister. Reese recunoscuse chipul imediat, bineînţeles, căci erau o mulţime de fotografii ale Sarei Connor peste tot. Unii soldaţi le purtau cu ei în luptă ca să le poarte noroc. Dar să ai un polaroid original însemna mult mai mult.

O purtase de atunci întotdeauna cu el, chiar şi în misiunile primejdioase în care risca să se ude până la piele sau chiar mai rău.

Ca urmare, fotografia i se întipărise în memorie, deşi imaginea în sine rămânea enigmatică. Părea că este aşezată într-un fel de vehicul. Nu era suficient de bine prins în cadru ca să-l poată identifica. Avea părul altfel pieptănat decât acum, deşi părea să fie cam la aceeaşi vârstă. Poate ceva mai în vârstă. Era mai scurt şi prins cu o

cordeluţă. Trăsăturile feţei păreau puţin obosite, dar ceva din poziţia maxilarului sugera putere interioară şi ochii lăsau impresia unui profund calm lăuntric. Pe buze i se vedea un zâmbet abia schiţat. Poate zâmbea unei amintiri. Dar efectul general era sumbru. Cerul întunecat nu făcea decât s-o amplifice. Mai era ceva în spatele ei care nu se distingea prea bine. Lui Reese îi trebui destul de mult timp ca să-şi dea seama că e vorba de umărul şi coastele unui câine. Probabil un câine lup, judecând după dimensiuni şi culoarea blănii.

Când ajunsese la episodul cu Terminatorul care intrase în buncăr în timp ce el privea o fotografie, omise se să-i spună că era portretul ei. Se jenase să-i spună, ca să nu aibă aerul că avusese premoniţii în legătură cu ea.

Se gândi la explozia care îl buimăcise şi la faptul că prima imagine pe care o văzuse când ochii îşi recăpătaseră capacitatea de a se concentra fusese fotografia ei care ardea alături. Când arde, o fotografie polaroid se îndoaie, se răsuceşte şi se deformează, deşi imaginea mai rămâne un timp vizibilă, schimbându-se însă tot mai mult.

Privi în jos, la Sarah cea adevărată care dormea acum pe genunchi lui, cufundată într-un somn agitat. Avea o senzaţie ciudată de imagini suprapuse când se uita la trăsăturile ei – parcă mai văzuse undeva chipul acesta. Ca şi atunci când memora o hartă militară pentru o viitoare misiune şi, ulterior, când se târa pe terenul real, imaginea abstractă se suprapunea cu cea concretă.

Pregătirea pentru un eveniment se transforma în acel eveniment.

Trase în piept aerul rece al dimineţii. Soarele lumina cimentul cenuşiu al canalului făcându-l să pară alb.

Sarah se mişcă prin somn şi mormăi ceva. Stătea cu faţa întoarsă în sus, spre el, destinsă într-un somn nevinovat. Urmări liniile simple ale geometriei chipului Sarei. Deşi faţa îi era umflată de somn, era relaxată, un obraz lipit de cămaşa lui murdară şi deşi expresia ei era departe de a fi nobilă, era, totuşi, frumoasă. Îi urmări linia

nasului cu vârful degetului, apoi coborâ blând de-a curmezişul buzelor. Buzele cedară imediat sub atingerea lui. Nu mai atinsese niciodată ceva atât de gingaş în toată existenţa lui nefericită.

Avu senzaţia că cineva îi învârte un cuţit în piept. Respiraţia i se acceleră şi mâinile începură să-i tremure. Reese simţea dureri în tot corpul, dar nu-i păsa. Un cârcel nesuferit i se pusese în gamba stângă. Îl ignoră. Îi amorţise braţul pe care se odihnea Sarah, îi era ciudă.

Sarah era în braţele lui dar nu putea s-o simtă decât pe jumătate.

Îi luă gingaş un fir de păr de pe obraz. Sarah strâmbă din nas şi căscă. Îi simţi respiraţia caldă, dulce. Reese îşi impuse să se liniştească. Sarah deschise ochii şi se uită la Reese.

— Am visat…nişte câini, zise ea, oarecum uimită. Visul îi reveni în minte ca un vălmăşag de umbre înspăimântătoare.

— Ţi-am povestit despre ei. Îi explică el. Noi îi folosim ca să-i depistăm pe Terminatori.

La auzul cuvântului Terminatori, Sarah se trezi complet şi în memorie îi reveni măcelul prin care trecuse noaptea trecută.

— O, Dumnezeule, zise ea. Dar nu era o rugăciune.

-

Şoseaua Brea Canion Ora 9.02

Reese şi Sarah se urcară pe rambleul şoselei cu două benzi. Păsările zburau pe deasupra capetelor lor, apoi se ascundeau în tufişurile de la capătul păduricii din spatele lor.

O ceaţă subţire întindea văluri străvezii deasupra câmpului dincolo de rambleu. Aerul era greu de mirosul umed al frunzelor şi al florilor.

Reese o luă pe Sarah de mână şi porniră spre sud. Dealurile presărate cu tufişuri care se înălţau la numai câţiva metri de şosea îi făceau să se simtă în siguranţă. Pe partea cealaltă, rambleul ajungea în Autostrada rapidă 57

care mergea paralel cu şoseaua. Huruitul maşinilor şi al camioanelor ajungeau din când în când până la urechile lor. Se aflau într-o mică depresiune nelocuită, acoperită cu stejari pitici între Diamond Bar şi Brea. În depărtare se vedea un alt rând de dealuri presărate cu sonde petroliere şi pompe care se mişcau încet. Reese se opri la marginea unei rampe.

— Ne trebuie o maşină, zise el. Trebuie să fim mereu în mişcare. Arătă apoi spre autostrada de deasupra lor.

Unde duce asta?

Sarah consultă harta. După ce trecu de pe o pagină pe alta ca să vadă ieşirile şi schimburile de direcţie de pe autostradă, răspunse:

— Putem ajunge pe autostrada nr. 5 şi să mergem spre sud.

Reese nu avea habar unde se află şi nici nu-i păsa. Tot ce dorea el era să fie cât mai departe de acel 800. Când o Toyota bleumarin apăru la curbă, Reese scoase pistolul. Înainte să poată păşi pe şosea Sarah interveni şi zise:

— Lasă arma. Îi trase cu amândouă mâinile braţul în jos. Apoi se întoarse spre şosea, întinse braţul înainte cu degetul mare ridicat în sus.

Apropiinduse, maşina încetini, apoi urcă rampa şi acceleră. Pasagerii, doi adolescenţi, le strigară fel de fel de obscenităţi în timp ce şoferul, un bărbat cu înfăţişare dură şi pălărie mare pe cap, apăsa pe claxon.

Reese voi să ridice din nou pistolul, însă Sarah îl opri, asigurându-l:

— Crede-mă, procedeul acesta dă rezultate, zău aşa.

Reese nu înţelegea ceremonialul cu degetul mare ridicat în sus, dar se hotărâ să-i acorde încredere. La urma urmelor era Sarah Connor.

Trei minute mai târziu, un furgonet mare, Chevrolet cenuşiu închis apăru la curbă şi opri apoi la începutul rampei. Sarah şi Reese se apropiară de maşină.

— Puteţi să ne luaţi şi pe noi? întrebă ea cu cea mai

dulce voce a ei. Un cap ciufulit, o barbă mare şi o gură rânjind, se iviră prin fereastră.

— Sigur că da, dar merg numai până la Irvine, să ştiţi,

— E perfect, zise Sarah recunoscătoare. Reese o ajută să se urce în spate, între două cauciucuri uzate, un sac cu rufe murdare şi o cutie de scule ponosită. Reese era bucuros că procedeul ei dăduse rezultate, căci la următoarea maşină ar fi procedat după metoda lui.

-

Hotel Panama Ora 9.22

Terminatorul verifica starea de funcţionare a mecanismelor sale interioare. Întreaga coloană de date trecea în infraroşu trimisă prin microlentilele din orbitele sale. Avariile interne erau nesemnificative. Dispozitivele de etanşare ale şasiului erau intacte. Numai învelişul exterior din carne fusese avariat serios.

O fâşie de scalp fusese smulsă lăsând să se vadă metalul cromat acoperit cu o crustă de sânge închegat. Pielea obrazului atârna smulsă şi cablurile care puneau în mişcare maxilarul inferior străluceau în lumina slabă. Trupul cyborguluî era plin de vânătăi şi leziuni, unele dintre ele putrede din cauza cangrenei. Sistemul circulator se blocase în momentul în care fusese avariată mica pompă ce menţinea presiunea în vase. Terminatorul cususe sau lipise cele mai grave leziuni şi astupase găurile de gloanţe care îi ciuruiseră trupul. Dar carnea nu se vindeca, în cameră era un miros puternic de descompunere. O mulţime de muşte urcaseră de la lăzile de gunoi din alee şi intraseră pe fereastra deschisă.

Terminatorul era numai vag conştient de acest asalt al insectelor. Alunga numai din când în când câte o muscă dacă îi intra în orbită şi îi obtura vederea. În rest toate se ospătau copios în toate plăgile pe care Terminatorul nu se sinchisise să le cureţe sau să le repare.

Terminatorul calculă rezervele de energie internă care îi rămăseseră. Consumul fusese foarte mic, sub O,013,

mai puţin de o miime din întreaga rezervă.

Acolo unde ar fi fost locul inimii, protejată de un subansamblu super-rezistent, în interiorul toracelui din hiperaliaj se afla celula de energie nucleară. Ea furniza puterea necesară pentru a pune în funcţiune cel mai sofisticat sistem de pârghii hidraulice şi servomotoare care fusese construit vreodată, o cantitate de energie suficientă pentru a asigura iluminatul unui oraş de dimensiuni mai mici timp de o zi întreagă. Era proiectată să-i ajungă pentru multă vreme Terminatorului, mai ales dacă perioadele de activitate deosebit de intensă alternau cu altele, în care se foloseau proceduri de conservare a energiei.

Când Terminatorul trecea pe consumul economic, surplusul de energie era depozitat şi conservat în celule speciale. Dacă în torace s-ar fi făcut o breşă şi aceste rezerve de energie ar fi fost distruse, Terminatorul ar fi putut fi oprit. Dar toracele lui era din cel mai dur aliaj care fusese turnat vreodată.

Terminatorul putea funcţiona cu toată energia, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, timp de 1095 de zile. În această perioadă ar fi avut cu siguranţă ocazia, ca şi acum, să funcţioneze pe consumul economic, când puterea era redusă la 40% din valoarea nominală. Sistemul optic se comuta numai pe vederea infraroşie. Pompele îşi reduceau ritmul şi presiunea din sistemul hidraulic scădea cu 40%. Puterea era depozitată în celule speciale şi conservată. În condiţii în care operase ca până acum în cadrul misiunii sale, Terminatorul putea funcţiona la infinit, putea învinge orice forţă care i se opunea, îndeplinindu-şi misiunea de eliminare a ţintei pentru care fusese programat. Apoi ar fi rămas neprogramat, trecând prin războiul nuclear devastator provocat de Skynet şi ducându-se apoi la meşterii care îl lucraseră ca să-l programeze din nou. Terminatorul urma să mai rămână aici mult, foarte mult timp.

Muştele care se hrăneau copios din carnea lui în

putrefacţie, ar fi fost foarte fericite să audă asta.

Autostrada 5 Sud Ora 9.57

Furgoneta pătrunse pe autostrada 5 şi încetini viteza din cauza circulaţiei foarte dense. Zgomotul vehiculelor îl pusese pe Reese în alertă. Erau înconjuraţi de maşini furgonete şi camioane cât vedeai cu ochii. Se apropiau de Tustin şi pe ambele laturi ale autostrăzii cu opt benzi se înălţau construcţii cu trei până la şase etaje, din beton şi sticlă, majoritatea fiind bănci – case de credit sau de împrumut. Orange Country era o metropolă prosperă şi extrem de conservatoare. Deşi oraşele din jur aveau, nume exotice ca Villa Park, Orange, Placentia şi Yorba Linda arătau toate la feL.

Reese nu reuşea să asimileze tot ce vedea, era prea mult… prea mult.

Circulaţia începu să se uşureze şi furgoneta lor luă viteză. Clădirile cedau treptat locul celor câteva pâlcuri de portocali care mai rămăseseră în Orange Country (Ţinutul portocalilor). Sarah privi în zare şi văzu că se apropiau de un şir de eucalipţi. Îşi aminti dintr-odată că de cealaltă parte a perdelei de eucalipţi se afla baza maritimă El Torro. Dacă va avea nevoie cumva de un batalion de marinari… dar apoi îşi aminti de masacrul de la secţia de poliţie.

Aruncă o privire spre Reese. Nu era decât un om, nu mai în vârstă decât ea, deşi ochii luî păreau mai bătrâni. El singur o salvase de la o moarte sigură. O dată şi încă o dată. Un băiat dur, cu un nemaipomenit simţ al datoriei.

Dar aşa cum stătea acum pe podeaua furgonetei, părea că se micşorase, arăta ca o fantomă fragilă şi vulnerabilă, lipsită de consistenţă materială.

Furgoneta încetini, plasându-se pe banda de ieşire de pe autostradă. Sarah privi în jur şi constată că ieşeau de pe autostradă pe şoseaua Sand Canyon.

Furgoneta intră la o staţie de benzină de la poalele rampei de ieşire. Şoferul le strigă binevoitor: – *Capătul liniei*!

Hotel Panama Ora 10.05

Rodney împinse căruciorul scârţâitor afară din baia de la capătul coridorului şi mormăi ceva când stomacul lui voluminos se plie ca un acordeon ca să se aplece să ridice cartonul pe care scria DEFECT şi care căzuse de pe uşă. Îl aruncă pe cărucior, unde alunecă printre sticlele de dezinfectant şi detergent. Rodney reaprinse o ţigară fumată pe jumătate, apoi trase sălbatic din ea, suflând fumul de jur împrejurul capului, ca să alunge mirosul acru al substanţelor dezinfectante şi pentru curăţenie.

Rodney bătu neglijent la uşa 202 şi o deschise imediat. Jasmine îi zâmbi pe deasupra unghiilor date cu roşu care nu se uscaseră încă. Adevăratul nume al Jasminei era Bob Hertel dar pe Rodney îl obseda imaginea picioarelor lui când păşea pe trotuarul din faţa hotelului. Tocurile înalte făceau ca gambele să capete realmente o formă sculpturală. Pe Rodney nu-l interesa cum îşi făcea rost de bani, principalul era că-i plătea chiria. Jasmine purta un combinezon lung şi stătea în mijlocul cămăruţei de opt pe unsprezece, fredonând un cântecel şi luându-l peste picior ca de obicei pe Rodney. Dar el era obişnuit. Mătură repede şi ieşi afară.

Când ajunse la 103, înţelese că treaba se încurcase. Mirosul era slab dar inconfundabil. Tot ce putea face era să şi spună în sinea lui: *N-o*! *futu-i mama ei de treabă*, *numai să nu mai fie încă un mort*. *Ar fi deja doi pe luna asta*, *cu o grămadă de copoi peste tot şi toate fetele or să ţipe şi or să arunce cu pensetele de sprâncene după mine*. Zicându-şi că ar fi mai bine să rezolve totuşi treaba, bătu la uşă. Auzi scândurile podelei scârţâind, deşi, uşa nu se deschise. Bătu din nou, apoi spuse:

— Ei, băiatule, ce dracu ai acolo, o pisică moartă? sperând ca acesta să fie adevărul.

Terminatorul îşi aranja lucrurile pe care le luase din apartamentul Sarei pe patul plin de ploşniţe când o bătaie în uşă îl făcu să se comute imediat pe starea de alertă. În 1,7 secunde revolverul magnum 375 era în mâna lui, armat

şi îndreptat cu ţeava spre uşă, către persoana care se afla de cealaltă parte a ei. Întrucât stabilise, judecând după vocea subiectului, condiţia sa fizică şi comportamentul pasiv – nu încerca în niciun fel să intre în cameră – că omul în cauză nu reprezenta o ameninţare, Terminatorul nu trase prin uşă. O astfel de acţiune ar fi pus în primejdie securitatea bazei lui de operaţii, aşadar nu era o opţiune viabilă. Pe ecranul interior apăru o listă de răspunsuri verbale posibile.

Nu;

DA

Nu ŞTIU

REVENIŢI vă ROG MAI TÂRZIU PLEACĂ

DU-TE LA NAIBA

DU-TE LA DRACU nătărăule!

Ultimul răspuns începu să clipească intens, astfel că Terminatorul pronunţă destul de tare ca să poată fi auzit prin uşă:

— Du-te la dracu, nătărăule.

— Du-te tu, cretinule, răspunse Rodney şi împinse mai departe căruciorul spre capătul coridorului.

În camera invadată de mirosul fetid, Terminatorul îşi curăţa cu peria orbitele în care muştele îşi depuseseră ouă. În timp ce ştergea lentilele cu o cârpă, maşina apucă agenda Sarei şi începu să cerceteze metodic toate paginile.

Analiza preliminară a probabilităţilor îi indicase că aici ar putea fi găsit un element care să-i permită să-i ia din nou urma. Ar fi putut să dureze mai mult timp, dar pentru el timpul nu conta.

Şoseaua Sand Canyon Ora 10.48

După ce luă benzină, furgoneta o luă în jos pe şoseaua Sand Canyon, lăsându-i pe Reese şi pe Sarah într-un nor de fum de la ţeava de eşapament. Sarah se uită de jur împrejur. Erau la o staţie de benzină Mobil; Dincolo de şosea era un parc de divertisment. Chiar în apropiere se afla spaţiul rezervat pentru picnicuri, unde două familii şi copii lor se jucau zgomotos în iarba maronie.

Sarah îl văzu pe Reese examinând atent un câmp umed de căpşuni care se învecina cu terenul de picnic. Părea aşa de straniu aşa cum stătea acolo: un om smuls dintr-un timp şi incapabil să se adapteze altuia. Reese simţi că este privit şi se întoarse spre ea, cu o expresie abătută, severă. Era murdar pe faţă şi în păr parcă îşi făcuseră cuib nişte şobolani. Sarah îi zâmbi încurajator şi arătă spre toaletele aflate în spatele staţiei de benzină.

— Ar fi bine să ne spălăm, dacă avem posibilitatea. Reese dădu din cap şi se luă liniştit după ea. Când ajunseră la uşă, el continuă să meargă imperturbabil după ea, în toaleta pentru femei.

Sarah îl opri cu o mână şi chicoti când văzu stânjeneala de pe chipul lui. Arătând spre uşa cealaltă, îi zise:

— Acolo e pentru tine. Mi-e teamă că va trebui să te descurci singur. Reese îşi mută privirea de la uşa pe care scria FEMEI spre cea pe care scria BĂRBAŢI. Dându-şi seama de greşeală, dădu din umeri oarecum buimăcit şi se îndreptă într-acolo.

Sarah simţi o mare uşurare intrând în toaletă. Îşi examină faţa în oglindă. Săpunul lichid nu putuse să-i scoată machiajul, dar înlăturase murdăria. Cu părul problema era mai dificilă. Nu avea nici măcar un pieptene. Strâmbând din buze, îşi trecu degetele răsfirate prin păr şi examină nemulţumită rezultatul. Parcă îl suflase vântul. Din fericire, putea spera că oamenii vor crede că este vorba de un nou stil de coafură. Apoi râse încetişor către propria imagine din oglindă. Ce naiba mai conta asta acum?

Când ieşi de la toaletă, Sarah nu-l mai găsi pe Reese.

Bătu la uşa toaletei pentru bărbaţi – nimic.

I se făcu frică. Ocoli clădirea şi văzu un grup de copii care aruncau o minge verde peste capul unui seter irlandez. Acesta lătra şi sărea în cerc, ori de câte ori racheta verde zbura de la un copil la altul. Un Lincoln Continental se alimenta la una din pompele staţiei de

benzină. Reese dispăruse.

Clipi disperată, dându-şi brusc seama cât de multă nevoie simţea să fie protejată de el. Toate celelalte rădăcini ale vieţii ei fuseseră smulse. Cu excepţia mamei ei. Dându-şi seama într-o străfulgerare că mama ei ar putea crede că este moartă, Sarah se repezi la un telefon public aflat în apropiere. Nu avea bani, dar îşi aminti numărul cărţii de credit pentru telefon şi formă numărul căsuţei din San Bernardino. Aproape înainte să se încheie primul apel, vocea îngrijorată a mamei ei se auzi pe fir.

Avu nevoie de peste un minut ca s-o asigure că este în viaţă şi că nu i s-a întâmplat nimic. Poliţia din divizia Rampart o căuta peste tot, pe ea şi pe un individ pe care îl bănuiau că ar fi implicat în măcelul care avusese loc acolo. Sarah tocmai voia să-i explice mamei ei situaţia şi s-o roage să vină ca s-o ia de acolo, când îl văzu pe Reese în câmpul de căpşuni.

Se simţi imediat uşurată şi nu mai auzi ce îi spunea mama ei. Strânse telefonul mai tare şi închise ochii, în timp ce buza de jos începuse să-i tremure. Mama ei o întreba unde este, ca să poată să vină s-o ia. Dar Sarah înţelegea că, deocamdată cel puţin, era mai bine să fie în preajma lui Reese. Nimeni altcineva nu putea s-o ajute cu adevărat, pentru că nimeni altcineva nu era în stare să creadă o asemenea poveste şi să ia măsurile care se impuneau.

Sarah se trase după colţul cabinei, trăgând şi receptorul cu ea căci Reese îi spusese clar că nu trebuie să aibă legături cu absolut nimeni şi nu ştia care ar fi fost reacţia lui dacă ar fi surprins-o la telefon. Îşi acoperi gura cu mâna pentru ca vocea să nu i se audă mai departe şi începu să vorbească repede, pe un ton poruncitor care nu lăsa loc la comentarii şi care ar fi surprins-o enorm dacă ar fi fost înregistrat şi l-ar fi auzit mai târziu.

— Mamă, ascultă cu atenţie. Nu am prea mult timp să vorbesc.

— Dar ce este, draga mea? Ce se întâmplă?

— Ascultă! Vreau să-mi împachetezi câteva lucruri, împachetează-le repede şi du-le la cabina mea. Să nu spui nimănui unde te duci. Nici chiar Louisei. Du-te. Fă ce ţi-am spus, acum nu pot să-ţi explic. Trebuie să ai încredere în mine.

— Dar trebuie să ştiu…

— Mami, fă ce te-am rugat. Dacă nu faci aşa s-ar putea să nu mai pot telefona.

— Bine, Sarah… foarte bine. Foarte bine.

Sarah îi aruncă o privire lui Reese care stătea ciudat de nemişcat cu spatele spre ea. *Dacă se întoarce trebuie să las telefonul şi să merg spre el. Asta ar speria-o îngrozitor pe mama*.

— Okay, mami. Te sun eu mai târziu. Nu-ţi face griji pentru mine. Sunt în siguranţă.

-

— Sarah, ascultă mă. Trebuie să vorbeşti cu poliţia.

— Nu înţelegi. Poliţia nu mă poate ajuta. Nimeni nu mă poate ajuta. Trebuie să merg mereu…

— Sarah!

— La revedere, mamă. Agăţă receptorul, tăind vocea cea subţire a mamei ei. Acum Reese şedea în genunchi cu spatele spre ea şi culegea o căpşună. O şterse şi apoi muşcă din ea. Sarah nu putea să vadă expresia feţei dar forma precis controlată a trupului său se destinse şi dispăru într-o atitudine de relaxare.

Se ridică încet în picioare şi îşi linse degetele gânditor. În acel moment, mingea descrise câteva spirale prin aer şi îl lovi direct în spate. Chiar înainte să-l atingă, Reese era deja pe vine, se răsucise şi oprise mingea pe pământ. Copii încremeniră apoi se sfătuiră adunaţi unul în altul o clipă şi o trimiseră pe cea mai mică dintre ei, o fetiţă care nu avea mai mult de şase ani, ca să recupereze mingea.

Sarah se simţea oarecum alarmată de atitudinea încordată pe care o avea Reese, ca şi cum ar fi crezut că aceşti copii voiseră să-l lovească în mod intenţionat. Se

grăbi să traverseze şoseaua ca să ajungă la el, dar fetiţa era deja la picioarele lui Reese şi se uita în sus la el cu acea privire insistentă pe care o au copiii atunci când vor să obţină cu tot dinadinsul ceva de la un adult.

Sarah încetini pasul când ajunse în spatele lui Reese.

Fetiţa îi spunea:

— N-am vrut să vă speriem. Acuma vreţi să ne daţi mingea înapoi?

Reese se relaxă încet, ca o lamă metalică şi îşi plecă privirea spre mingea de la picioarele lui. Înghiţi nodul de încordare care i se oprise în gât, apoi se aplecă s-o ridice. Cu aceeaşi delicateţe pe care i-o arătase Sarei în dimineaţa aceasta, soldatul îi întinse mingea. Fetiţa avu un moment de ezitare privind în ochii aceia sălbatici veniţi din alt timp, intuind probabil oroarea şi disperarea din acel timp dar apoi sesiză altceva, ceva mult mai puternic şi mai plăcut. Începu să zâmbească, puse mâna pe minge şi o luă din mâinile lui Reese. Imediat se răsuci pe călcâie şi ridică obiectul misiunii sale în aer strigând victorioasă:

— Am luat-o, am luat-o!

Dar chiar în acel moment, seterul îşi încheie saltul, îndreptat iniţial la mingea din mâinile copilului dar nimerind puţin mai jos o trânti pe fetiţă la picioarele lui Reese. Câinele sări şi apucă prada. O clipă mai târziu, sări în mijlocul tinerilor şi aruncă mingea recuperată între ei.

Reese o ajută pe fetiţa buimăcită să se ridice în picioare. Pe chipul lui se citea un fel de încercare de zâmbet! Dar era o experienţă prea nouă pentru el ca să-i reuşească foarte bine. Fetiţa îşi trase serioasă rochiţa în jos şi pufni dispreţuitoare.

— Miroşi urât, declară ea, apoi o luă la goană ca să ajungă la prietenii ei.

— Kyle, ai păţit ceva?

Pe fruntea lui începeau să se sape brazde adânci, aidoma celor de pe pământ. Voia să vorbească, dar era o forţă interioară care îl împiedica. În cele din urmă, gura începu să i se mişte, formând cuvinte care, însă, nu puteau

fi auzite.

— Nu mă aşteptasem la aşa ceva, zise el simplu. Când redeschise ochii, Sarah fu şocată de expresia pierdută care se citea în ei. Parcă îi venea să plângă.

— M-au informat. Am văzut fotografii, hărţi. Am auzit povestiri. Dar nu mă aşteptam… Îi venea din nou foarte greu să vorbească. Sarah se apropie de el. Nu mă dezmeticesc deloc… Doresc atât de mult să fac şi eu

-

parte din lumea aceasta… Nu avea un vocabular suficient de bogat pentru a face faţă acestei lumi.

Sarah încercă să-i atingă uşor umărul. Chipul lui era înnegurat, nu simţea atingerea ei. Sarah încercă să-l mângâie cu cuvintele ei.

— Dar, Kyle, tu faci parte din această lume. Acuma această lume este a ta.

Reese scutură din cap cu atâta violenţă, încât Sarah se dădu înapoi.

— Nu, nu, nu, strigă el. Tu nu vezi, Sarah, nu mă poţi opri nicio clipă, nu pot fi nimic altceva decât un soldat cu o… şi aici se poticni din nou, de astă dată mai mult de emoţie decât din lipsă de cuvinte, cu o datorie de împlinit! o întrerupse el. Reese îşi dădea seama că ceea ce spunea el nu prea avea sens. O apucă de umeri şi o scutură, încercând s-o facă să înţeleagă care era, de fapt, realitatea.

— Sarah, tu nu-ţi dai seama! Toate astea s-au dus! în locul de unde vin eu este o câmpie imensă presărată cu oasele acestor oameni. Şi arătă cu mâna spre familiile aşezate la masa de picnic.

Sarah privi în jurul ei, încercând să vadă lucrurile aşa cum le vedea el. Copiii, câinele, câmpul, toate acestea îi erau atât de familiare. Nu era mai conştientă de existenţa lor decât este un peşte de apa în care trăieşte. Dar pentru el toate acestea erau probabil un vis idilic, paradisul pierdut al omenirii din care au mai supravieţuit până în vremea lui numai frânturi de amintiri. Acum, după ce

aruncase şi ea o privire în lumea lui, putea sesiza întrucâtva durerea şi dezorientarea pe care le simţea el atunci când mergea pur şi simplu pe stradă.

Şi atunci se opri, pentru că îşi dădu seama că toţi copiii se uitau la el cu un amestec de teamă şi curiozitate.

Şi părinţii întorceau capul şi îşi lungeau gâturile spre el şi Sarah. Le trezise suspiciuni şi asta însemna o greşeală faţă de misiunea lui primară. Îl trădase pe John. Se trădase pe el însuşi. Pusese în pericol viaţa preţioasă a Sarei prin lipsa lui de autocontrol emoţional. Reese închise ferm toate uşile spre lăcaşurile emoţionale ale sufletului său şi o apucă hotărât pe Sarah de braţ.

— Trebuie să mergem, zise el trăgând-o spre rampa care urca spre autostradă.

-

Hotel Panama Ora 10.52

O rază fierbinte de soare căzu pe spatele Terminatorului care şedea pe pat. Termostatul automat elimină imediat excesul de căldură. Probabilitatea de a localiza ţinta la adresa pe care o analiza cyborgul ca fiind aceea a mamei Sarei Connor era suficient de mare pentru a iniţia un nou atac.

Terminatorul îşi strânse laolaltă metodic uneltele necesare. Nu mai rămăseseră prea multe. La încheierea acestui atac, în cazul în care rezultatul va fi negativ, va trebui să-şi mute baza de operaţii.

Litoralul Oceanului Ora 13.23

Reese şi Sarah coborâră din cabina camionului după ce mulţumiră şoferului corpolent. În timp ce camionul pornea mugind înainte, Sarah îl trase pe Reese spre motelul Tikki care se afla de partea cealaltă a străzii. Motelul arăta destul de şleampăt, ca o construcţie de carton cu acoperişul plat înconjurat de tuburi de neon sparte. Întreaga construcţie părea că stă să se prăvale într-o parte, însă avea paturi. Şi duşuri. În timp ce se apropiau de motel, Reese privea la marinarii care mergeau în grup pe stradă, îndreptându-se spre Camp Pendleton, spre

nordul oraşului. Îl încercă invidia la vederea uniformelor frumoase de odinioară dar fu în acelaşi timp uimit de blândeţea şi moliciunea chipurilor soldaţilor. Războinicii lor arătau ca nişte civili de la noi, se gândi el nepăsător şi liniştit, hoinăreau pe străzi în plină zi. I se părea de-a dreptul incredibil.

— Vino, Kyle, îi zise Sarah.

Biroul de recepţie al motelului era înconjurat cu scânduri şi fusese transformat, din motive de securitate, într-un fel de cabină ca acelea în care se vând biletele la cinema. Oceanside avea o vedere splendidă spre Oceanul Pacific, mult soare, şi o rată înaltă a criminalităţii.

Cei doi tineri murdari se opriră în faţa unui grilaj care avea numai o deschizătură foarte mică. Reese scormoni prin buzunare şi scoase un morman de bani murdari.

— Ajunge? întrebă el.

— Da, exclamă Sarah. Şi nu vreau să ştiu de unde iai luat. Scoase din morman atât cât îi trebuia pentru o noapte şi vorbi spre grilaj.

— Vrem o cameră.

-

— Cu bucătărie, adăugă Reese.

În timp ce Sarah discuta cu administratorul plictisit, Reese îşi îndreptă atenţia spre un câine-lup prăfuit, legat cu un lanţ de cuşca sa aflată lângă biroul de recepţie. Tocmai băuse apă din strachină. Reese îi prinse privirea. Animalul era bătrân, să tot fi avut vreo zece ani. Dar Reese depistă în ochii lui ceva din războinicul de altă dată. Se apropie încet de el cu mâna întinsă. Câinele ezită numai o clipă, apoi se ridică şi îi ieşi în întâmpinare lui Reese. Îi linse afectuos mâna. Reese trecuse din nou cu bine testul canin. Obiceiuri vechi. Se relaxă puţin, simţindu-se, în mod inconştient, ceva mai în siguranţă cu un câine în preajmă.

Câteva momente mai târziu, intrau în camera spartană care le fusese repartizată. Avea un pat, o masă de toaletă, o chicinetă minusculă şi o baie. Prin uşa deschisă,

Sarah vedea faianţa pătată de rugină a duşului. Ei bine, nu era Waldorf. Era chiar paradisul.

Reese începu să dea târcoale nervos prin încăpere, verificând locul cu o eficacitate pe care i-o dădea practica îndelungată. Pentru el, factorul confort era mult mai puţin important decât amplasamentul ferestrelor care puteau afecta linia de foc, sau câmpul vizual, sau grosimea pereţilor. Un bloc de beton. Bine. Posibilitate scăzută de penetrare. Dădu aprobator din cap şi spre uşa din spate care avea un zăvor mare şi o bară transversală solidă, de fier. Faptul că pe uşă scria NU FOLOSIŢI ACEASTĂ IEŞIRE nu însemna nimic pentru soldat.

Sarah se prăbuşi pe pat şi zise:

— Dacă nu fac un duş, mor! Reese se uită la ea ca şi când aceasta ar fi fost ultima dintre priorităţile lui.

— Trebuie să mă duc să fac aprovizionarea, anunţă el şi se îndreptă spre uşă.

— Stai, Kyle. Ea se ridică în capul oaselor, căci nu-i plăcea deloc ideea de a rămâne singură nici măcar o clipă. Trebuie să-ţi schimb pansamentul.

— Când mă întorc. Apoi îi văzu expresia feţei şi înţelese ce anume o tulbura. Se apropie de ea şi puse revolverul lângă ea, pe pat.

— Nu lipsesc mult. Se răsuci pe călcâie şi porni spre uşă. Cu cât rezolva treburile mai repede, cu atât se întorcea mai repede.

Sarah îl privi cum pleca şi se aşeză în lumina vărgată care pătrundea printre jaluzele, ascultând zgomotul circulaţiei de afară. Privi în jos la arma care, părea brutală şi ameninţătoare, deşi ştia din experienţa ei anterioară cu cyborgul că arma nu-l putea opri. Poate că Reese îi lăsase arma pentru ca, în cazul în care maşina ar fi atacat-o în timp ce el nu era de faţă, s-o poată folosi împotriva ei însăşi. Dar nu, Reese n-ar fi făcut niciodată aşa ceva. Întreaga lui fiinţă era angajată în apărarea ei, în supravieţuirea ei. Reese dorea ca ea să continue să trăiască atâta timp cât dreptul la viaţă nu-i fusese smuls

prin forţă. Atunci de ce să-l fi lăsat? N-o făcea deloc să se simtă mai bine. Îl împinse uşurel cu cotul, apoi îl luă în mână. Arma avea un miros aparte, de metal şi unsoare, care o făcu pe Sarah să se simtă mică şi slabă. Dar, pe de altă parte, i se potrivea bine în palmă. Evident, din moment ce obiectul fusese gândit tocmai pentru a se potrivi bine în mâna unui om. Dar nu! era altceva. Sarah elaboră o altă teorie cu privire la motivul pentru care Reese îi lăsase arma.

Voia ca ea să se obişnuiască cu arma, ca atare.

Cu o senzaţie de slăbiciune, începea să-şi dea seama de aspectul exterior al unei situaţii atât de copleşitoare încât depăşea posibilităţile oricărei scale normale de gândire. S-ar putea să fie silită să trăiască cu arma în mână tot restul vieţii ei.

Reese simţea că puterile îl părăsesc din ce în ce mai rapid. Toate rezervele îi erau epuizate. Dar trebuia să mai reziste încă un timp în stare de alertă maximă.Se îndreptă spre un supermarket, traversând parcarea plină de oameni şi vehicule noi, strălucitoare. Îi lăsa gura apă când vedea interioarele lor somptuoase, cu bordul sofisticat şi…

Misiunea, *soldat*, *misiunea*, *misiunea*… *Trebuie să menţii echilibrul de forţă*, *să îmbunătăţeşti apărarea*… *să ridici un perete de foc prin care nici măcar un 800 să nu poată trece*. Reese scutură din cap îngrijorat şi păşi pe picioarele lui vlăguite şi pline de vânătăi în supermarket. *Da*, îşi zise el, *încă o misiune imposibilă*.

Duşul reuşi să îndepărteze aproape total resturile de sânge pe care Sarah le purtase cu ea în ultimele douăsprezece ore. Se frecă energic cu bucata de săpun alb şi lăsă să-i curgă pe trup apa fierbinte. După aceea, aşezată pe marginea patului, înfăşurată într-un prosop, cu părul acum degresat şi picurându-i pe spate se simţi aproape curată. Aproape…

Se întinse apoi pe pat pentru o clipă dorind să rămână nemişcată, atât şi nimic mai mult, să reducă acţiunea forţei gravitaţiei şi se cufundă într-un somn

adânc.

Sarah era încolţită. Silueta mătăhăloasă a Terminatorului năvăli pe uşă cu un rânjet teribil, hămesit, aproape lasciv şi îşi îndreptă arma spre pieptul ei. Sarah văzu punctul roşu al razei laser plimbându-se pe trupul ei, pentru a se opri în final în poziţie fixă deasupra sânului ei drept. Înainte să se poată arunca jos din pat, se produse o explozie care anunţa sfârşitul lumii şi glontele de plumb şuieră spre ea, despicând aerul ca un bisturiu. Când îi pătrunse în corp, auzi zgomotul sec al coastelor sfărâmate şi se simţi ridicată în sus ca de mâna unui uriaş. Simţea cum seva fierbinte a vieţii îi părăseşte trupul şi se gândi cu seninătate că acum durerea este prea departe ca s-o mai facă să sufere. Apoi Terminatorul se aplecă deasupra ei şi începu să tragă gloanţe după gloanţe în trupul ei cândva frumos şi fiecare glonte îi făcea o gaură în trup şi o făcea să salte în sus. Atunci începu să ţipe, pentru că nu era numai moartea care venea spre ea, ci era şi o mutilare dementă, oribilă şi atunci se ridică în capul oaselor şi trase puternic aer în piept ca să poată ţipa; dar asta însemna că până atunci nu ţipase, asta însemna…

Sarah visase.

Când se trezi, fu imediat perfect conştientă şi realiză două lucruri în acelaşi timp. Se făcuse întuneric şi Reese încă nu se întorsese. Micul ceas electric de la căpătâiul patului arăta 18.30.

Se ridică în capul oaselor pe pat şi imediat regretă. Muşchii ei se simţeau ca nişte şniţele bătute de curând, căci fuseseră puşi la grea încercare în ultimile douăsprezece ore. Nu dormise nici pe departe cât ar fi fost necesar ca să se simtă bine.

Pistolul era pe măsuţa de toaletă, cu ţeava spre perete şi îi atrăgea privirile ca o citaţie pentru Curtea Supremă. Părea că spune: Nu-ţi place cum arăt? Dar, Tu şi cu mine suntem acum parteneri pe viaţă, încearcă să dormi fără mine dacă îţi dă mâna. Sarah se cutremură scuturată de un fior şi puse mâna pe telefon. Câteva

secunde mai târziu vorbea cu mama ei.

— Crede-mă, mami, spunea ea, nu ai cu ce să mă ajuţi. Stai acolo unde eşti. Unde eşti în siguranţă. Nu pot să-ţi spun unde sunt, este prea periculos.

-

Dar de astă dată mama ei era foarte insistentă. Dorea cel puţin un număr de telefon unde să poată telefona în cazul că ar trebui să plece. Sarah nu va putea atunci să intre în legătură cu ea. Ceea ce era destul de corect.

— Mamă, dacă îţi dau numărul, trebuie să-mi promiţi că nu-l spui nimănui, nici la poliţie. Te rog mult. Oricum, nu cred că vom rămâne mult timp aici. Okay, okay, uite numărul.

Îi dădu mamei ei numărul scris pe telefonul motelului, apoi îi spuse că o iubeşte. Urmă o clipă de ezitare, apoi răspunsul aşteptat veni, cald şi încurajator. După ce puse telefonul în furcă, Sarah rămase cu privirile aţintite la el. Tot acest mister probabil că o tortura groaznic pe mama ei.

Dar trebuia să fie protejată. Un gând răzleţ îi trecu prin minte ca un bolovan aruncat în heleşteu. Rămase acolo, fără ca Sarah să-i dea prea multă atenţie. Scurta ezitare din vocea mamei ei îi dispăruse din minte.

Sant Bernadino Ora 18.04

Locuinţa nu era mare. Se compunea dintr-un dormitor mansardat, de unde se cobora pe câteva trepte spre un spaţiu de locuit mai mare, împărţit în bucătărie şi living.

Uşa atârna smulsă din balamale ca un ligament sfâşiat. Pe podea, lângă un scaun răsturnat, zăcea corpul mamei Sarei. Temperatura din încăpere scăzuse repede în ultimele minute, apropiindu-se de cea de afară. Sângele de pe capul doamnei Connor se închegase. Ochii ei nevăzători priveau fix la obiectul de pe scaunul de la birou care o ucisese. Ţinea telefonul la ureche şi asculta.

— Te iubesc, mami, spunea vocea de la celălalt capăt al firului.

Terminatorul ezită o fracţiune de secundă, pentru a-şi analiza opţiunile. Apărură mai multe răspunsuri verbale, din care Terminatorul alese pe cel care avea indicele de posibilă eroare cel mai scăzut pentru a nu alerta ţinta şi îl sintetiză digital, realizând vocea femeii care zăcea moartă la picioarele lui.

— Şi eu te iubesc, zise el şi închise telefonul.

Nu zâmbea când începu să formeze un alt număr.

Nici nu privea în jos, spre cea mai recentă victimă a sa. Aşteptă cu răbdare până când cineva ridică receptorul la capătul celălalt al firului.

— Aici Motelul Tikki, zise vocea.

Atunci Terminatorul vorbi din nou, de astă dată cu vocea lui precisă, limpede, lipsită de orice fel de inflexiuni şi expresivitate omenească.

— Daţi-mi vă rog, adresa dumneavoastră, ceru el sec.

-

Motelul Tikki Ora 18.27

Când bărbatul ajunse la uşă, Sarei îi îngheţă inima. Bărbatul bătu La uşă. O dată. Încă de două ori. Apoi încă o dată. Sarah răsuflă uşurată şi descuie uşa.

Ar fi vrut să-şi arunce braţele de gâtul lui şi să-l sărute dar Reese o împinse la o parte şi se îndreptă spre chicinetă înainte ca gândul ei să se fi putut contura în întregime.

Sarah încuie din nou uşa, cu mişcări lente şi se întoarse cu faţa spre Reese. Ar fi vrut să-i spună că este foarte fericită că s-a întors. Foarte fericită. Dar el pusese două pungi pe masa din bucătărie şi le rupea acum ca să le deschidă mai repede. Câteva sticle se rostogoliră pe dalele pătate. Sarah le privi nedumerită, citind etichetele.

— Ce este aici? Sirop de porumb, amoniac, naftalină.

Offf, ce e pentru cină?

Dar Reese nu era dispus să glumească. Desfăcu un alt pachet cu muniţie pentru pistolul calibru 38, bandă izolatoare, foarfeci, o tigaie mică şi o strecurătoare – nişte chibrituri.

— Plastic, spuse el distrat.

— Plastic? Ce înseamnă asta?

— Nitroglicerină, de fapt. Dar într-o formă ceva mai stabilă. Am învăţat cum să le fac pe când eram copil. Sarah aruncă o privire în jos spre sticlele care răspândeau un miros puternic şi oftă.

-

Sant Bernadino Ora 20.12

Terminatorul cobora panta ca un secerător necruţător pe o motocicletă Kawasaki 900. Menţinea viteza la maximum, trecând adesea la limită pe lângă un obstacol şi evitând să cadă de pe versantul abrupt al muntelui în prăpastia ce mărginea şoseaua sinuoasă. Atâta efort pentru a intercepta un proces biologic atât de fragil cum era viaţa acestei fete. Maşinile acestea calde, umede, erau aşa de uşor de distrus, sistemele lor erau atât de slabe. Era suficient să îndepărtezi o bucăţică mică de ţesut aici sau acolo, sau să opreşti bătaia inimii şi totul se termina. Dacă ar fi fost programat pentru a simţi emoţii sau pentru a elabora judecăţi de valoare, Terminatorul ar fi putut să se simtă ruşinat de faptul că dura atât de mult. Dar bineînţeles că nu era cazul. Nu simţea nimic şi va continua să-şi urmărească ţinta până îşi va îndeplini misiunea sau până când celula sa nucleară va fi epuizată. Depinde ce se întâmplă mai întâi. Iar la nivelul acesta de consum energetic, putea dura peste douăzeci de ani. Terminatorul deschise gazul şi porni în plină viteză pe şoseaua 215 sud. Din fericire pentru patrulele de circulaţie, niciuna nu-l zări pe Terminator rulând cu 150 kilonetri pe oră. Venea de la o moarte şi se îndrepta spre alta, singura care conta, cea pentru care fusese creat.

Motelul Tikki Ora 20.42

Dacă te-ai fi uitat prin gaura cheii şi nu ai fi luat în considerare detaliile, Kyle şi Sarah ţi-ar fi lăsat impresia unei perechi de tineri care îşi pregăteau masa de seară, unul lângă altul, într-un tablou de familie înduioşător. De fapt însă, făceau arme folosite odinioară în luptele de

gherilă – bombe de plastic.

Stăteau în bucătărie unul lângă altul la masa de placaj, acoperită acum de unelte şi recipiente.

Reese ţinea în sus o ţeavă de douăzeci şi cinci de centimetri lungime şi împingea înăuntru chitul extrem de exploziv pe care tocmai îl preparase cu ajutorul unei linguri de plastic.

— Lasă puţin spaţiu, uite aşa. Şi ai grijă să nu fie nimic pe fire.

Sarah se uita atentă la el, cum răzuieşte cu grijă excesul de chit şi fixează apoi capacul.

— Rade asta de aici. Dar cu multă grijă.

O ajută să înceapă o bombă. Apoi, când fu sigur că poate s-o termine şi fără ajutorul lui, se duse la uşa din spate, unde avea de lucru. După ce o pregăti pentru luptă şi pe aceasta, se întoarse în bucătărie, ca s-o ajute pe Sarah să facă fitile.

Lumina de afară se strecura printre jaluzele şi desena modele bizare care se mişcau încet pe pereţi. Sarah urmărea jocul umbrelor din camera întunecoasă şi spera că legănarea lor o va ajuta să adoarmă mai repede. Dar nu putea adormi, nu putea decât să privească în tavan.

Reese stătea neclintit lângă fereastră şi scruta întunericul de afară prin deschizăturile dintre perdea şi perete. Ar fi putut fi o statuie intitulată „Veghea”. Era gol până la brâu, trupul lui era zvelt şi puternic în lumina slabă ce venea din stradă, iar numeroasele cicatrici păreau un fel de însemne.

Sarah îşi mută privirea spre masă. Bombele terminate erau aşezate una lângă alta, lângă o pungă de plastic în care puseseră o brichetă, câteva pachete cu mâncare şi diverse alte obiecte de primă necesitate pentru a putea supravieţui pe şosea. Dincolo de acestea, aşezat în fotoliu, şedea Reese.

Sarah se ridică în picioare şi se îndreptă spre el. El îi aruncă numai o privire scurtă când se aşeză pe braţul fotoliului. Ochii lui continuau să privească afară, în timp ce

pistolul 38 i se odihnea în poală.

La insistenţele Sarei, Reese făcuse baie. Noroiul de pe faţă îi dispăruse lăsând să se vadă pielea moale, roz, părul îi era curat şi ud. Purta o pereche de jeans noi pe care îi cumpărase mai devreme şi era încălţat cu tenişi. Pe spatele lui gol, cicatrici cu contururi neregulate întrerupeau liniile curbe ale muşchilor încordaţi. Era ca o hartă a agoniei. Carnea omenească nu se putea pune cu maşina.

— Crezi că o să ne găsească? întrebă ea.

— Probabil, răspunse Reese.

— Ia uită-te la mine! Zici că sunt o legendă? Tremur toată de frică. Cred că trebuie să fii foarte dezamăgit.

Reese se întoarse cu faţa spre ea. Părul îi era încâlcit.

Buza de jos îi tremura.

Răspunse pe un ton cât putu mai neutru.

— Nu sunt dezamăgit.

Sarah îl privi în ochi. Apoi îşi întoarse privirea în altă parte, îşi dădea seama ce simte atunci când o compară pe ea, cea reală, cu imaginea despre ea cu care venise. Era sigură că până şi cea din urmă scormonitoare prin gunoaie din timpul lui era mai bine pregătită pentru supravieţuire decât ea.

— Kyle, cum arătau – cum arată, cum sunt femeile din timpul tău?

Reese ridică din umeri.

— Bune luptătoare.

— Kyle… Începu ea, apoi ezită, dându-şi seama că are în faţa ei un chip tânăr, frumos, plăcut la vedere, în pofida cicatricelor sale. El era protectorul ei, dar într-un fel, avea senzaţia că Reese avea nevoie de ea. Dar ceea ce se pregătea să întrebe era ceva nou. Nu avea nimic de a face cu datoria lui sau cu teama ei sau cu coşmarul pe care îl trăiau împreună. În timpul tău este, a fost cineva…

— Cineva? întrebă Reese uluit.

— Adică o fată. Ceva mai special, ştii…

— Nu, răspunse el, chiar prea repede amintindu-şi toate femeile pe care le cunoscuse, mai ales cele care muriseră. Avea impresia că toate muriseră, cel puţin cele pe care le cunoştea după nume.

— Niciodată, adăugă el; ca şi când gândul acesta i-ar fi venit mai târziu în minte.

Sarah tăcu, surprinsă.

— Adică vrei să spui că tu, niciodată…

Reese se întoarse cu spatele spre fereastră, în timp ce mâna i se strângea pe revolver într-un gest reflex.

— Aveam prea puţin timp pentru aşa ceva. Eram la război. Dacă erau destul de mari pentru… erau destul de mari pentru a lupta. Nu erau decât altfel de soldaţi, atât şi nimic altceva.

Sarah se cutremură la gândul existenţei lui cenuşii şi însingurate la nesfârşit. Micuţele Sarah din sufletul ei se simţiră cuprinse de un val de revoltă şi de duioşie.

— Îmi pare rău, zise Sarah şi atinse fără să vrea o tăietură umflată, cicatrizată urât, sub omoplatul lui. Atâta durere…

-

Lacrimile îi ţâşniră din ochi, rostogolindu-se pe obraji în jos. Lacrimi pentru el, cel care şedea acolo, rămânând rigid, aparent inconştient de atingerea degetelor ei care îi mângâiau o rană veche.

— Durerea poate fi controlată, zise el cu o voce egală, lipsită de orice inflexiuni. Durerea este un instrument. Uneori, când este irelevantă, poţi pur şi simplu s-o deconectezi.

— Dar atunci nu simţi nimic.

Reese încerca să se ţină de spusele lui John Connor. Îşi repeta mereu în gând, tot mai repede, informaţiile primite atunci, încercând să-şi înăbuşe emoţiile, care deveneau din ce în ce mai puternice, fierbeau în el şi îşi croiau imperios drum spre suprafaţă. Încercă să le blocheze, să astupe breşele, dar sentimentele vădeau o forţă uimitoare iar degetele ei erau atât de moi şi blânde,

se simţea atât de bine.

Sarah simţea cum Reese se înfioară la trecerea degetelor ei şi respiraţia îi devine tot mai accelerată. Apoi vorbi foarte calm, ca şi când ea ar fi fost un preot iar el ar fi dorit să se spovedească.

— John Connor mi-a dat odată o fotografie de-a ta. N-am ştiut niciodată de ce. Era o fotografie foarte veche. Uzată. Erai tânără, aşa cum eşti acum. Priveai undeva, departe şi zâmbeai slab, oarecum trist. Întotdeauna mam întrebat, oare la ce gândeai? Am memorat fiecare trăsătură, fiecare curbură.

În sfârşit, îi dăduse drumul afară. Nu avea sens să mai continue, dar nu se putea opri. Oricum, începutul fusese făcut. Tot ceea ce stătuse până atunci închis ermetic înăuntru, se năpustea acum să iasă prin breşa făcută de mângâierea degetelor ei. Vocea lui suna ferm şi plină de convingere când spuse;

— Sarah, eu am venit prin timp pentru tine. Te

-

iubesc, întotdeauna te-am iubit.

Asta a fost. Totul a fost spus. Acuma înapoi şi cimentează crăpătura şi totul va fi bine. Dar nu mai ştia drumul înapoi, pentru că privea în ochii luminoşi ai Sarei. Ea îl privea la rândul ei şocată, cu ochii umezi, iar el nu mai era sigur de nimic – nici de antrenamentul lui, nici de datoria lui şi cu atât mai puţin de sentimentele ei pentru el. Dar ştia că o iubeşte, că nimic n-o va ucide niciodată. Niciun om, nicio maşină, nimic altceva nu va veni s-o lovească din nou, pentru că era în stare să distrugă o lume pentru ca s-o salveze pe ea. S-ar fi lăsat tăiat în bucăţi pentru ea. Ar fi fost gata să înceteze să mai existe numai ca ea să poată trăi, de astă dată nu pentru omenire, ci pentru ea însăşi!

Sarah văzu toate acestea pe chipul şi în ochii lui şi se încrezu mai mult în expresia lui decât în cuvintele rostite. Cel mai mult se simţi şocată de revelaţia pe care o avu; inspirase o privire mai profundă şi mai dureroasă decât şi-

ar fi putut imagina cineva pe lume. Reese se uita la ea şi privirea lui era atât de intensă încât simţea că o arde, dar nu putea să-şi întoarcă ochii de la el. Ar fi vrut ca el s-o privească, în felul acesta întotdeauna. Şi când simţi această dorinţă, timpul îşi încetini curgerea şi în micuţa încăpere întunecată tăcerea deveni mai grea.

Sarah îi atinse faţa. Pielea de pe obraji îi era atât de gingaşă…

Dintr-odată, Reese se scutură, amintindu-şi de datoria lui. Era întuneric şi frig şi greu, dar era important să facă chiar acum cale întoarsă. Ridicânduse în picioare, se îndepărtă de ea.

— N-ar fi trebuit să spun asta, reuşi el să articuleze, clănţănind din dinţi. Se opri lângă masă şi începu să împacheteze metodic bombele, punându-le în punga de

-

nailon. Un moment, Sarah se simţi dezorientată. Reese se mişca aidoma unei maşini, ca un cyborg. Se ascundea de ea într-un înveliş de maşină.

Asta n-o putea îndura, aşa că se apropie de el, îl sili să se întoarcă cu faţa spre ea, îl îmbrăţişă, îl sărută pe gât, pe obraji, pe gură. Valul sentimentelor ei părea că se scurge prin braţe şi prin gură pătrunzând în trupul lui, topindu-i rigiditatea. Reese înţelese că nu mai există cale de întoarcere.

Scoase un scâncet uşor, simţind cum o parte din el slăbeşte, iar alta devine mai viguroasă. O trase şi mai mult pe Sarah spre el, strivind-o de pieptul său şi îi sorbi gura.

Ajunseseră acum pe podea, lângă masă. El nu-şi dădea seama. Nu mai vedea şi nu mai simţea nimic altceva în preajma lui decât pe Sarah. O dorea şi o trăgea tot mai mult spre el.

Ea îi săruta cicatricele. Îi lua durerea şi îi schimba scopul vieţii. Sarah era hoţul iar el victima de bună voie. Se mişca acum deasupra lui, ca o tandră antiteză a cumpliţilor cyborgi aerieni de vânătoare-ucidere şi el o strânse şi mai tare la piept, aproape s-o zdrobească.

Sarah simţea dorinţa din corpul lui rezonând năvalnic în trupul ei şi l-ar fi devorat pătimaşă şi flămândă. Timp de o secundă infinită rămaseră încleştaţi aşa unul de celălalt, fără nicio intenţie, fără niciun plan, scufundându-se amândoi în primul val puternic al dragostei.

Dar Sarah îşi reveni şi văzu că Reese era pierdut, debusolat, buimăcit şi copleşit de dorinţa pe care o simţea. Îl conduse spre pat.

Îl ajută să-şi scoată pantalonii, apoi îl călăuzi pe trupul ei, punându-i mâinile pe locurile care păreau adormite, pentru că nu fuseseră niciodată trezite cu adevărat. Se trezeau acum la atingerea degetelor lui şi îşi strigau dorinţa de a fi libere. În curând, amândoi fură goi, creându-şi o atmosferă de intimitate cum nu mai cunoscuseră şi cum nu aveau să mai cunoască vreodată. Şi atunci timpul se opri în loc.

Din curgerea lui inexorabilă smulseră o frântură în care trupurile li se întâlniră în centrul pulsând tandru al cosmosului.

Motelul Tikki Ora 23.08

Sarah deschise ochii şi urmări cu privirea jocul de lumini şi umbre de pe tavan.

Reese dormea alături de ea. Pieptul i se ridica şi cobora ritmic, profund satisfăcut. Chipul lui era atât de dulce în somn. Gândindu-se înapoi la tot ce fusese, îşi zise ce copil era şi cât de mult îi schimbase pe amândoi această experienţă. Înainte ca el s-o găsească, ea era chelneriţă, preocupată de micile griji cotidiene. El era un copil-soldat care nu cunoscuse altceva toată viaţa decât război. Dar acum, după ce se întâlniseră şi deveniseră unul singur, deveniseră amândoi personalităţi diferite.

Solemnitatea acestui gând aproape că-i făcu inima să se oprească în piept. Se rostogoli spre Reese şi îl cuprinse strâns cu braţele. El se mişcă dar nu se trezi. Era un triumf al destinului. El se simţea în siguranţă în braţele ei. Se simţea protejată de un zid impenetrabil prin care nimeni şi nimic, nici chiar un Terminator n-ar fi putut străbate.

Îl sărută uşor pe faţă şi el mormăi prin somn. El alungase moartea de lângă ea iar ea îi dăruise viaţă. Amândoi erau profesori buni. Şi cunoştinţele predate de el şi cele predate de ea erau la fel de importante pentru supravieţuire, iubirea şi războiul. Plăcerea şi durerea. Viaţa şi moartea. Şi puterea de a îndura. Da…

Dar nu erau singuri în univers. Sarah deveni conştientă de zgomotul civilizaţiei de dincolo de uşa lor. Circulaţia. Murmure din camera cealaltă. Şuieratul strident al unui avion militar care trecea pe deasupra. Un câine care lătra. Puterea de a îndura era absolut necesară când erai urmărit de o maşină ce nu putea fi oprită şi care avea drept unic ţel să te distrugă. Acesta era modul de viaţă care îi aştepta de aici înainte. Vor trebui să fugă de ceva care nu va renunţa niciodată să-i urmărească şi care va veni mereu după ei, până când vor fi amândoi morţi. Cuvântul implacabil dobândea o dimensiune aproape fizică. Dimensiunea unui Terminator.

Ştia că vor trebui să-şi schimbe strategia. Reese era aici ca s-o protejeze, să-l împiedice pe Terminator s-o ucidă, s-o ţină bine ascunsă până după război şi s-o ajute să-şi crească copilul ca să se alăture apoi mişcării de rezistenţă şi să întoarcă soarta bătăliei. Dar cum vor putea supravieţui, atâta timp cât Terminatorul rămânea în lume? Reese încercase să-l distrugă la Tech Noir. Poliţiştii îl ciuruiseră cu gloanţe. Şi totuşi venise după ei.

Acum aveau aceste bombe artizanale. Şi aveau ceva mai puternic decât simpla viclenie animală. Erau animaţi de un sentiment puternic, capabil să le oţelească voinţa în aşa măsură, încât să îndrăznească să-l aştepte şi chiar să-l înfrunte pe Terminator. Să-i pregătească o primire cum se cuvine şi să-l şteargă pe ticălos de pe faţa pământului. Trebuie să existe o cale. Sigur că Reese o ştie.

Se ridică în capul oaselor şi vru să-l trezească, dar el deschisese deja ochii. Asculta atent un zgomot venind de foarte departe.

— Ascultă câinii, îi zise el şi tonul din vocea lui o

făcuse să simtă ace de gheaţă pe spinare. Se întoarse cu faţa spre fereastră şi ascultase lătratul îndepărtat al câinilor. Doi, apoi trei. Alt urlet. Erau la câteva blocuri distanţă, transmiţându-şi unul altuia alarma pe care o resimţea fiinţa lor la mirosul sesizat în aer. Câinele, sesizând o lume pe care noi n-o vedem, putea să privească în ochii unui om şi să înţeleagă dacă cel pe

-

care îl privea era om sau nu. Câinele lup legat afară, la intrarea în motel, preluă şi el alarma. Indiferent ce va fi fost acel lucru, nu reuşise să treacă testul canin. Dar se îndrepta acum spre ei. În timp ce se repezeau să-şi adune hainele, timpul începu să se grăbească.

Terminatorul trecu prin biroul de recepţie ignorând creatura gălăgioasă legată de lanţ care se repezea spre el.Paşii lui erau din ce în ce mai energici, căci toate microprocesoarele erau branşate pe viteza de atac. Detaliile mediului ambiant căpătară limpezimea cristalului iar fluxul informaţional era atât de dens, încât nicio minte omenească nu l-ar fi putut cuprinde. Forţa gravitaţiei. Textura şi temperatura asfaltului. Distanţa relativă până la toate obiectele. Viteza vântului. Un ocean de sunete care erau captate de senzorii săi. Mişcările corpurilor încălzite din spatele pereţilor de stuc. Dimensiunile exacte şi calitatea oricărui obiect care se afla în câmpul de contact al Terminatorului erau măsurate, cronometrate şi introduse în ecuaţii mereu actualizate ale masei şi mişcării.

Nu aveau nicio şansă.

Terminatorul se opri în faţa uşii lor şi ridică arma. Lovi o singură dată cu piciorul în uşă care zbură frângându-se în trei.

Maşina intră în cameră şi o împroşcă cu foc automat în toate direcţiile. Gloanţele pătrunseră în masa goală făcând-o să se prăbuşească, sfărâmară scaunul şi smulseră tencuiala de pe pereţi, apoi găsiră patul pe care îl prefăcură într-o masă fumegândă de metal în care nu mai

putea exista nicio fărâmă de viaţă.

Terminatorul reîncărcă arma, apoi privi în jurul său. Undeva se comisese o eroare. Vederea digitalizată a

Terminatorului semnala toate obiectele în relief din interiorul încăperii, toate obiectele, mai puţin ţinta.

Verifică a doua oară numărul camerei. Opţiune? Schimbarea rutei. Negativ. Cercetare.

Cyborgul păşi repede prin cameră şi se uită de jur împrejur. Deschise uşa din spate şi auzi în acelaşi moment un zgomot de paşi care fugeau.

Herb Rossmore încetinise şi apoi oprise de tot maşina, privind somnoros spre firma Motelului Tikki. Trebuia să doarmă puţin înainte de a porni din nou pe autostradă. Din greşeală, ieşise de pe autostradă pe o altă rampă şi ajunsese într-o garare spre care dădeau uşile din spate ale motelului. Înjurând în gând, băgă maşina în marşarier şi tocmai când voia să apese pe accelerator, ceea ce văzu îl făcu să oprească motorul.

O pereche de tineri ieşise pe una din uşile din spate şi se mişcau rapid de-a lungul zidului. Erau cu picioarele goale, iar băiatul se împiedica într-un trenci, pe sub care nu avea absolut nimic. Fata îşi pusese haina pe dos şi ducea în mână o sacoşă de nailon grea.

Ridicând brusc capul, băiatul îl zări pe Herb şi începu să alerge cu picioarele goale direct spre maşina lui, de-a curmezişul parcării. Herb reacţionă rapid când îşi dădu seama ce urma să se întâmple. Trânti şi blocă imediat portiera, apoi apucă grăbit macaraua ferestrei încercând disperat să pună ceva între el şi acest nebun disperat. Dar Reese fu mai rapid decât el şi repezindu-şi braţul în spaţiul rămas între geam şi rama de sus a portierei îl apucă pe Herb de gât cu nişte degete de fier. Herb începu să-l lovească fără de folos pe Reese cu mâinile, apoi cedă când văzu pistolul din cealaltă mână a lui. Descuie uşa.

Dinspre colţul mai îndepărtat al clădirii se auziră zgomote puternice urmate de clănţănitul armei Terminatorului.

— Sarah! gemu Reese în timp ce îl azvârlea pe Herb -
pe asfalt.

Ea era de cealaltă parte a maşinii încercând să se caţere în ea. Faţa îi era răvăşită de spaimă. Reese răsuci cheia în contact exact în momentul în care Terminatorul apăru în cadrul uşii.

Herb avu la dispoziţie numai o clipă ca să se dea la o parte din calea nebunului aflat la volanul maşinii sale, marca Bronco cu 8 cilindri, în momentul în care acesta o făcu să geamă şi apăsă pe acceleraţie.

Herb auzi scrâşnetul metalului în momentul în care maşina lovi ceva cu botul şi strivi acel ceva de zidul clădirii.

Era un om.

Îngrozit, Herb se lăsă pe vine în timp ce maşina lui scrâşnea din nou, cu cauciucurile în flăcări şi porni în marşarier afară din parcare.

Maşina se răsuci în cerc când Reese băgă în viteza întâi, apoi se năpusti afară, în noapte. E rău de tot. Îşi zise Herb. Dar ceea ce se petrecea lângă el era şi mai rău.

Bărbatul acela înalt care fusese strivit de clădire şi care ar fi trebuit să fie mort, apucă repede arma care îi căzuse şi notă direcţia în care dispăruse maşina Bronco, apoi se întoarse şi porni în goană prin uşa din spate.

Un moment mai târziu, Herb auzi o motocicletă care pornea mugind în marşarier. Două secunde mai târziu, Herb văzu motocicleta dând colţul clădirii şi pornind în urmărirea maşinii furate. Cum stătea acolo cu genunchii tremurând de frică şi copleşit de un întreg vălmăşag de gânduri haotice, Herb reuşi totuşi să tragă şi o concluzie corectă; nu avea să-şi mai vadă maşina. Şi avea dreptate.

Erau aproape morţi de spaimă.

Sarah se ţinea cu mâinile de bordul maşinii iar inima îi bătea să-i spargă pieptul, trăind senzaţia aceea îngrozitoare că va trebui să treacă din nou prin acelaşi coşmar. Fuseseră cât pe-aci să moară amândoi goi, unul în

braţele celuilalt. Maşina încercase să-i lichideze, orbeşte şi prosteşte, fără niciun motiv în ceea ce o privea, cu excepţia instrucţiunilor primite de la o altă maşină. Şi acum o vedea cum vine după ei, farul acela creştea din ce în ce mai mare în spatele lor, ca o tumoră care urma să explodeze în maşina lor.

Ura maşina asta.

Reese respira într-un ritm mecanic, regulat, pentru aşi putea controla organismul. Smuci volanul şi Sarah se izbi de portieră în momentul în care maşina descrise un arc strâns pentru a se urca pe rampa de intrare în autostradă. Apoi se izbi de Reese, când acesta apăsă pedala de acceleraţie până la fund.

Vânătoarea era diferită de astă dată. Sarah îl urmărea pe Reese cu un amestec de teamă pentru el şi mândrie. Manevră într-o clipă maşina şi se înscrise pe banda rapidă.

Circulaţia nu era foarte aglomerată la această oră. Câteva camioane mari şi încă şi mai puţine automobile, care se îndreptau spre sud, spre San Diego. Reese şerpuia printre ele cu măiestrie, de parcă ar fi fost obiecte staţionare.

Dar acelaşi lucru îl făcea şi urmăritorul lor. În realitate, Terminatorul câştiga mereu distanţa dintre ei inexorabil şi regulat ca mersul unui ceasornic. Sarah aruncă o privire înapoi şi încremeni. Terminatorul era chiar în spatele lor şi se contura foarte clar, căci nu mai era distorsionat de imaginea din oglindă care îl arăta mai departe decât în realitate. Se aplecase în faţă, pe ghidon, ca să reducă rezistenţa aerului, gazul era deschis la maximum iar acum scotea arma de asalt.

Împotriva curentului de aer, Terminatorul apucă arma cu o singură mână şi o îndreptă direct spre ea.

— Jos! strigă Reese, văzând arma care se apropia, dar Sarah se şi chircise pe scaun. O secundă mai târziu, geamul din spate al maşinii zbură în ţăndări. Unul din gloanţe ricoşă şi se înfipse în bord deasupra Sarei. Foarte

aproape.

Reese devie maşina, căutând protecţie lângă un trailer. Terminatorul îl urmă de aproape, scurtând şi mai mult distanţa dintre ei. Trecu la câţiva milimetri de spatele trailerului. Reese făcea să scrâşnească cauciucurile maşinii pe asfalt, zburând ca o stafie printre maşinile care se deplasau încet. Oamenii nici nu aveau timp să vadă obiectele care ţâşneau pe lângă ei. Era o adevărată nebunie. Şi situaţia se înrăutăţi şi mai mult.

Cauciucurile motocicletei protestară vehement când spatele unui camion mare apăru pe neaşteptate în faţă. Cu carnea lui sintetică şi genunchiul de metal lipite de pământ, Terminatorul menţinu echilibrul motocicletei la o înclinaţie de treizeci de grade.

Reese o luă la dreapta, apoi la stânga, strecurându-se pe lângă un autobuz al companiei Ogarul cenuşiu. Terminatorul trase din nou. De astă dată, gloanţele loviră balustrada în locul unde fusese maşina cu o secundă mai înainte. O ratare clară!

Maşina se strecură printre două trailere care circulau paralel şi trecu ca o nălucă prin spaţiul îngust lăsat de o echipă de noapte care lucra la gardul despărţitor al autostrăzii. Terminatorul văzu că ar trebui s-o ia înapoi şi să schimbe banda de circulaţie ca să-i poată urma. Dar el nu voia să încetinească. Voia să accelereze, aşa că alese o altă cale.

Smuci motocicleta spre rampa de coborâre, apoi trecu pe roşu şi sări pe rampa de urcare, ajungând din nou în autostradă. În urma lui se produseră câteva accidente, căci maşinile se loviră una de alta ca să-l evite pe motociclistul nebun. Niciunul din ele nu conta. Numai Terminatorul şi Sarah.

Reese îl văzu pe Terminator năpustindu-se din nou pe autostradă iar ochiul de ciclop al farului tăia drumul scurt, ca să ajungă cât mai repede la ei.

— Schimbăm locurile! strigă Reese acoperind huruitul celor 8 cilindri ai maşinii. Ea se strecură pe sub el

în timp ce el ţinea pedala acceleraţiei apăsată până la fund. Îşi puse piciorul pe accelerator şi apucă volanul.

— Să nu încetineşti! mai zise Reese.

— Nu, nu! răspunse ea cu toată convingerea, ceea ce dădea un ton nou vocii, nou şi reconfortant. Pentru o clipă, Reese şi Sarah se priviră în ochi şi timpul încremeni.

Dar apoi maşina atinse un Datsun şi îi smulse oglinda laterală, iar timpul explodă în mii de fărâme. Sarah îşi încordă braţele şi trase de volan aşa cum ar fi făcut Ginger, aducând maşina înapoi pe şosea. Reese începu să scotocească în punga de nailon cu arme. Avea încredere în ea şi o lăsase să conducă.

Fiecare din ei avea în mână viaţa celuilalt.

Terminatorul trase imediat ce se formă o deschizătură în circulaţie. Gloanţele căzură pe capota din spate. Unul dintre ele smulse o bucăţică din anvelopa de la roata din spate stânga, dar benzile de oţel ale inserţiei rezistară; Scânteile muriră. Terminatorul se pregătea să tragă din nou.

Reese scoase prima bombă şi ţinu o brichetă aprinsă sub fitil.

Sarah mergea pe banda din mijloc, la câţiva centimetri de gardul despărţitor dintre cele două sensuri ale autostrăzii, strângând din dinţi şi încercând să menţină maşina în linie dreaptă, aşa cum ar fi făcut Matt. Pentru prima oară în viaţă îşi controla propriul destin – şi asta la viteza de 150 kilometri pe oră.

Reese reuşise să aprindă fitilul şi se aplecă în afară pe geamul portierei. Aşteptă ca fitilul să ardă până la capac, apoi aruncă bomba pe asfalt.

Exact în drumul Terminatorului.

Şoseaua explodă, flăcările şi valurile de fum ţâşniră în sus ca un gheizer. Pentru o clipă nu se întâmplă nimic. Apoi, aproape simultan, suflul exploziei îi umflă lui Reese părul de pe cap, iar Terminatorul năvăli afară din norul de fum, neavariat. Prea devreme;

Reese luă altă bombă.

Arma Terminatorului continua să muşte din maşina lor. Sarah fentă spre stânga, apoi spre dreapta. Stomacul îi protesta la fiecare mişcare prea energică.

Reese se aplecă din nou pe geam şi aşteptă ca fitilul să ardă până la câţiva milimetri de capac. Atunci aruncă bomba.

Aceasta se rostogoli pe asfalt şi trecu de Terminator. Urmă o altă erupţie, dar mult în spatele Terminatorului, ceea ce avu darul să-i îngrozească pe cei aflaţi la volanul celorlalte maşini, în spatele acestei bătălii improvizate. O Corvette neagră se răsuci în loc şi rămase blocată pe banda ei de a curmezişul, exact pentru a fi spulberată de un camion care venea din spate.

În faţă, circulaţia devenea din ce în ce mai liberă. Asta era rău. Aveau puţine posibilităţi de acoperire.

Terminatorul ridică arma AR-180, folosindu-se de mâna liberă ca să pună ultimul încărcător. Cu o mişcare rapidă, încărcă arma şi o aşeză din nou în poziţie de tragere.

Între timp, Reese luase altă bombă. Maşina lor ocoli o cisternă cu lapte şi acceleră într-o trecere subterană lungă, cu lumini fluorescente. Reese aruncă altă bombă. Aceasta ricoşă şi sări din nou în aer, apoi explodă. Explozia, răsună ca un tunet cumplit în spaţiul închis al tunelului. În spatele lor se formă un perete de fum. Auzeau claxonul disperat al cisternei cu lapte,un cor de cauciucuri care scrâşneau. Apoi în peretele de fum apăru motocicleta. Terminatorul trăgea în ei. Gloanţele şuierau în jurul maşinii, menind a rău. Două din ele îl găsiră pe Reese.

Reese mormăi surprins când cele două gheme de durere i se răsuciră în braţ şi în piept. Bomba din mâna lui căzu cu fitilul neaprins, inutilă. Printr-o ironie a sorţii, capătul ei se lovi de piciorul Terminatorului şi îi smulse o bucată de carne din gambă. Reese atârna prin portieră, jumătate afară, jumătate înăuntru.

— Kyle! O, Dumnezeule, nu „Sarah se întinse după el şi îl trase înapoi pe scaun, dar mişcă în acelaşi timp şi

volanul, astfel că maşina se îndreptă spre peretele tunelului. Instinctiv, Sarah luă piciorul de pe acceleraţie şi îl îndreptă spre pedala de frână.

Însă în loc să apese pe ea, smuci de volan şi se frecă de perete, lăsând pe aceasta vopseaua maşinii. Ascultând de o voce nouă din ea, născută din unirea cu Reese, Sarah apăsă din nou pe acceleraţie, cei opt cilindri sorbiră combustibil şi maşina urcă din nou spre 150 kilometri aruncând-o pe Sarah în scaun cu putere. Dar era deja prea târziu. Terminatorul nu încetinise. Era la 12 metri în spatele lor. Îşi îndreptă arma AR-180 exact spre ceafa Sarei şi apăsă pe trăgaci. Gloanţele nu o loviră pe Sarah pentru simplul motiv că încărcătorul se golise.

Fără a se opri, Terminatorul aruncă arma pe asfalt. Înainte ca aceasta să atingă asfaltul, scosese deja pistolul 38 din haină şi ţintea din nou spre ceafa Sarei. Apăsă pe trăgaci. Dar Sarah alesese exact acelaşi moment ca să fenteze spre stânga. Glonţul sparse oglinda, împroşcând-o cu cioburi. Tresărind, pierdu controlul. Maşina o luă spre dreapta, apoi spre stânga ca în derivă, învingându-şi sentimentul de panică. Sarah reuşi s-o aşeze din nou pe traseu, dar Terminatorul era acum în dreptul ei şi ridicase pistolul spre ea ţintind prin ochelarii negri în spatele cărora se vedea licărul roşu al ochilor. Trase din nou. Glonţul trecu prin cabină, pe lângă urechea ei şi sfărâmă parbrizul.

Terminatorul era duşmanul ei, îl împuşcase pe iubitul ei. Voia ca ea să moară. Şi frica din sufletul Sarei fu brusc înlocuită de o răbufnire de furie, care erupse cu putere şi se canaliză în braţe. Pe chipul ei se putea citi o expresie cât se poate de umană, de furie ucigaşă. În momentul în care ridică piciorul de pe acceleraţie, îl apăsă puternic pe frână şi smuci în acelaşi timp de volan. Maşina izbi motocicleta şi o aruncă într-o balustradă de unde căzu imediat pe asfalt, se rostogoli de câteva ori şi îl pierdu pe undeva pe Terminator.

Maşina şi motocicleta ieşiră din tunel cu viteza de

120 kilometri pe oră. În urma lor venea ceva mai încet Terminatorul. La început încet, apoi din ce în ce mai repede, pe măsură ce sistemele se reglau din nou. Sarah încerca să vadă unde este, când se lovi de parapetul dintre cele două sensuri ale autostrăzii. Roata se blocă şi maşina se dădu peste cap.

Lumea se întoarse cu fundul în sus. Sarah şi Reese erau înghesuiţi unul în altul. Sarei îi reveni spaima, dar ţipătul ei fu acoperit de zgomotul făcut de maşina care se lovea de beton şi se târa pe spate, cu roţile în sus.

Terminatorul se lovise de un stâlp al parapetului şi se rostogolise de partea cealaltă, oprindu-se în umbra din centrul părţii despărţitoare. Haina lui de piele fumega, mai multe fâşii de carne îi fuseseră smulse, aşa că arăta de parcă ar fi fost dat pe răzătoare. Dar maşina se mişcă, apoi se ridică în picioare.

Terminatorul se răsuci auzind claxonul disperat al unui trailer care se repezi în el cu peste o sută de kilometri pe oră.

Cyborgul dispăru sub trailer exact în momentul în care frânele acestuia începură să scrâşnească. Terminatorul se prăbuşi ricoşând apoi între şasiul de deasupra şi pavajul de dedesubt.

Şoferul nu văzuse nimic pe banda lui. Umbra trecerii denivelate îi ascunsese privirii silueta omenească până în momentul în care o prinsese în faruri şi atunci fusese prea târziu. Apăsase imediat pe frână încercând să evite avarierea cisternelor – gândul îi era la încărcătura lui de douăzeci şi patru de mii de litri de benzină super fără plumb, care ar fi acoperit într-o clipă o jumătate de hectar de autostradă. Partenerul lui fu aruncat în faţă, trezindu-se furios.

— Ticălosule! răcniră amândoi, dar nu cu referire la aceeaşi persoană.

Cele două cisterne pe care le trăgea trailerul se loviră una de alta ca un tren care deraiază.

La naiba, am încurcat-o! îşi zise şoferul.

Trupul ieşi pentru o secundă oribilă în sus, apoi căzu din nou pe pavaj. Îl auzea rostogolindu-se dedesubt, trântit, izbit şi simţiră chiar zgomotul surd pe care îl făcea ceea ce credeau ei că sunt oasele zdrobindu-se sub caroserie. Auziră şi simţiră toate acestea pe deasupra scrâşnetului roţilor blocate pe asfalt şi al huruitului făcut de trailer în momentul opririi.

Cei doi oameni respirau încet, îndrăznind să creadă că şoferul reuşise totuşi să oprească maşina. Se uitară unul la altul livizi; douăzeci şi patru de tone de benzină fără plumb, la naiba!

Stai aici, zise şoferul şi coborî din cabină. Partenerul lui privea drept înainte ţinându-se cu mâinile de bord.

Şoferul nu voia să privească. Dar nu poţi şti niciodată, îşi zise el. Poate că totuşi tipul n-a murit. O, Dumnezeule, ce oribil trebuie să fie – o grămadă de carne strivită în agonie care era opera lui.

Când ajunse la a doua cisternă, încetini pasul. O pată de sânge. Şi asta ce era, o bucată de haină sau de carne? Trecu repede de celălalt capăt al cisternei şi nimeri în mâinile cyborgului.

Când Terminatorul fusese lovit de cisternă căzuse dedesubt şi apucase cu mâna ţeava de eşapament, apoi fusese tras şi târât pe jos. Estimase corect unghiul săriturii.Când ricoşase pe sub camion, apucase axul de transmisie şi agăţându-se cu mâinile mersese pe el până în dreptul discului de legătură din spatele cabinei. Dar dintr-o dată maşina frânase şi inerţia provocase o eroare în calculul mişcării următoare; Terminatorul scăpă axul din mână, fu izbit de fundul primei cisterne, apoi se rostogoli şi se opri lângă roţile din spate.

Se târâse imediat afară şi examinase vehiculul. Evaluându-şi opţiunile, hotărî să rechiziţioneze camionul pentru a continua urmărirea! În timp ce pornea înainte, pe ecranul interior erau raportate avariile. Sistemele hidraulice începeau să fie realimentate la normal, dar nu se putea face nimic cu pivotul încheieturii de la glezna

stângă. Avea o avarie la cadrul principal şi va fi nevoie să fie reparată cu grijă mai târziu, dacă va mai fi cazul. Deocamdată singura consecinţă a acestei avarii era că omul-maşină şchiopăta. Nu mai putea să fugă cu treizeci de kilometri pe oră. Dar putea să meargă. Când ocoli ultima cisternă se lovi de şofer şi-l lichidă imediat.

Degetele puternice ale Terminatorului striviră gâtul şoferului, lăsând apoi trupul să cadă pe pavaj. Terminatorul se îndreptă spre cabină. Partenerul şoferului şedea pe scaunul din dreapta şi începuse să tremure de şoc. Tocmai începea să-şi dea seama de grozăvia celor întâmplate, când o făptură de coşmar deschise uşa de pe partea şoferului şi se aşează în spatele volanului.

Omul se trase înapoi de groază: chipul arătării privea fix înainte, bucăţi de carne îi atârnau pe faţă, într-una din orbitele goale licărea un fel de beculeţ roşu şi sângele îi şiroia pe un braţ.

Privea spre aparatele de la bordul maşinii şi părea că se gândeşte La ele. Apoi îşi ridică privirea spre Wayne şi zise:

— Ieşi afară.

Nu se lăsă rugat a doua oară. Smuci cu putere uşa şi sări pe pavaj scrântindu-şi piciorul, apoi o luă la fugă şchiopătând cât îl ţineau puterile ca să ajungă cât mai departe de mortul pe care ei îl uciseseră şi care se uitase fix în ochii lui.

Terminatorul examina dispunerea dispozitivelor de comandă din cabină, le confrunta cu informaţiile înmagazinate în memorie referitoare la alcătuirea camionului, tipul de cutie de viteză, configuraţia transmisiei, specificul motorului. Când degetele lui însângerate strânseră maneta schimbătorului de viteze, simţi că maşina masivă este un fel de continuare a propriei maşinării. Băgă în viteză şi puse mâna pe cheia de contact.

Terminatorul răsuci de volan şi puse în funcţiune motorul diesel. Cisterna se mişcă încet, descriind un cerc larg. Maşinile veneau din nou împotriva Sarei… Sarah îşi

revenea încet din starea de semi-conştienţă. În timp ce se lupta să respire şi începea să vadă imaginile lumii înconjurătoare, recepta frânturi de realitate şi jeturi de lumină. Se aflau în cabina maşinii care se răsturnase, şedeau pe tavan şi priveau în sus, la pedale. Reese se afla sub ea, moale şi nemişcat. Încercă să se despartă de el, dar picioarele li se încurcaseră. În cele din urmă reuşi să se elibereze şi se uită la el. Pe piept şi pe braţ avea sânge. Faţa îi era albă ca laptele şi ochii aveau cearcăne adânci. O uşoară nuanţă de albastru începea să-i coloreze paloarea şi ea înţelese, ca un şoc, că nu mai respiră. Îl apucă de guler şi începu să-l zgâlţâie.

— Reese!

O prăpastie neagră se căscă în faţa ei când îşi dădu seama că el dispăruse din viaţa ei. Încercă să-l tragă înapoi, peste marginea prăpastiei, să-i tragă fiinţa lipsită de viaţă înapoi, în viaţă, în existenţă. Îl sărută pe faţă. Începu să plângă, se agăţă de el, îl mângâie şi, în cele din urmă, văzând că nu are încotro, recurse la o soluţie pragmatică şi începu să-i sufle aer în plămâni. Observă cum sângele începea să curgă dintr-o rană a pieptului. Instinctiv, apăsă cu palma pe rană şi continuă să sufle. Reese tuşi şi deschise ochii. Ridică o mână plină de sânge şi o împinse pe Sarah, încercând să se ridice. Încercând s-o protejeze. Să-şi continue misiunea. Ar fi minunat dacă – dacă ar putea. Căzu înapoi, pe spate, gâfâind.

Apoi Sarah se uită înapoi şi văzu că Terminatorul nu era mort.

Văzuse cum trailerul patinase şi oprise cam la vreo şaptezeci de metri în urmă. Văzu apoi cum şoferul coborâse şi se dusese în spatele cisternelor.

Rămase înmărmurită când văzu cum din umbră răsare o siluetă care şchiopătează uşor şi îl omoară pe şofer. Clipi din ochi fără să înţeleagă când Terminatorul se uită calm la ea, apoi la cabina trailerului, se urcă liniştit în ea şi porni lent să refacă arcul morţii cu vârful îndreptat spre ea.

Trailerul trecu scrâşnind prin trei viteze succesive, ajunse la aproximativ şaptezeci de kilometri pe oră, descrise un arc şi se repezi cu toată forţa în parapetul despărţitor de pe mijlocul autostrăzii, pornind în sens invers, pe partea Sarei. Coşmarul nu se sfârşise. Dimpotrivă, crescuse în dimensiuni, luând înfăţişarea unui trailer cu cisterne de benzină, cu farurile îndreptate înainte, spre maşina lor răsturnată cu roţile în sus, luminându-i puternic interiorul. Lumina devenea din ce în ce mai orbitoare, motoarele huruiau şi mugeau tot mai înfricoşător în noapte.

Sarah începu să acţioneze cu toată viteza. Deschise uşa strâmbată şi încercă să-l scoată afară pe Reese, străduindu-se din răsputeri să părăsească maşina înainte ca Terminatorul s-o strivească cu trailerul.

Dar viaţa lui Reese atârna de un fir de păr şi avea nevoie de toate resursele ca să rămână în viaţă, astfel că nu o putea ajuta deloc. Sarah suspină, ieşi din Bronco şi apoi îşi trecu un braţ pe sub Reese.

Era aşa de greu!

Reflectoarele o orbeau, motoarele o asurzeau. Nu-l vedea pe Reese şi nu-şi auzea nici propriile gemete… Dar îl simţea în braţele ei. Trase puternic.

Piciorul lui era prins în ceva. Asta era problema. Piciorul lui Reese era agăţat undeva, în cabină. Îi întoarse trupul, şi piciorul se eliberă, numai că acum trailerul era atât de aproape încât îi auzea trepidaţiile. Întoarse capul într-o parte, ca să nu vadă cei doi bulgări de lumină care se rostogoleau pe asfaltul din spatele ei. Sarah era la capătul puterilor. Legea gravitaţiei intră în acţiune. Căzu pe spate în momentul în care trailerul lovi maşina Bronco.

Metalul scrâşni pe metal, oţelul rigid fu modelat instantaneu luând alte forme. Nu se produse nicio explozie – se auzi numai un huruit în momentul în care Bronco-ul se turti de radiatorul trailerului, ezitând numai atât cât îi permiteau legile conservării energiei, apoi sări din nou în aer, exact în clipa în care Sarah căzu pe spate şi Reese îşi

eliberase piciorul din cabină.

O clipă mai târziu, Terminatorul apăsă pe frâne blocându-le: cisterna se opri brusc şi sub presiunea încărcăturii de petrol, metalul se bombă în partea din faţă. Maşina lor fusese aruncată în aer unde descrisese un arc larg. După ce reveni pe pământ, mai ricoşă de patru ori, apoi se rostogoli pe o parte şi rămase nemişcată. În câteva secunde evoluase de la statutul de vehicul la acela de sculptură modernă,

Sarah privi în urmă la vehiculul masiv care opri greoi şi apoi se întoarse. Farurile măturau întreg peisajul de jur împrejur, în căutarea ei.

Îl ridică în picioare pe Reese cu un efort istovitor.

Reese îi murmura ceva la ureche.

— Fugi, pleacă fără mine, du-te… Sarah îi trase o palmă peste faţă. Fusese un reflex. Tot ce făcea acum erau numai reflexe. Micile Sarah din sufletul ei nu mai aveau nimic de spus, căci fuseseră smulse şi aruncate afară. Îl lovi din nou pe Reese. Pleoapele lui se ridicară. Simţea dureri cumplite în braţ şi în piept, tot trupul îi era numai suferinţă. Abia se putea mişca dar când Sarah îl pălmuise reuşise să-şi concentreze toată atenţia şi forţele asupra chipului ei luminat de reflectoare şi schimonosit de spaimă. Ştia că ea va muri, dacă nu merge cu ea şi, întrucât nu voia ca ea să moară, Reese făcu un pas. Era o adevărată victorie, dar era nesemnificativă în faţa monstrului care venea spre ei ca

-

o vijelie. Un pas era o picătură într-un ocean. Trebuiau să fugă.

Sarah îşi trecu braţul lui peste umăr şi începură să meargă.

Trailerul câştiga teren, apropiindu-se de ei.

Reese căuta cu disperare o rezervă de energie pe care s-o canalizeze spre picioare. Se gândi la Sarah moartă şi sângerând şi găsi acea energie.

Fugeau.

Încet, în ritm inegal, dar era oricum mai bine decât să meargă la pas sau să stea pe loc, însă trailerul continua să se apropie din ce în ce mai mult. Trecu în viteza a patra cu motorul duduind şi atinse şaptezeci de kilometri pe oră. Terminatorul din cabină apreciase că momentul contactului va surveni peste opt secunde.

Dar Sarah îl trăgea pe Reese în jos, pe autostradă, spre parapetul lateral. Terminatorul făcu corecturile necesare şi aprecie că momentul contactului va fi peste nouă secunde, căci trebuie să sucească volanul pentru a descrie încă un cerc,

Sarah văzu trailerul năpustindu-se peste marginea autostrăzii şi coborând rapid pe panta acoperită de iederă. Îl ridică pe Reese şi îl aruncă peste gard, în tufişurile de pe partea cealaltă. Farurile luminau drumul din faţa lor, menţinându-i mereu în focar. Dar Sarah sărise şi ea gardul şi-l ajuta acum pe Reese să se ridice în picioare.

Terminatorul pierdu controlul trailerului care începu să patineze pe iedera umedă. Sfărâmă gardul parapetului lateral cam la un metru şi jumătate de locul pe unde săriseră Reese şi Sarah.

Trailerul rupsese gardul şi smulgea acum iedera şi tufişurile, apoi se îndreptă spre o stradă locuită. Între timp, Terminatorul reluă controlul maşinii, băgă maneta în viteza întâi şi întoarse în arc de cerc. Sarah şi Reese erau cam la cincizeci de metri depărtare şi fugeau spre o parcare.

Terminatorul şi trailerul câştigau viteză şi şterseseră lateral un întreg şir de maşini parcate.

Sarah şi Reese fugeau clătinându-se spre unicul adăpost care li se oferea în apropiere – o instalaţie industrială. În timp ce alergau pe calea de acces spre uzină, auziră foarte aproape de ei motorul trailerului.

Reese ştia că picioarele îi vor ceda curând. Nu mai putea merge mult mai departe.Tot trupul i se chircea şi se închidea, la apropierea iernii, a acelei ierni lungi, fără sfârşit – dar, înainte să se întâmple aceasta…

— Sarah, fugi înainte! strigă el. Sarah scutură din cap violent, însă în clipa următoare văzu bomba artizanală din mâna lui iar Reese o împinse brutal la o parte. Ea înţelese şi o luă la fugă, mişcându-se ceva mai greu în mijlocul benzii, printre maşinile parcate. Trailerul venea mugind după ea. Sarah îl văzu pe Reese cum se ascunde în umbră şi aruncă apoi bomba în ţeava de eşapament a trailerului.

Terminatorul manevră schimbătorul de viteze şi trecu printr-o maşină parcată la numai patruzeci de metri distanţă de ea. Înghiţea rapid distanţa care i separa. Sarah făcu o fentă rapidă pentru a evita coliziunea cu un copac şi porni într-o cursă disperată înainte, mai mult sărind decât alergând, cu capul pe spate şi gura larg deschisă ca să tragă aer în piept. Dar monstrul era în spatele ei, smulse trunchiul copacului şi-şi continuă drumul spre ea. Pistoanele motorului mugeau însetate după sângele ei.

Sarah fugi mai repede – treizeci de metri.

Sarah fugi şi mai repede – douăzeci şi cinci de metri. Picioarele îi erau tot o rană. Plămânii nu mai funcţionau.

Douăzeci. Ajunse la colţul clădirii în momentul în care un val de lumină şi căldură izbucni în spatele ei. Se aruncă la pământ şi se rostogoli pe jos. Privind înapoi, fu martora celei mai frumoase opere de distrugere pe care şi-ar fi putut-o imagina. O minge de foc porni din ţeava de eşapament până la cabină, rostogolindu-se în valuri galbene de gaz superoxigenat, generat de lichidul care îşi dezlănţuia furios energia. Un ocean de flăcări învălui toată cisterna şi ţâşni în sus. Sarah se retrase la adăpostul colţului clădirii când unda de şoc a exploziei o izbi ca o palmă peste faţă, scoţându-i aerul din plămâni. Auzea gemetele metalului traumatizat, când rămăşiţele vehiculului distrus se striviră de pavaj oprindu-se apoi mai încolo. Trebuia însă să-l vadă cu ochii ei arzând, să ştie că s-a terminat o dată pentru totdeauna. Se aplecă ieşind puţin din spatele clădirii.

Trailerul era cuprins din toate părţile de flăcări, care

ţâşneau în sus antrenând în limbile lor roşii bucăţi de metal şi nori de fum. În cabină se mişca ceva. Terminatorul. Ieşi dintre sfărâmături carbonizat, ca un avorton. Căzu pe pavaj şi se rostogoli pe spate, ca o torţă aprinsă. Oare simţea durere? Sarah îşi apăsă faţa cu mâna de dogoarea focului şi privi printre degete. Chiar de la această distanţă, avea senzaţia că priveşte într-un cuptor de turnătorie. Asfaltul se topea şi se umfla în jurul vehiculului în flăcări luând şi el foc. Terminatorul continua să se târască fără să pară că simte vreo durere şi ceea ce mai rămăsese din carne se prăjea ca slănina pe frigare pe propriul lui schelet metalic supraîncins.

Încet, încăpăţânat, obiectul acela din foc încetă să se mai mişte. Numai capul i se întoarse spre ea. Chiar şi mort, tot o privea. Sarah ştia acum că va continua să trăiască. Supravieţuise. Dar chipul acesta carbonizat o va urmări în fiecare noapte. Îl privi îndelung cum ardea, până fu acoperit de resturile maşinii. Simţi o undă de satisfacţie dar aceasta dispăru repede, când îşi aminti de Reese.

Forţându-se să se ridice în picioare, Sarah uită de Terminator. Privi prin aerul încins, ocoli apoi camionul încercând să pătrundă cu privirea prin fumul gros până spre pubelele din capătul celălalt. Dar focul o împiedica să meargă acolo. Iar căldura era un zid natural pe care nu-l putea străpunge. Chipul i se încordă, focul îi usca transpiraţia de pe faţă.

— Reese!

Printre limbile flăcărilor pe cale să se stingă, zări pubela. Focul îşi aruncase un deget fierbinte şi spre ea şi acum fumega. Oare Reese scăpase? Trebuia să ştie dacă este în viaţă. Dorinţa de a afla acest lucru era chiar mai puternică decât dorinţa ei de a trăii. Începuse să meargă prin flăcări când se auzi strigată de Reese.

Era acolo, într-un loc care scăpase de furia flăcărilor. Căzură unul în braţele celuilalt. Din hainele lui Reese ieşea fum. Pielea îi era acoperită de sânge coagulat. Gemu slab când ea îl strânse în braţe, dar nu putea fi blândă. Corpul

ei reacţiona parcă singur, dincolo de voinţa ei, strivindu-l la pieptul ei, sărutându-l şi murmurând cât de mult îl iubeşte.

— Am reuşit, zise Sarah, legănându-l acum uşurel, făcând timpul să-şi încetinească pasul. Îl proteja acum cu trupul ei de dogoarea focului, protejându-l de flăcări, de propria-i moarte, încercând să-i întoarcă în felul acesta dragostea şi protecţia. Cei doi îndrăgostiţi rămaseră strâns îmbrăţişaţi astfel că nu văzură că resturile mutilate încep să se mişte, nu auziră zăngănitul metalului deformat care era aruncat la o parte. Nu-l văzură pe Terminator înălţându-se ca pasărea Phoenix din propria cenuşă. După ce toată carnea arsese, superaliajul şasiului se încinsese până la roşu. Maşina îşi refăcea rapid puterile şi îşi restabilea circuitele. Folosea căldura focului ca să-şi mărească rezerva de energie, aşteptând ca ultimele resturi de carne artificială să fie curăţate de pe şasiul intern, în felul acesta, îşi va putea continua misiunea cu şi mai multă libertate de mişcare.

Şi acum se ridică pe picioare fumegând, eliberat de învelişul exterior şi arătând mai limpede ceea ce era în realitate – un schelet cromat cu muşchi hidraulici şi tendoane din cabluri flexibile.

În acel moment, Sarah văzu cyborgul peste umărul lui Reese. Îl ridică şi îl trase spre clădire. Terminatorul, venea după ei, dar şchiopăta de un picior. Dacă încheietura gleznei nu ar fi fost avariată în accidentul cu trailerul, i-ar fi ajuns cu uşurinţă acum.

Sarah ajunse la uşă. Încuiată. Pipăi pe jos căutând ceva şi găsi o bucată de metal încins. Terminatorul care îi urmărea implacabil, era la numai douăzeci de paşi în urma lor. Sarah izbi cu fierul în uşă şi fu dezamăgită să constate că geamul rezistă. Izbi încă o dată, aruncându-se în uşă cu toate cele 53 de kilograme ale ei şi sticla uşii cedă. Intrară înăuntru printre cioburi, pătrunzând într-un coridor. Terminatorul se apropia tot mai mult, ritmul şontâcăitului lui devenea tot mai rapid.

Sarah trânti uşa holului în urma ei şi îl conduse pe Reese printre câteva cămăruţe mici de dormit. Terminatorul lovi uşa puternic, smulgând-o din balamale şi îi văzu pe Sarah şi Reese tocmai când treceau dincolo de un perete de sticlă care separa birourile de spaţiul industrial propriu-zis.

La celălalt capăt al coridorului era o uşă de metal: Celelalte încăperi fie că nu aveau uşi, fie aveau uşi simple de lemn, baricade inutile în faţa urmăritorului lor. Sarah se îndreptă spre uşa de metal. Terminatorul clămpănea în urma lor, câştigând viteză, o adevărată maşină a distrugerii.

Sarah ajunse la uşa de incendiu şi o deschise. Reese aproape că leşină în braţele ei când îl trase dincolo de uşă: Sarah se lupta cu uşa cea grea de incendiu, dar nu se putea mişca destul de repede. Maşina venea după ea. Reese căzu rezemat de uşă şi o închise, trăgând zăvorul de-a curmezişul ei şi reuşind să-l închidă cu o secundă mai devreme ca Terminatorul să izbească în ea de partea cealaltă.

Sarah şi Reese se uitară în jur. Se aflau într-o fabrică. În hală se vedeau siluetele roboţilor de la linia de asamblare, oprită pe timpul nopţii. Părea să fie o linie de asamblare aproape complet automată. Terminatorul izbea cu putere în uşa care începea să se clatine când Reese se îndreptă clătinându-se spre un tablou de comandă şi îl deschise.

— Ce faci? gemu Sarah.

— O acoperire, răspunse el grăbit, stabilind toate contactele.

Sarah înţelese imediat. Când cyborgul va trece prin uşă ceea ce era foarte probabil, auzul lui hipersensibil iar fi putut depista uşor în labirintul întunecos.

Una după alta, maşinile prinseră viaţă. Banda rulantă se puse în mişcare. Rulmenţii gemeau, braţele roboţilor băteau aerul fără nicio ţintă, cleşti mecanici clămpăneau în gol, dirijând o orchestră de brute controlate de computere

într-o cacofonie de zgomote aberante.

— Terminatorul nu poate să ne descopere, strigă ea.

El dădu afirmativ din cap şi luând-o de mână pătrunseră într-o încăpere cu aspect de cavernă.

Ocolind pe vine un braţ de oţel care se răsucea în gol, alergară pe coridorul dintre maşinile animate ca nişte fantome stranii.

Uşa din spatele lor răbufni ca un tunet când obiectul acela care se afla de cealaltă parte a ei îşi folosi trupul ca pe un berbec de atac. Încă o lovitură şi uşa se cutremură, lespedea de metal cedând sub impactul forţei uriaşe.

Atunci Reese se clătină şi leşină. Sarah se aplecă deasupra lui.

— Reese, ridică-te!

Dar trupul refuză să-i dea ascultare. Mintea lui se chinuia să meargă cu ea, dar carnea trupului trecuse de mult pragul agoniei. Singura ei şansă acum era să fugă singură, lăsându-l singur ca să încerce o acţiune de diversiune.

Terminatorul sfărâmă uşa. Metalul brutalizat gemu înfricoşător. O lumină izbucni deasupra capetelor lor şi Sarah se întoarse să vadă de unde vine. Îl văzu pe Terminator băgând mâna prin crăpătura din uşă şi pipăind zăvorul. Sarah încercă din nou să-l ridice pe Reese, dar moartea apropiată îi îngreuna trupul. Cyborgul desfăcuse zăvorul şi pătrunsese în hală. Sarah îşi lipi gura de urechea lui Reese şi începu să strige;

— Drepţi, soldat, mişcă-te! Mişcă-te! Mişcă-te! Mişcăţi fundul! Mişcă-te, Reese!

Reese reacţionă la cuvintele rostite pe un ton de comandă, reacţionă din reflex. Aruncă la o parte greutatea care îl apăsa şi se întinse după mâna Sarei pornind printre maşini.

Terminatorul aruncă în lături rămăşiţele uşii sfărâmate şi pătrunse în încăpere, explorând spaţiul cu privirea. Sistemul lui optic nu mai era capabil să folosească vederea infraroşie, care fusese supraîncărcată

pe parcusul incendiului, astfel că fusese nevoit să recurgă la un baleiaj vizual cu clarificare superioară.

Se vedea mişcare pretutindeni, dar niciunul din obiectele în mişcare nu se potrivea cu profilul ţintei. Merse pe lângă linia de montaj pătrunzând adânc în inima fabricii, frate geamăn cu mecanismele oarbe care îl înconjurau; dar ignorând faptul că aceşti roboţi primitivi erau strămoşii lui.

Baleia răbdător cu privirea toată încăperea.

Sarah şi Reese se mişcau pe vine de-a lungul unei cărări înguste pierdută într-o încâlceală de ţevi şi panouri de control.

Reese culese o bucată scurtă de ţeavă de pe un banc de lucru. O clipă mai târziu, Sarah se căţără pe o conductă de evacuare şi agăţă din greşeală cu genunchiul un mic buton roşu de pe un panou negru. Cu un zgomot lugubru, o presă hidraulică masivă se repezi în jos, la numai un centimetru de mâna Sarei. Înfiorată, se rostogoli înapoi pe poteca îngustă.

Senzorii auditivi ai Terminatorului filtraseră toate sunetele aritmice şi identificase modelele lor ca fiind paraziţi, apoi apa care picura prin garnituri uzate ale ţevilor şi ţinta care se mişca înainte, printre maşini, îşi răsuci capul pe rulmenţii de înaltă precizie şi se mişcă în direcţia din care venea sunetul.

Reese şi Sarah alergară spre capătul potecii dar dădură de o uşă încuiată. Blestemând, Reese se întoarse şi porni pe acelaşi drum înapoi, cu Sarah după el.

Terminatorul păşi în jurul unui compresor şi le blocă drumul, o siluetă de schelet în întunericul străbătut de zgomote înspăimântătoare. Sarah se trase înapoi. Reese ridică bucata de ţeavă, ţinând-o cu amândouă mâinile, deşi braţul stâng era aproape inutilizabil.

— Fugi! îi strigă el aruncând-o înapoi.

-

— Nu! Vocea ei era un geamăt de isterie, căci nu putea să accepte ceea ce vedea că va urma să se întâmple.

Terminatorul înainta. Bărbatul om avea ca mijloc de apărare un singur braţ valid şi o bucată de ţeavă de patru centimetri. Bărbatul-maşină nu se grăbea – se răsuci şi repezi un pumn în maxilarul lui Reese, sfărâmându-l. Reese zbură înapoi izbindu-se de un grilaj de protecţie dar îşi reveni şi îl lovi pe Terminator în tâmpla lui cromată. Capul cyborgului făcu un salt îndărăt, apoi se întoarse spre Reese fără niciun fel de expresie. Dar dinţii de metal ai craniului dezgolit scrâşneau a ură.

Atacând cu viteza luminii, Terminatorul îşi repezi pumnul în braţul rănit al lui Reese. Aceasta îl făcu pe Reese să se trezească în cea mai lucidă stare de alertă pe care o cunoscuse vreodată. Tot restul vieţii lui îi părea un vis în comparaţie cu această agonie. Căzu pe spate gemând. Terminatorul păşi înainte ca să-l lichideze şi să pornească spre ţinta primară, a cărei siluetă o păstra în câmpul vizual. Aceasta era chircită lângă balustrada potecii aceleia înguste dintre maşini, cam la un metru deasupra solului. Nu avea unde să se ducă decât pe lumea cealaltă. Reese tremura cuprins de explozia unui val interior de energie cum nu mai cunoscuse vreodată. Pipăi în buzunarul hainei, căutând ultima bombă care îi mai rămăsese, ascunzând-o vederii cyborgului. Bricheta îi alunecă din mâna sfărâmată, dar se aprinse imediat. Îşi ţinu o clipă respiraţia – fitilul se aprinsese, iar Reese se rostogoli pe spate, făcând uz de toată forţa sa când cyborgul se aplecă deasupra lui.

— Sarah, jos! strigă el.

Ea văzu bomba aprinsă din mâna lui şi realiză într-o fracţiune de secundă că nu mai avea cum să o arunce.

Ţipând ca un animal scos din minţi şi orbit de groază, o luă la fugă.

Terminatorul tocmai se pregătea să-şi repeadă pumnul în craniul lui Reese, când simţi ţeava izbindu-se de trupul lui şi pătrunzând sub placa toracică. Pipăi după obiect, dar era prea târziu. Sarah ajunse la balustradă, sări peste ea şi se aruncă pe ciment în momentul în care

Terminatorul explodă.

Sarah se lovi de sol şi se rostogoli mai departe. Bucăţi de metal încins îi zburară pe deasupra capului. Unda de şoc a exploziei o doborâse la pământ şi, timp de o secundă nesfârşită, îşi pierdu conştiinţa.

Când se întoarse disperată la suprafaţa conştiinţei, îl, văzu pe Terminator bucăţele în jurul ei. Un picior aici, cu pistonul hidraulic în el, dincolo o labă a piciorului. Bucăţele fumegânde de cablu carbonizat şi fragmente unsuroase de aliaj stăteau împrăştiate pe jos.

În sfârşit, se terminase.

Sarah se aşeză în capul oaselor şi gemu. Simţi o durere cumplită în piciorul stâng şi puse mâna pe el. Era răsucit sub ea, cu gamba străpunsă şi sângera din belşug. Îi intrase ceva în picior.

Scoase piciorul vătămat de sub ea şi văzu că era o piesă ascuţită din Terminator care fusese aruncată exact în muşchiul gambei, cam la jumătatea distanţei dintre gleznă şi genunchi. Chiar şi mort, Terminatorul încercase s-o omoare. Era acum în ea, îi invadase carnea ca şi când ar fi vrut s-o violeze. Vru să scoată aşchia de metal şi trase. Durerea se înteţi, dar ea nu renunţă şi bucata de oţel ieşi afară. Sarah o aruncă şi răsuflă adânc. Când durerea o mai lăsă puţin, deschise ochii şi îl văzu pe Reese.

Înainte să apuce să simtă vreo emoţie, îşi dădu seama că era mort. Explozia îl strivise de un perete, iar acum trupul lui era întins pe podea, cu ochii deschişi spre ea, dar fără să o vadă. Pe chip i se aşternuse o expresie stranie. O expresie pe care nu ar fi putut s-o aibă niciodată în viaţă, pentru că nici în somn nu arăta atât de liniştit. Soldatul îşi împlinise misiunea!

Sarah se târa pe podea spre el. Trecu pe lângă o bucată mare de metal şi nu-şi dădu seama că este Terminatorul decât după ce acesta o apucă de gleznă. Era Terminatorul sau ce mai rămăsese din el. Se ridicase în capul oaselor când întorsese Sarah capul spre el. Scoase un ţipăt. În spatele lui atârnau nişte cabluri din gaura care

se căsca acolo unde fuseseră articulaţiile şoldului. Dar avea două mâini, toracele şi capul. Ochii îi erau fixaţi asupra ţintei şi începu să se târască spre ea. Cu piciorul sănătos, Sarah lovi în el şi îşi eliberă glezna. Cyborgul se târa spre ea. Sarah nu putea să-şi mişte piciorul rănit, aşa că începu să se târască pe jos. Dar nu putea scăpa de el căci erau egali. Doi schilozi care se târau printre resturi de metal încins, vânătorul şi prada.

Sarah se urcă pe o bandă de montaj aflată în funcţiune. Maşina o urmă, rostogolindu-se pe bandă cam la trei metri în spatele ei. Amândoi rămaseră nemişcaţi cât timp fură transportaţi de bandă, privinduse şi evaluânduşi strategia mişcărilor următoare.

Apoi Sarah se rostogoli jos, pe podea şi maşina reacţionă de astă dată mult mai lent ca de obicei, coborând de pe bandă cam la patru metri în urma ei. Acum era ea în avantaj şi se târa spre ţinta ei, o ţintă nou descoperită.

Terminatorul calculă traiectoria ei şi se mişcă în aşa fel încât s-o poată intercepta. Nu ştia încotro se îndrepta Sarah şi nici nu-i păsa.

Sarah îşi dădu seama că el va ajunge cam o dată cu ea la scările înguste. Ar fi putut să se întoarcă şi să caute alt drum, poate chiar să se târască până afară, în siguranţă. Poate. Dar voia să-l lichideze. Ea singură. Nimeni şi nimic altceva. Auzea scrâşnetul ritmic al metalului cyborgului care venea după ea. Sarah se căţără de pe poteca îngustă într-o junglă de maşinării. Abia se putea mişca aici, prinsă între două dreptunghiuri mari de metal. Pielea îi era udă de transpiraţie şi aluneca mereu. Terminatorul se târa după ea.

Sarah văzu ţinta pe care o urmărea în faţa ei, sus. Scârţâitul, scrâşnetele şi zăngănitul din spatele ei se înteţiră. Simţi degetele de metal la tălpi şi se trase mai mult. Trebuie să fie foarte aproape acum, dar nu mai avea timp să se uite în urmă, numai înainte. Sarah ajunse la capătul spaţiului prin care se târâse şi se aruncă din nou pe poteca îngustă de lângă maşină. Picioarele urmară mai

încet partea de sus a corpului, astfel că simţiră din nou atingerea mâinii de metal care se pregătea să le înhaţe. Sarah acţionă un grilaj şi îl trase în faţa Terminatorului. Acesta se închise cu un clămpănit scurt, iar cyborgul începu să izbească în el ca un ciocan.

Sarah căzu pe spate gâfâind şi privea în sus la bărbatul maşină care se lupta cu bariera. Îşi vârâse braţul prin spaţiul îngust dintre bare. Terminatorul îşi fixă ochii pe Sarah, ochind artera jugulară care pulsa rapid, apoi puse în funcţiune bicepsul hidraulic. Oţelul protestă vehement când braţul se repezi spre gâtul ei cu degetele întinse, avide după pradă. Sarah se retrase cât putu mai departe. Terminatorul îşi repezi braţul printre gratii şi degetele lui îi atinseră clavicula.

Sarah se întinse spre tabloul de comandă, întinzând cât mai sus braţul. Degetele ei fluturară în aer la cinci centimetri de buton.

Terminatorul o apucă mai strâns de claviculă. Ea gemu furioasă şi cu toată energia pe care i-o insufla groaza făcu un salt în sus şi izbi cu mâna butonul. Butonul roşu.

Timpul se opri în loc. În liniştea care se lăsă, Sarah îl văzu clar pe Terminator cum se uită în sus la ea şi simţi degetele lui reci care îi atingeau plexul exact în momentul în care presa hidraulică porni vijelios în jos şi îl strivi pe cyborg între lespezile uriaşe de metal. Cu o mare satisfacţie, Sarah urmărea felul în care presa micşora încet, din ce în ce mai mult, spaţiul în care era prins Terminatorul.

Cyborgul se concentrase transferând toată energia de care dispunea în braţul întins spre ea. Ochii lui erau aţintiţi asupra ei, când senzorii şasiului său înregistrară o deformare bruscă pe scară mare. Nici chiar hiperaliajul din care fusese turnat nu putea rezista greutăţii presei, care scrâşnea şi îl strivea fără milă şi îndurare, ca un terminator.

Toracele începea să cedeze. Circuitele atât de bine protejate se transformară în praf de silicon. Transferul de

energie întrerupt total şi zvârlit pe circuite necontrolate, întrerupte apoi brusc. Microprocesorul care îi alcătuia creierul se supraîncărcă şi Terminatorul îşi pierdu conştiinţa. Ultimul lucru pe care îl mai văzu înainte ca presa să-i strivească sistemul optic şi în timp ce degetele lui încercau să se strângă în jurul gâtului Sarei fu cum expresia de groază agonizantă de pe chipul ei este înlocuită de expresia sălbatică foarte umană a victoriei.

Când presa se opri cu un scrâşnet la distanţa prevăzută, ochiul cyborgului mai clipi o dată apoi se stinse pentru totdeauna.

— Eşti terminat, blestematule, zise Sarah sumbru.

ZIUA A TREIA

Leucadia Ora 7.45

Mai departe, Sarah n-a ştiut ce s-a întâmplat. Când şi-a revenit, maşinile fabricii erau din nou oprite, dar era totuşi mult zgomot. Sirene ale poliţiei. Scrâşnet de roţi de automobil. Voci murmurând agitate. Sarah fusese ridicată

pe o targă şi legată cu cureluşe. Simţea dureri, dar acestea erau cumva depărtate, înăbuşite. Fel de fel de chipuri i se perindau prin faţa ochilor. Medici, Poliţişti. Trecători curioşi. Când o urcară în ambulanţă văzu alături o furgonetă neagră. Pe ea scria PROCURATURA şi Sarah văzu cum un balot negru este urcat înăuntru ca şi când ar fi fost un sac de făină. Ştia că este Reese. Înainte de a putea îngăima ceva, uşile negre se închiseră, maşina dădu înapoi şi porni apoi prin întunericul binecuvântat.

După ce plecă ambulanţa, Greg Moris îşi ridică gulerul de la haină şi se îndreptă spre biroul lui. Ce mod de a-ţi începe ziua de muncă! Dar fu oprit de asistentul său, Jack Kroll, un băiat vioi, extraordinar de activ, cu gene de geniu în testul de inteligenţă, dar şi cu viclenia unui copil al străzii.

— Ia uită-te la asta, Greg! strigă el entuziasmat şi îi aruncă o mică baterie electronică cum Greg nu mai văzuse niciodată. Avea un diametru de aproximativ treizeci şi cinci de milimetri şi era acoperită cu o dantelărie de circuite imprimate care nu sugerau nimic deşi păreau conectate de o manieră extrem de eficientă. Dar în ce scop?

— De unde ai asta?

-

Jack arătă cu mâna spre linia de montaj din fundul clădirii.

— Nu era voie, dar am trecut prin cordonul de poliţie, pentru că obiectul acela era…

Greg îşi trecu braţul pe după umărul lui Jack şi îl ciupi tare de braţ. Jack se smuci şi încercă să se elibereze, dar Greg îi arătă cu capul un poliţist care patrula cam la doi metri de ei. Intrară în parcare, departe de colegi şi de oficialităţi.

Jack îi spuse că găsise bateria jos, în mijlocul unor resturi metalice foarte stranii. Greg o suci şi o răsuci în mână de mai multe ori, uluit şi din ce în ce mai emoţionat.

— Şeful a văzut-o? Jack luă un aer jignit, de prieten loial.

— Nu, Greg. Am adus-o direct la tine. Nimeni nu ştie că am luat-o şi că este la mine. Greg dădu fericit din cap.

— Las-o aşa!

— Cum? întrebă stânjenit Jack. Nu vrei să le-o arătăm şefilor?

— La ce bun? Ca bătrânul Kleinhaus să culeagă toate laudele? Noi suntem plătiţi cu bucata aici, băiete. Tehnicieni proiectanţi numiţi de ei. Nu dau nici două parale pe noi. De ce să-i facem bogaţi?

— Şi atunci, ce să facem?

Greg privi fix în ochii prietenului său nechibzuit. Jack era comoara lui, un artist în ingineria electronică dar care nu fusese descoperit. Toţi ceilalţi nu vedeau la el decât ambalajul. Greg văzuse conţinutul. Acesta era avantajul său. Vor începe o afacere pe cont propriu, el şi cu Jack. Un birou mic, cu mobilă puţină. Numai o faţadă de acoperire pentru laboratorul din spate. Îşi va ipoteca maşina, casa, soţia şi copii şi va băga şi toate economiile lui Jack în acest proiect.

Când vor descoperi exact cum să exploateze ceea ce părea să fie un nou circuit de microprocesoare, vor şti şi la ce poate fi folosit.

Durase mai mult decât crezuse Greg la început. Mai exact, şaisprezece luni şi patru zile. Dar pariul fusese câştigat. Obţinură un credit bancar, patentară circuitul şi aşteptară să fie acţionaţi în judecată. Dar nu-i dădu nimeni în judecată, pentru că nimeni nu ştia ce naiba e asta. Ca şi când le-ar fi căzut în braţe din altă planetă. Dar începuseră deja să se îmbogăţească peste aşteptări. În alţi doi ani îşi aveau propria companie, mai mare decât cea pe care o părăsiseră când găsiseră bateria. Una din problemele cele mai dificile cu care se confruntaseră în aceşti ani fusese găsirea unui nume pentru noua lor companie. Toate celelalte corporaţii de proiectare utilizaseră deja toate combinaţiile posibile de silabe cu rezonanţă tehnică. Dar într-o zi, Jack păşi în biroul lor cu faţa strălucind de bucurie şi anunţă că găsise numele potrivit. Greg fu de

acord şi două zile mai târziu compania lor fu înregistrată cu numele oficial de Cyberdyne Systems.

Reflectând apoi la toată acea ciudată şi misterioasă desfăşurare a evenimentelor care stătuse la baza averii lor, Greg trebui să recunoască… era mâna destinului.

ZIUA O SUTĂ DOUĂZECI ŞI ŞASE

Buenaventura, *Mexic Ora 7.46*

Câmpia netedă presărată cu tufişuri începea deja să se încălzească, prevestind arşiţa de la miezul zilei. Soarele abia răzbise deasupra crestei munţilor severi care se desenau în depărtare. Aerul era totuşi foarte umed, aşa cum se întâmplă adesea în Mexic. Sarah nu se sinchisea prea mult de asta. Conducea jeepul deschis pe ceea ce se dorea a fi o şosea şi vântul îi flutura părul castaniu ca pe un steag de culoarea alunei. Purta ochelari de soare şi era însărcinată. Mai jos de umflătura uşoară, dulce, care într-o zi avea să fie John Connor, se afla un revolver Colt Python 375, aşezat în poala ei. Era încărcat şi Sarah învăţase cum să se folosească de el. Foarte bine.

Pugsly Junior şedea lângă ea. Era un câine lup de aproximativ patruzeci de kilograme, dresat să omoare pe oricine ar fi schiţat cel mai mic gest de ameninţare împotriva Sarei. Ştia să fie şi blând, dar Sarah nu l-a considerat niciodată un animal de agrement. Era o armă.

Condusese maşina toată noaptea, mişcându-se la lumina relativ sigură a lunii, aşa cum făcuse în toate zilele acestea, deşi ştia că dacă un alt Terminator ar fi venit după ea prin timp – posibilitate de care trebuia să ţină seama – întunericul nopţii n-ar fi fost suficient ca so protejeze. Ea îşi era sieşi cea mai bună pavăză.

Dar se ferea de orice fel de accident care ar fi putut distruge şi anihila toată lupta ei şi a lui Reese. Niciun fel de accident rutier, aşadar, nicio catastrofă aviatică stupidă, niciun alt act de violenţă întâmplătoare. Nimic din ceea ce i-ar fi pus viaţa în pericol. Era vital să trăiască.

Sarah se schimbase.

Nu era numai graviditatea, deşi e drept că trupul i se

împlinise căpătând o oarecare robusteţe plăcută în dreptul şoldurilor şi al pieptului. Părea mai viguroasă din această cauză. Dar schimbarea fundamentală era de natură interioară, era în spatele ochilor ei. Îşi dăduse clar seama de distanţa între ceea ce fusese şi ceea ce devenise când i se spusese la spital că mama ei fusese omorâtă. Abia atunci simţi că cele trei zile oribile care îi fuseseră decupate cu fierăstrăul din existenţă îşi regăseau locul. Odată cu ele veni şi durerea pricinuită de toate celelalte tragedii, dar ea reuşise să le canalizeze în aşa fel încât să n-o doboare psihic. Închise toate aceste suferinţe într-o cutie ermetic sudată.

Mai târziu, când va deveni mai puternică, va lua din când în când durerile şi suferinţa din cutie şi se va scălda în ele. Şi atunci prin extrapolare, va putea deplânge în devans lumea care urma să fie iremediabil pierdută. Trăind această emoţie, atât de reală şi sfâşietoare, reuşea să arunce o ochire în viitor cu toate pierderile lui atât de uriaşe, încât sfida orice fel de înţelegere în afară de cea absolut abstractă. Şi aceasta o făcea şi mai puternică. Pentru că şi ura este o emoţie puternică şi adesea foarte eficientă.

Şi în felul acesta îşi începu Planul. Când se externă din spital, îşi goli contul subţire din bancă, încasă asigurarea pe viaţă a mamei sale, cumpără câinele, revolverul şi jeep-ul şi porni la drum. Spre sud. Poate în America de Sud. Să nască, să-l crească pe John Connor şi să-l pregătească pentru război într-un loc ferit de atacurile nucleare, într-un loc senin şi liniştit, în care vântul să adie blând şi…

Benzina era pe terminate. Era mai bine să facă plinul înainte să ajungă în munţi. Opri la o staţie dărăpănată de benzină de pe marginea drumului prăfuit.

Opri recorderul cu casete de la bord. Dictase următorul capitol al Cărţii, îndreptarul de supravieţuire pentru fiul ei. Încerca să aştearnă totul pe hârtie pentru eventualitatea că i s-ar fi întâmplat ceva înainte ca el să fi

ajuns la maturitate şi să înregistreze totul pe bandă magnetică înainte ca detaliile să i se şteargă din amintire. Deja o mare parte din ceea ce se petrecuse se estompase în memorie, refuzând să se mai întoarcă, căci aceasta ar fi adus-o înapoi pe Sarah cea veche, iar morţii nu pot fi aduşi înapoi. Într-un fel, Terminatorul o omorâse.

Chiar înainte de a se opri la staţia de benzină, spunea: „Oare să-ţi vorbesc despre tatăl tău? E o problemă grea. Oare îţi va schimba aceasta hotărârea de a-l trimite aici? Dar dacă nu-l trimiţi pe Kyle, tu însuţi nu vei exista niciodată”.

Câteodată, când se lovea de astfel de paradoxuri, simţea că o cuprinde ameţeala. Poţi să înnebuneşti uşor cu astfel de gânduri.

Opri motorul Jeep-ului, băgă pistolul sub scaun şi ieşi afară ca să-şi dezmorţească picioarele. Acuma erau mai pline, mai frumoase şi cicatricea se vindecase aproape complet. Tija era acolo, ca să ţină la un loc oasele fracturate de resturile Terminatorului. Era tija pe care o căutase fără succes în picioarele celorlalte două Sarah Connor. Sărmanele femei. Uneori avea un fel de sentiment de vinovăţie iraţională, ca şi când toţi acei nevinovaţi ar fi murit din cauza unui lucru pe care îl făcuse ea personal. Într-un fel, aşa era.

Dar lucrul acela, pe atunci nu-l făcuse încă.

Ce ciudat, se gândea ea adeseori, *să făureşti istoria şi să ştii tot timpul cum va fi şi cum va arăta*. Impactul o făcea să se simtă importantă, dar, în acelaşi timp, lipsită de importanţă. Ca şi când n-ar fi fost decât un zimţişor al unei roţi dinţate, o marionetă a destinului, o simplă verigă în lanţul cauzal.

Ştia, evident, că este mai mult. Dorinţa ei sălbatică de supravieţuire, forţa cu care îşi impusese să supravieţuiască, aceasta dusese la acest deznodământ. Ceea ce avea drept urmare că introducea caracterul ei în acest proiect, ajungând la parabola cu şarpele care îşi mănâncă coada.

Pugsly mârâi încetişor şi ciuli urechile în timp ce Sarah cerceta cu privirea staţia de benzină. Nişte pui de găină piuiau şi ţopăiau în jurul roţilor mari ale jeep-ului, ciufuliţi din când în când de vânticelul care se înteţea. Staţia de benzină era o oază de legătură în câmpia uriaşă, în spatele unui oraş aflat cam la doi kilometri de şosea.

Aici, înconjurată de câţiva arbori şi cam atât, se afla o clădire obosită în mijlocul unui depozit de maşini părăsite. Furgonete ruginite şedeau înălţate pe buturugi, fără cauciucuri şi fără geamuri. Era o amestecătură de vehicule lovite, turtite, de toate tipurile şi toate mărcile care păreau că aşteaptă ca alţi semeni ai lor să moară pentru ca să li se poată lua piesele care le-ar putea fi lor de folos. Câteva fanioane zdrenţuite se răsuceau şi fluturau în bătaia vântului, părând că-şi bat joc prin culorile lor strălucitoare de cenuşiul vieţii din jur.

În cele din urmă îşi făcu apariţia în uşă o siluetă. Era un om în vârstă, jerpelit şi ponosit, care se desprinse din umbră şi se apropie de ea. Avea ochii roşii ca urmare a cantităţilor de rachiu ieftin local pe care probabil că le consuma. Sarah se uită în ochii lui şi avu un fior. Avu pentru o clipă sentimentul absurd că poate vedea în viitor. Gândul acesta fugi imediat, înlocuit de altul încă şi mai straniu: ea era aceea care vedea în viitor, care era vizionară. Ea era cea care putea vedea şi dincolo de orizont şi ca toţi aceia care, de-a lungul istoriei, fuseseră vizionari, ar fi dorit ca viitorul să nu fie aşa cum ştia că va fi.

Omul dădu din cap politicos. Sarah se strădui să nu stâlcească prea mult pronunţia cuvintelor spaniole, dar proprietarul o întrerupse imediat. Vorbea puţin englezeşte şi era nemaipomenit de mândru, cu atât mai mult cu cât se afla atât de departe de frontieră.

O asigură că… *o să facem plinul*. Sarah se urcă din nou în jeep, căci vântul se înteţise şi îi arunca nisip fierbinte în faţă. Avea un gând în minte şi apăsă pe butonul de înregistrare al recorderului.

…Cred că am să-ţi povestesc şi despre tatăl tău. Am această datorie faţă de el. Şi poate că va fi suficient să ştii că în cele câteva ore cât am fost împreună ne-am iubit cât pentru o viaţă întreagă.

Se simţi dezamăgită la auzul acestor vorbe atât de nepotrivite cu ceea ce simţea ea. Nu vor putea niciodată să transmită puterea acelui sentiment năvalnic.

Un declic scurt o făcu să tresară, iar Pugsly se ridică alarmat; nu era decât un mic mexican, de vreo zece ani. Avea în mână un aparat de fotografiat Polaroid pe care probabil că-l subtilizase de la vreun turist în trecere. O fotografie ieşea prin fanta de jos a aparatului.

Băiatul îi vorbi Sarei prea repede pentru nivelul ei de cunoaştere a limbii spaniole. Când veni bătrânul, îl rugă să-i traducă.

— Spune că sunteţi frumoasă, seńora, ţi îi este ruţine să vă ceară cinci dolari pentru fotografie, dar dacă nu cere, zice că tatăl lui o să-l bată.

Sarah se uită la copilul jerpelit şi murdar, cu maioul lui găurit şi îi spuse:

— Este o fotografie foarte bună, băiete. Patru, quatro.

Băiatul îi dădu fotografia, smulse banii din mâna ei şi fugi ţopăind bucuros că găsise încă un fraier printre turiştii destul de rari pe aici.

Sarah urmărea cum apare imaginea chipului ei cu senzaţia că se uita în viitor. Ochii care se întipăriseră pe faţa albă a polaroidului erau ochii ei. Apoi observă cum chipul i se întunecă, devenind mai şters decât chipul ei de acum. Mai bătrână, îşi zise ea. Dar nu era o schimbare fiziologică, ci o nouă dispunere a aceloraşi trăsături blânde. Ochii ei priveau undeva, departe, şi buzele îi schiţau un început de zâmbet, un surâs oarecum trist.

Sarah puse fotografia deoparte, dându-i drumul la întâmplare pe locul de lângă ea, printre benzile de magnetofon cu etichete scrise de mână pe care îşi imprimase jurnalul. În momentul în care punea mâna pe cheia de contact, fotografia era aproape total uitată.

Pugsly o mirosi o dată, lăsând o urmă umedă pe suprafaţa ei, prima atingere dintr-o serie întreagă care aveau să deterioreze plasticul dreptunghiular, înainte ca acesta să ajungă în mâna unui soldat care înfrunta războiul maşinilor dezlănţuit împotriva oamenilor. Sarah i-o va dărui lui John şi el i-o va da după aceea lui Reese. Acesta era începutul cercului. Dar evident, cercurile nu au început şi nici sfârşit.

Sarah plăti benzina şi se urcă în maşină. Vântul o izbea în faţă şi ridica vârtejuri de praf pe şosea. Băiatul sporovăia în spatele lor şi arăta cu mâna spre munţi.

— Ce spune? îl întrebă ea pe bătrân.

— Spune că o să fie furtună.

Sarah se uită spre cer şi spre norii care începeau să se adune. Un fulger străluci în spatele lor ca un rânjet de uriaş.

— Ştiu, spuse ea calm şi băgă jeep-ul în viteză.

Odată ajunsă în şosea, se gândi la Reese. Şi la timp.

Şi la datorie.

Sfârşit